

ÚSPĚŠNĚ DO DALŠÍCH BOJŮ S KAPITALISMEM!

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY • ODPOVĚDI

KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 342 LISTOPAD-PROSINEC 2018 ROČNÍK 29 CENA 20,- Kč

Dopis účastníkům celostátního setkání „Za obnovu komunistického hnutí“

Věřte mi, že se ve mně míchá mnoho pocitů, se kterými si nevím rady. Jsem upřímně ráda, že se podařilo – a nebyl to úplně jednoduchý proces – připravit všechny materiály, které vám byly předloženy, a že se podařilo zorganizovat celostátní setkání Obnovy hnutí.

Na druhou stranu je mi smutno, že nemohu být mezi vámi, závidím vám, že jste se všichni sešli, mám vztek, že nejsem „u toho“, a také se do mne zahryzávají výčitky svědomí, že jsem dala přednost kariéře v takové kritické chvíli, ve které se komunistické a dělnické hnutí nejenom v ČR, ale až na výjimky na celém světě, nacházejí.

Na druhou stranu právě moje práce, můj obor, mi poskytuje mnohé argumenty, na kterých stojí přesvědčení, které sdílíme, tedy že **jinou cestou z nelidskosti kapitalismu, jedinou cestou k osvobození člověka je společné úsilí napjaté směrem k uvědomělé změně**, tvorba a urychlení revolučního procesu vedoucímu ke společnosti socialistické a komunistické.

Také vím, že mě nepotřebujete, že víte, co chcete, že jste v mnohem lepší než já a že můj potenciál je nahraditelný, že události půjdou dál, i když budu třeba na Měsici.

Ale...chtěla bych být u toho.

Pro ty, kteří nevědí a také proto, že kolují různé informace, dodávám, že se nacházím ve Spojených státech na badatelském stipendiu, které mi končí 31. května 2019. Pak se vrátím do středoevropských geografických šířek i dělek v plné síle a nasazení.

Přesto, že jsem daleko, duchem jsem s vámi a ráda bych alespoň vzkázala pár slov. Jsem bezmezně přesvědčená o tom, že Vaše, že naše, setkání je historickou událostí. Stojíme přesně v bodě, ze kterého je možné začít kolem dějin otáčet na druhou stranu. Jestli se to povede, závidí nejenom na Vás, na nás, ale samozřejmě na mnoha dalších okolnostech. **Budeme-li vyčkávat, že se věci samy vyvinou v náš prospěch, rezignujeme-li na budování hnutí, uděláme to mnohem těžší nastupujícím generacím.**

Ve prospěch pracujícího člověka, ve prospěch lidu se nestane nic, když ten se sám o změny nezasadí a to se opět nestane automaticky: **pár jedinců, malá skupinka musí lavinu spustit.** Každého z vás jistě napadne mnoho příkladů z historie. Neřeknu nic nového, když zdůrazním, že **se nacházíme na pokraji další krize systému, další krize kapitalistického cyklu.** Její průběh bude velmi dramatický napříč světem. Nevyhne se to ani Číně. Krizi mohou doprovázet válečné střety nejružnější intenzity a délky s možností totální katastrofy, environmentální katastrofa, krize morálky. **Krizi při současném rozložení sil není možné odvrátit**, na to nebylo dělnické a komunistické hnutí na celém světě, nebo alespoň ve velkých zemích dostatečně a včas připravené. Dopady krize, agresivitu kapitalu může

zmírnit nebo zastavit pouze organizované hnutí pracujících, které si uvědomuje podstatu a dialektiku nejenom historie, ale hlavně současných ekonomicko-politických vztahů, má strategii, taktiku, program, odhodlání a organizační struktury změny spustit a realizovat. **Pouze odhodlané, teoreticky připravené, dobře zorganizované hnutí má šanci.** Nikdy se v dějinách nic nezměnilo k lepšímu z prozřetelosti panovníka, prezidenta nebo moudré vlády. Vždy to bylo na nátlak lidu. Vždy. Bez výjimek. Beneš by nepodepsal demisi, kdyby nebyly masy v pohybu (a ozbrojené). **Dějiny mají svoji materiální zákonitost, ale hlavním činitelem, hlavním aktérem je člověk;** jsou to právě lidé, kteří svými myšlenkami a činy rozhodují (opět v rámci determinantů určených stupněm vývoje jak materiální, tak nadstavbové složky). Nicméně když lid nedopustí, změna, nebo revoluce - chcete-li, nespustí, abych parafrázovala lidovou moudrost.

Ale nemusí to vyjít, nebo to nemusí vyjít napoprvé, ani napodruhé...

My však nezkoušíme poprvé a **každý další historický pokus byl zatím úspěšnější než ten předchozí**, takže naše šance jsou z tohoto úhlu pohledu velmi příznivé.

Nám to vyjde, ne proto, že ve vítězství naivně věříme, ale proto, že **se snažíme poučit jak z úspěchů hnutí, tak z jeho proher a ústupků.**

Možná si vzpomenete na úsměvný výraz z filmu Tajemství hradu v Karpatech, který ústy Jana Hartla pronáší Vilja Dézi: *Dvakrát měřát, a jednou řezát, pane hrábě.* To pro nás platí v plné míře. Každý náš krok, naše strategie i taktika musejí být promyšlené. Když budeme dobře analyzovat situaci na šachovnici, připravíme tahy dopředu, ale i ústupové cesty, budeme mít disciplínu, a jeden se budeme moci spolehnout na druhého, znásobíme výrazně naše síly. Bojovník za práva černošských otroků v USA Frederic Douglass říkal, že první zbraní, kterou je třeba uchopit je vědění, že kniha je první krok na cestě ke svobodě. Zapomeňte na rychlá řešení typu: vymyslíme vtipné heslo, uděláme facebookovou stránku, vyhrájeme volby a všechno bude v pohodičce. To je iluze, nad kterou se možná pousmějete, ale je to představa postupu mnoha z těch, kteří se k nám budou připojovat ze směru sociálně demokratické pravice (viděno od nás), a jak historie ukazuje, jejich tlaky mohou mít rozhodující vliv na neúspěch hnutí. Tedy shrňme, že **bez teoretické přípravy není možná praktická akce, která by měla jistý úspěch a perspektivy pokračování.** Výrazy typu, na ideologii není čas, musíme jednat, jsou nesmyslné a nebezpečné.

Naše rozhodnutí hnutí v ČR obnovit nás rozhodně nepotkalo v optimální moment. Ale i to je přirozené. Lidová hnutí vznikají na základě objektivní historické potřeby.

Situace je velmi kritická a velmi nepříznivá na jedné straně, ale logicky rodí ty, kteří o systému pochybují, co hledají netradiční cesty, jak ze šlamastiky ven. Dnes působení koncentrovaného kapitalu (ekonomické, mocenské i ideologické) zabírají celé herní pole. K tomu velmi výrazně přispívá KSCM svojí proburžoazní politikou. **Nechci, abychom se KSCM zabývali ve smyslu nějakého možného spojence, nebo se vyčerpávali debatami nad jejím totálním debaklem.** To by byla ztráta času, ale je třeba analyzovat, jaké zájmy reprezentuje a jaké politické prostředky používá stejně, jako analyzujeme i ostatní politické subjekty. Ale nutno dodat, že **KSCM má mnohem větší zodpovědnost než deklarovaná pravice, protože brzdí tvorbu lidového hnutí**, a to alespoň v jejich nejvyšších složkách cíleně a uvědoměle, přispívá k diskreditaci hnutí, blokuje mnoho pokrokových sil. Na okraj ještě připomenou, že my rozhodně nereprezentujeme jakousi revanš KSCM, nejsme Zoro mstitel, ale tvoříme znovu komunistické hnutí, jehož ideály se začaly smršťovat od prvních porevolučních let. Znovu apeluji: nepředstavujte si, že „dáme materiály na web“ a síla našich textů přesvědčí kdejakého čtenáře facebookových komentářů. I když způsoby agitace musejí odpovídat současným požadavkům, musejí být čitelné, pochopitelné, rychle šířitelné, vnímatelné hlavně mladou generací.

Nevěřte ani Restartu. Bitva předlistopadových papalášů, za kterými stojí pán-bůh-ví-kdo, se nás netýká. Naše cesta je úplně jiná, mnohem složitější, mnohem náročnější, ale mnohem spolehlivější. Naším cílem je společnost, ve které bude rozhodovat lid, lidé se budou dílet jak o rozhodování, tak výsledky svých aktivit. My nehodláme fungovat způsobem: dejte nám důvěru, zvolte nás a my to vyřešíme. To bychom brzy pohořeli. **Musíme pracovat osobně s mladými lidmi** – hlavně s mladými lidmi, spracujícími, s lidmi v samém produkčním srdci systému, musíme pomáhat vytvářet jejich organizační struktury, ať už to budou odborové organizace, mládežnické organizace, uliční výbory nebo komunistická dělnická avantgardní strana, která povede zápas nejenom ideově, ale také svým příkladem a odhodláním. Ze začátku bude těžké vůbec lidi přesvědčit, aby se s námi bavili, aby nás brali vážně. S tím je třeba do zápasu jít a o to více se radovat z každého, kdo půjde s námi, zapojí se do našich řad, koho nalomíme, koho přesvědčíme. Už teď je nás slušná skupina. Mnoho z vás tlačilo, abychom se sešli rychle, cítíte jste, a cítíte historickou potřebu. Když to tak vnímáte vy, patrně najdete spřízněné duše, jen je třeba je najít, oslovit. Když jste k takovému přesvědčení dospěli vy, může i někdo jiný.

(Pokračování na s. 2)

Role 17. listopadu roku 1989

v porážce socialismu

Na předsednictvu ÚV KSCM bylo rozhodnuto připomenout 50. výročí roku 1939, kdy došlo k zásahu německé policie proti průvodu studentů, při kterém byl zastřelen student Opletal. Došlo rovněž k zatýkání účastníků průvodu, jejich věznění, posilání do koncentračních táborů a byly uzavřeny všechny české vysoké školy až do konce války.

V roce 1989 zorganizovali studenti při této příležitosti shromáždění a posléze průvod Prahou. Organizátoři dali záruky, že program a poté i průvod proběhnou poklidně a ve vytyčené trase.

Byl však ještě druhý plán vypracovaný Státní bezpečností (StB) ve spolupráci s některými představiteli aparátu ÚV KSCM, a to změnit obsah oslav na vystoupení proti části vedení strany.

Někteří členové KSCM, zejména mladší funkcionáři, razili heslo „Pryč se starci“. Jak toho dosáhnout, popsal na svém webu p. Hegenbart, bývalý vedoucí branného a bezpečnostního oddělení ÚV KSCM. Tehdy navrhoval využít plánované zasedání ÚV 10. prosince 1989, které se mělo konat na Pražském hradě tak, že hrad obestoupí masa lidí a budou požadovat, aby vedení strany rezignovalo a bylo zvolené nové.

Tento plán se nerealizoval, neboť se vyskytla vhodnější příležitost, a to **zneužit Mezinárodního dne studentů, kdy budou studenti v ulicích, a stačí udělat něco, co uvede celou společnost, nejenom opozici, do pohybu.** To se i stalo.

Státní bezpečnost, jejímž představitelem byl 1. náměstek ministra vnitra, se ujala této práce. Jejím cílem bylo, aby na studentských akcích zazněly výzvy k odstoupení některých vedoucích funkcionářů, a tímto úkolem byli pověřeni pracovníci StB. Ti měli také úkol nasměrovat průvod z Albertova na Národní třídu, kde byl **předem připraven střet s policií, přestože předsednictvo ÚV KSCM zdůraznilo, že k tomu nesmí dojít.**

Zároveň byla na Národní třídě **předem připravena a zinscenována smrt studenta Šmída.** Tuto roli sehrál agent StB Zifčák, který byl vysazen do studentského prostředí pod jménem Růžička.

17. listopad, den dvojí národní tragédie – opravdu nebylo co slavit

Před 29 lety zvítězila pravda a láska nad lží a nenávisť a po utpení dvou totalit byla konečně nastolena svoboda a demokracie. Kapitalismus je nejlepším možným a současně jediným funkčním uspořádáním lidské společnosti a kdo s tím nesouhlasí, je nejspíš agent Ruska. (Kapitalistického Ruska.) Tak nějak hovoří o dějinách a významu státního svátku „Dne boje za svobodu a demokracii“ dnešní oficiální propaganda.

Zejména v Praze byly „oslavily“ státního svátku pojaty velikolepě a bylo zde nahlášeno přes 20 veřejných akcí. Nikoho už asi nepřekvapilo, že **prezident republiky, který patřil k hlavním aktérům obnovy kapitalismu v listopadu a prosinci 1989, se na veřejnosti neukázal.** „Svoboda a demokracie“ mu nějak přerostla přes hlavu. Tolik let bojoval proti komunistům, urážel je, nazýval je horšími než fašisty, vzýval Pinocheta a přál komunistům vymření, až se dočkal toho, že je svými následovníky, odchovanými režimem, jehož semena zasel, nazýván komunistou, loutkou Putina (ano, toho Putina, který je u moci

Zpráva o zabití studenta Šmída se ihned rozletěla do celého světa, působila velmi destruktivně, byla impulzem k nepokojům a akcím proti tehdejšímu nejvyššímu vedení strany. **Vedení strany bylo bezradné, neznalo příčiny,** organizátoři se tvářili, že o ničem nevědí a jak se říká, tahali předsednictvo ÚV KSCM za nos.

Slyšel jsem z vysílání rozhlasu, co o tom všem říká sám „mrtvý“ student Zifčák. Uvedl, jak měl za úkol hrát mrtvého, jak ležel na zemi a byl chráněn příslušníky StB, jak pro případ potřeb čekala poblíž sanitka s příslušníky StB a že měl v kapse letenku do Moskvy. Také mluvil o tom, že celý průvod byl proškolen příslušníky StB.

Když předsednictvo ÚV KSCM jednalo o této otázce za přítomnosti ministra vnitra a také 1. náměstka ministra vnitra, šéfa StB generála Lorence, o pozadí události mlčeli. **Chtěli změnit svým činem vedení strany a zatím otvírali cestu k likvidaci socialismu.**

S ministrem vnitra jsem se setkal na ÚV KSCM, když jsem si po skončení funkce vyzvedával své věci. Když mne na chodbě viděl, přišel ke mně a zničehonic prohlásil: „Oni mě zastřelili.“ Ptal jsem se, kdo. Odpověděl: „Moji generálové.“ Ptám se proč, ale zrovna přicházel nový generální tajemník s. Urbánek a ministr s ním odešel. Od té doby jsem se s ním nepotkal.

Takový byl 17. listopad r. 1989. Otvíral cestu ke kontrarevolučnímu převratu, k porážce socialismu.

Na závěr bych chtěl uvést, že pohled vedení SSSR na vývoj událostí u nás a jejich řešení dokumentuje jeho **stanovisko, které bylo přečteno některým našim představitelům na sovětském velvyslanectví v druhé polovině r. 1989.** Tam bylo uvedeno, že **vedení nemá důvěru, že je třeba najít lidi, kteří důvěru budou mít a pokud strana takové lidi nemá, je třeba je vybrat i mimo stranu.** Pokud by šlo o řešení vojenské, toto stanovisko uvádí, že SSSR má dost sil takovému řešení zbránit.

V Praze dne 12. 11. 2018
Miloš Jakeš

Čím kdo zachází, tím také schází

Je to zvláštní doba. Prezidentu Zemanovi je spíláno do komunistů, levičáků a rusofilů, ačkoli **zasvětil minimálně tři desítky let života boji za obnovu a rozvoj kapitalismu a prozřepadní orientaci našeho státu.** Premiér Babiš je hanoben jako agent Státní bezpečnosti, ačkoli pokud s ním spolupracoval (a s ohledem na jeho pozici v zahraničním obchodě ČSSR lze usuzovat, že mnohem spíše tomu tak bylo než nikoli), **hanebně zradil po listopadu 1989 vše, čemu sloužil, a zneužil informace získané ze svého působení ve službách socialistického Československa pro osobní obohacení.** To ale novodobým „demokratickým“ odpůrcům Babiše nevádí.

(Pokračování na s. 2)

(Dokončení ze s. 1)

Svět se nedělí na nás – jakési ilumináty mimo dobu - a ostatní, hlupce a zaprodance.

Ne, jsou to lidé jako my, s nimi je třeba pracovat, najít v nich právě lidskost pracujícího člověka, osobodit je z uvažování v rámci daného, nelidského systému bez perspektivy.

Zní to trochu divně, já vím, dnes mají všichni pocit, že marketingová klička a dobré procento ve volbách může chodit zvrátit, že jít do střetu se systémem není prostě možné. Také máme konstantní pocit, že nemáme čas. Je mnoho důvodů, proč oportunistické subjekty nechtějí hnutí, ale jenom voličské stádo. Ale představte si paradox, že by Žižka na Vítkově vykládal svým vojákům, že rozhodně mají mnohem menší pravděpodobnost porazit křížáky a bude asi lepší přistoupit na realistické řešení podpory jejich požadavků, že bude lepší Zikmunda na českém trůnu podpořit a pak s ním přísně s ním vyjednávat. Smějete se... Paradox situace je jasný... doufám. Ale také si představte, jaké

pocity se mísily v hlavách Žižkových vojáků, když se na ně řítila nejlepší armáda světa. Kolik se jich obětovalo, kolik se jich radovalo z vítězství a kolik jich zůstalo v poli. Jak museli přesně vědět, co mají dělat, jaké bylo jejich odhodlání, přesvědčení a disciplína. A to byl jenom jeden příklad za všechny, pro které můžeme sáhnout do historie. Jak bylo těžké pro ideology husitského hnutí přesvědčit lid, že jedna vyhraná bitva nestačí...

Čekání na vhodný moment z taktického hlediska je samozřejmě správná taktická technika, ale vhodný moment je třeba připravovat a být připraven, když nastane. Je třeba vědět co, proč, jak a správně určit kdy. Zde je třeba čerpat z Lenina a jeho mistrovského postupu do brankoviště týmu Zimního paláce.

Už teď je třeba, aby hnutí, jehož znovuzrození iniciujeme, stálo na pevných teoretických nohou. Nestačí, že nechceme kapitalismus a chceme, aby se všichni lidé měli dobře. Je třeba studovat, diskutovat, analyzovat, a to mnohem komplexnější světovou soustavu, než jakou prožívali naši předchůdci. Ale jenom

dobrá mapa nám dá možnost dobré taktiky. Je také třeba vnímat celosvětový kontext, neomezovat se na českou kotlinu a moravské úvaly.

Dovolte mi zopakovat, ale chci předejít zklamání, které se může logicky dostavit, že nemůžeme chtít všechno hned. Ano, jsme pozadu za historickou nutností a každý den, kdy nedokážeme konat, kdy neposuneme naše hnutí dopředu, odpočítává kapitalismem zmařené životy, ale na druhou stranu je třeba vždy jednat promyšleně, jako jedna duše a jedno tělo. Mít vždy jasno, co a proč děláme. Jeden jistý krok kupředu je mnohem zásadnější než zmatené pobíhání kolem.

Musíme tvrdě, uvědoměle, cílevědomě, odhodlaně pracovat. Musíme se stále pohybovat v jakémsi kruhu vyhodnocování – akce – vyvozování závěrů – přípravy – akce – a pořád dokola. Příznivé podmínky musíme spoluvytvářet, musíme být usilovní, trpěliví a připravení. Jak přijde správný moment, musíme umět jít na první dobrou, ať to bude stávka v Horní Dolní nebo světová revoluce.

Přístupujeme k budování hnutí s optimismem. Třeba budeme mít

šťěstí a zažijeme znovuzrození celosvětového dělnického hnutí, což je reálně možné. Pokud ne, tak to zažijí další generace, ale když my nic neuděláme, když se necháme vláčet historií, pokud nezachráníme alespoň zrnko ideálů, pak přikládáme na stranu kapitálu. Jakýkoliv byl sebemenší úspěch naopak posíljuje naši stranu vah, byť na protější straně je skála a my prozatím nosíme sypký písek holýma rukama. To, že jste se – že jsme se dnes sešli, to je velký úspěch. To se stalo proto, že vy jste cítili, že by se to mělo stát, chtěli jste to a na druhé straně byli ti, kteří to dokázali realizovat, i když to nebylo snadné nebo pohodlné. Zaznamenali jsme i ztráty. Někteří zpočátku nadšení nevydrželi, nepochopili, zvolili snadnější cestu. S podobným průběhem je třeba počítat i v dalších krocích.

Dnes trháme tradici oportunistu, a to nejenom prohlášeními, články, texty a komentáři, ale praktickým organizačním krokem. Nemusíme vyhrát, ale můžeme. Vyhrájeme.

Nejsme sami. I my jsme stejně jako ostatní lidé produkty současné

doby, v našich hlavách se motá tradice, výchova, fosilizovaná znalost z oportunistických a buržoazních škol, propaganda systému se zkušenostmi, které nám nadělují život, které si vytváříme, s tím, nad čím přemýšlíme, co studujeme. To, že se našla hrstka odhodlaných v ČR, znamená, že i jinde na světě pár ztřeštěnců uvažuje podobně jako my. To je dobré, to je optimistické. S tím se dá pracovat. Neřeknu nic nového, když připomenu, že musíme také urychleně budovat kontakty s podobnými organizacemi i jedinci v zahraničí.

Stojíme tedy v historickém okamžiku. Pootevíráme dveře nové, spravedlivé, socialistické společnosti. Možná to zní velikašský, ale všechno začíná z malinkého zárodku. Koneckonců, jednou z nejpřevratnějších kosmologických teorií je právě teorie velkého třesku.

Čest vašemu jednání a na brzkou osobní shledanou.

Věra Klontza-Jaklová

17. listopad, den dvojí národní tragédie – opravdu nebylo co slavit

(Dokončení ze s. 1)

To vadí mně. Co mi naopak nevadí, je to, že odpůrci Zemana a Babiše vyházelí kytičky se stuhami s jejich jmény od pomníku na pražské Národní třídě do odpadkových košů. Sami si to vysloužili svou licoměrností a prolhaností. Zeman se dostal k moci lhaním o zaostávání ČSSR, když použil účelově zkreslené, z kontextu vytržené nebo zcela smyšlené ukazatele, aby „dokázal“, že kapitalismus je lepší. Babiš se dostal k moci na základě svých ohromných majetků, získaných jistě zcela „demokraticky“ privatizací. Musíte se víc snažit, říkají dnes učitelé ve školách a vedoucí a ředitelé v podnicích, a můžete mít také 85 miliard! Řídím se tím a v práci pro kapitalisty nezahálím. Když si vydělám 25 tisíc „čistého“ měsíčně, k 85 miliardám dospěji za 283 333 let, nebudu-li mít žádné výdaje.

Tomio Okamura, bojovník proti imigrantům, se líší k vrchnímu oligarchovi a brojí proti migrantům, ačkoli z nacionálního či rasového hlediska by musel podlehnout represím jako jeden z prvních. Ostatně jemu blízký premiér Babiš není ničím jiným než ekonomickým migrantem.

Jestli mě něco mrzí v souvislosti s kytičkami a pietními místy, pak to, že skoro každý se už setkal s tím, že mu byly odcizeny květiny z hrobu někoho blízkého na obyčejném hřbitově, vůbec ne z politických důvodů. Tak hluboko klesla naše společnost, vychovávaná po tři dekády v „pravdě a lásce“!

Rozdělená společnost

Politické debaty nejen posledních několika dní, ale posledních několika let, jsou plné slov o rozdělení společnosti na dvě skupiny, na

„demokratický blok“ s hlavními silami ODS + Piráty + KDU-ČSL + TOP09 + STAN, a těžko definovatelný „protidemokratický blok“ ANO + SPD + ČSSD + KSČM. Stoupenci prvního z těchto bloků vidí ideál v neoliberalismu západního stylu, stoupenci druhého spíše ve vyhroceně autoritářském vládnutí oligarchie stylu ruského. Mám za to, že pokrokoví lidé nemohou souhlasit ani s jednou z těchto tendencí, byť druhá z nich mě osobně děsí ještě více než první, protože více než první zavání fašismem. Čím je bohatec bohatší, tím je zákeřnější. Slouha buržoazie z ODS a spol. má možná desítky milionů, ale vrchní zemský oligarcha má 85 miliard. Kdo je tedy vzdálenější dělnické třídě...?

Odmitám však mezi těmito dvěma směry volit „menší zlo“. To je asi jako rozhodovat se, zda chci být upalěn nebo rozčtvrcen počínaje od nohou. Odmitám a nenávídím proto politiku pseudosocialistů a pseudokomunistů, kteří se spojili proti pracujícím s jejich úhlavním nepřítelem.

KSČM u konce s dechem

V sobotu 17. listopadu 2018 jsem se účastnil dvou veřejných akcí. Od 11 hodin to byl pietní akt KSČM u Hlávkovy koleje na pražském Novém Městě – u příležitosti Mezinárodního dne studentstva. Asi 40 účastníků stálo v zapadlé a opuštěné boční ulici, a kromě několika sloužících příslušníků jim téměř nikdo nevěnoval pozornost. Dobré bylo, že hlavní projev byl svěřen zástupci Komunistického svazu mládeže a že bylo přítomno několik mladších aktivistů, ale na celkovém odtržení KSČM od mládeže a od velké části společnosti to nic nemění. Tím spíše, že KSČM je široce chápána jako „partnerka

Babiše“ a tím musí odpuzovat všechny čestné jedince, kteří to se socialismem myslí vážně.

Od 14 hodin pořádala Socialistická solidarita a několik dalších organizací demonstraci a pochod pod názvem „Ti, kteří kradli po léta, dnes dvojnásobně kradou“ (citace ze známé písně „Demokracie“ Karla Kryla) se zahájením na náměstí Republiky. Asi 100 účastníků bylo členy a sympatizanty různých antikapitalistických a socialisticky orientovaných organizací. Ačkoli zastávali poměrně široké názorové spektrum, bylo sympatické, že zde kráčeli ruku v ruce s bojojným skandováním a hesly na transparentech „Není co slavit!“, „Nejsme stroje ani lidské zdroje!“, „Důstojné mzdy pro všechny – solidarita nezná hranic“, „Dluhové pasti, exekuce, chudoba – díky, že můžeme“, „Sametová (přeskrtnutá) revoluce znovu a doopravdy!“, „Co bylo ukradené, musí být vráceno – vyvlastnit tuneláře“, „Chceme žít a ne dřít – za svobodnou práci“, „Moc patří lidu – pryč s Babišem a jeho bandou“, „Zatýkače na Tykače!“, „Ni Babiš, ni Bakala, už vůbec ne Fiala“... Na hlavním transparentu s peticí pouhou hvězdou bylo uvedeno heslo „Vyvlastnit Agrofert – a Bakala, Horáčka, Kellnera...“ Trochu mě mrzelo, že se neúčastnila komunistická mládež z obou svých svazů. Přítomno bylo několik mladých členů KSČM, ovšem jen těch, kteří nezastávají žádné placené funkce. Ostatní zůstali ke svému „spojenci“ Babišovi loajální, případně o akci vůbec nevěděli, protože je jim revoluční dělnické hnutí cizí jako Leninovi carismus.

Generační propast

Opět se projevila dělba na „starou“ a „novou“ levici, ani ne tak

myšlenkově, jako generačně. Akce tohoto typu pravidelně nepodporuje téměř nikdo z „předlistopadových“ komunistů, zatímco akce pořádané těmi „předlistopadovými“ naopak nenavštěvuje skoro nikdo z mladších.

Projevy řečníků a řečnic z demonstrace a pochodu 17. listopadu mohly být dle mého názoru radikálnější a lépe nazvat věci pravým jménem. Nemám rád kryptosocialismus projevovaný třeba tak, že mezi sebou se zdravíme „čest práci“ a oslovujeme „soudruhu, soudružko“, ale navenek říkáme „dobrý den, dámy a pánové“ nebo „ahoj, přátelé“, abychom se „zavděčili všem“, ačkoli beztak přitahujeme jen „své lidi“. Ale i tak jsem vděčen organizátorům a účastníkům za to, že jsme mohli organizovaně v den oslav kontrarevolucionářů projít centrem Prahy s jasným poselstvím, že odmitáme kapitalismus a že socialismus je lepší (ačkoli se úplně neshodujeme na jeho pojetí, mnozí plní anarchokomunistického „anti-autoritářského“ idealismu). Na jednu stranu byl potěšitelný nízký věk řečníků a řečniců (řečnice převažovaly a též mezi účastníky bylo dost žen), na druhou stranu tato skutečnost znovu dosvědčovala generační rozdělení antikapitalistů. Pozitivní byl důraz na aktuální témata, dokazující, že skutečně socialistické hnutí žije hlavně současností (a budoucností), nikoli dávnou minulostí.

Není to smutné, že malá skupina přesvědčených odpůrců kapitalismu otevřeně vyhlásí heslo vyvlastnění oligarchů, zatímco vůdci strany s názvem „komunistická“ s velkoburžoazií plují na jedné lodi?!

Největší národní tragédie

Ačkoli mám k některým orga-

nizátorům a účastníkům různé výhrady, musím jim poděkovat za to, že jsme se mohli projít centrem Prahy v ne úplně nedůstojném počtu – na evropské poměry – a zamávat si rudými prapory a revolučními hesly, přesvědčení o své revoluční pravdě. KSČM na akce tohoto typu dávno rezignovala. Rozbílili jsme klišé o tom, že listopad 1989 byl „vítězstvím“ či dokonce „revolucí“. Nakonec i přední polistopadový politik, exkomunist Petr Pithart (dnes KDU-ČSL) 17. listopadu letošního roku znovu zdůraznil, že „to, co jsme zažili (r. 1989), žádná revoluce nebyla: bylo to vyjednané předání moci.“

17. listopad hodnotím jako den dvojnásobné národní potupy, hanby a smutku. Hrdinství října 1939 bylo utopeno v krvi fašistickými katany za asistence prodejných českých zrádců, kolaborantů a fízlů při mlčení ustrašené většiny, v listopadu 1989 pak došlo k obratu od upadajícího revizionistického socialismu s KSČ odtrženou od lidu k diktatuře oligarchie (organizované v několika stranách a hnutích různých názvů, ale stejně podstaty) naprosto odtržené od lidu a na rozdíl od KSČ i cíleně protilidové. Zrušením znárodnění a kolektivizace jsme se vrátili zpět de iure o desítky let, ale de facto o stovky let. Sílicí vzhlížení k rakousko-uherské monarchii, církevní restituce a posilování klerikalismu jsou výmluvným důkazem.

Větší národní tragédie než 17. listopadu 1989 a následujících dní v našich dějinách nebylo. Otázkou je, proč byla KSČ tak shnilá, že tak snadno a rychle padla, kdy a jak a proč shnila. Na to si musíme dát jasnou odpověď a napříští čemukoli podobnému zamezit.

Prokop Haken

Ze 44. pražské teoreticko-politické konference

V plně obsazeném velkém sále budovy ÚV KSČM se v sobotu 4. listopadu 2018 uskutečnila 44. pražská teoreticko-politická konference, pořádaná s mezinárodní účastí na téma „K problematice teorie, programu, strategie a taktiky v komunistickém hnutí“. Pořadatelem byl Obvodní výbor KSČM Praha 1, dalších 11 okresních a obvodních výborů strany, Městský výbor KSČM

Jirkov, Klub pokrokové inteligence Olomouc, KSČ a Komunistický svaz mládeže.

Mezi 9. a 16. hodinou vystoupilo 23 řečníků. Přítomno bylo přes 120 účastníků ze 12 zemí a kromě nich diplomaté Korejské lidové demokratické republiky a Vietnamské socialistické republiky a korespondent Vietnamské tiskové agentury. Hosty přivítal Viktor Pázler a mode-

rování se tradičně ujal hlavní iniciátor konference Pavel Degtar.

Hlavní referát přednesl Josef Skála. Upozornil, že důvěra v komunistické hnutí je v ČR nejslabší od roku 1921. KSČM vážně hrozí, že přijde o parlamentní status. Na vině není „stalinismus a nostalgie“, ale zavržení revoluční teorie a „pohyb na vykolikovaném hřišti“. Být

komunistou není nostalgický truc, ale nejzodpovědnější volba, konstatoval. Vyzval k nazvání věci pravým jménem, prosazování trvale udržitelných východisek a vyrovnání se se vzhlížením k velmocem s pasivním očekáváním, že „tam musí socialismus zvítězit první“. Komunistická strana nesmí běžet dostihy o koryta. Čím více propadne parlamentní taktice, tím více ztratí

mandátů. Pokud komunisté skončí v propadlých dějin, nikdo je nebude litovat, ale generace je budou proklínat.

Čeští diskutující se věnovali převážně neutěšené situaci v KSČM, sklizející setbu dlouholetého ignorování ideologické práce.

(Pokračování na s. 3)

(Dokončení ze s. 2)

Ladislav Šafránek kritizoval hledání „programové shody“ a „zlodějí programů“ a dodal, že **KSCM nabízí 90 % programovou shodu i se středopravým hnutím ANO.** Ondřej Kasík odmítl podporu Evropské unie ze strany pravice v KSCM, která žene odpůrce EU do náruče reakčních a šovinistických sil. **Strana není připravena na kapitalistické krize, natož na revoluční přeměny a budování socialismu.** Nechce se postavit antikomunismu a perzekuci. Podpora buržoazní vlády stranu diskredituje a činí spoluzodpovědnou za zločiny imperialismu.

Pavel Degtar označil program „Socialismu v 21. století“, dvěma sjezdy KSCM nepřijatý ani neodmítnutý, za slepenec často protichůdných tezí. Doplnil, že **reformismus nikoho neziská a mnohé odradí.** Stanislav Grospič požadoval návrat ke komunistické identitě a srozumitelnosti. Varoval před radikalismem vedoucím k izolaci a před rozdělením na marginální strany. (Otázkou zůstává, oč je lepší zanedlouho být jednotnou marginální stranou s oportunisty.)

Milan Havlíček vyzval k inspiraci V. sjezdem KSČ, od kterého v příštím roce uplyne 90 let, a skvělým příkladem převzetí moci v ČSR Gottwaldovým vedením strany. **Podpora Babišovy vlády byla roztrháním Leninova díla a odezva voličů na sebe nedala dlouho čekat.** Pokud se KSCM nezastane dějin komunistického hnutí, nikdo do ní vstupovat nebude. U příležitosti 100. výročí ČSR nikdo kromě Marty Semelové neřekl, že **období socialismu bylo nejspěšnějším a nejdemokratič-**

tějším v našich dějinách.

Václav Čermák zmínil, že vedení strany nepřijalo návrh programu předložený Marxisticko-leninským klubem. Klub jej bude nadále prosazovat. Miroslav Kavij řekl, že **rok 2021, kdy oslavíme 100. výročí založení KSČ, se může stát posledním rokem parlamentního působení KSCM.** Vladimír Holíš odmítl chybné sestavování ÚV KSCM, který není tvořen nejlepšími kádry, ale je složen na územním principu ze zástupců okresů, často předsedů OV (vesměs finančně závislých na vládě strany).

Zhoubným důsledkům revizionismu na světové socialistické hnutí se ve svých příspěvcích věnovali mladší účastníci Lukáš Vrobel, Petr Ptáček a Petr Balvin. Ocenili přínos Korejské lidové demokratické republiky teorii a praxi socialismu a kritizovali **odrazování mládeže ze strany KSCM.** (Příznačně je, že významná část revolučně orientovaných mladých komunistů už s touto stranou nechce mít nic společného.)

Marta Semelová konstatovala, že po letošních volbách má KSCM v Praze místo dřívějších 35 zastupitelů čtyři (v městských částech; v magistrátu žádného). Položila otázku, **jak se mohou pracující obracet na KSCM, když podporuje oligarchu,** nechá se urážet od Babiše, své spory řeší přes režimní média a ztratila punc antikapitalistické strany. Zdůraznila nezbytnost **opřít se o mládež, vychovávat ji a nenechat ji sobě samé a jen ji kritizovat za radikalismus.**

Petr Šimůnek jako poslední diskutující hovořil o dosažených výdobytcích socialismu, ale i současném pronásledování komunistů v některých zaměstnáních a v rodi-

nách. **Varoval před útekem stoupenců dělnické politiky k populistům** typu Tomia Okamury.

Ze zahraničních hostů mluvil jako první Gyula Thürmer, předseda Maďarské dělnické strany. Podtrhl, že **Evropská unie nikdy nebyla organizací pro lidové masy.** Komunisté nemohou chtít ani „Spojené státy evropské“ po boku liberálů, ani vlády národních kapitalistů při uzavřených hranicích, po čemž baží nacionalisté. **Bez disciplinovanosti není možné vítězství.**

Zkušenosti Komunistické strany Řecka představil Lefteris Nikolaou. KSR analyzovala příčiny kontrarevoluce a vytvořila novou revoluční strategii pro Řecko, kde reformistická Syriza pokračuje v buržoazní politice a chce v Řecku nové základny NATO.

Herwig Lerouge přiblížil politiku Belgie strany práce, jejíž prioritou jsou organizace na pracovištích a silné odbory. Volal po mediální ofenzivě a **oslovování pracujících jednoduchým a srozumitelným jazykem.**

Zkušenost francouzských komunistů z boje proti kriminalizaci popsal Vincent Flament. Nyní propagují zejména solidaritu s utlačovaným pokrokovým lidem Polska a Pobaltí a boj proti fašismu na Ukrajině. **Ranjeet Brar** z Komunistické strany Velké Británie (marxisticko-leninské) odmítl **Evropskou unii jako mladšího partnera USA ve snahách o absolutní vojenskou dominanci světu.** Vyzdvihl nezbytnost avantgardy proletariátu a překonání individualismu.

Hrozné tažení antikomunismu v Polsku vylíčil Zbigniew Wiktor. Probíhají soudní procesy zaměřené na ilegizaci KS Polska a likvidace

pomníků hrdinů, zejména Rudé armády, kterých už bylo odstraněno více než 500. Dokonce diskusi ke 200. výročí narození Karla Marxe na univerzitě narušil policista zjišťující, proč se zde učí o „zločinci proti lidskosti“. Wiktor se zastal čínského „tržního socialismu“ a tradic Polské lidové republiky. Nebyl jsem jistě mezi účastníky sám, kdo vývoj v Číně spíše než za „přechod k socialismu“ považuje za pravý opak, a kdo vidí Polskou lidovou republiku kriticky jako jeden z nejslabších článků někdejšího tábora socialismu.

Claudia Martínez Mullen z Jihoafrické republiky (jediná mimoevropská diskutující) odmítla spojenectví s nacionalisty a liberály, které se komunistům v JAR vymstilo. Odsoudila útoky nacionalistů na cizince a dodala, že **komunisté nemohou utlačovat jiné národy ani menšiny ve své zemi.** Válka USA a EU „proti terorismu“ má za následek xenofobii, rasismus a teror. (Její vystoupení považuji za zvlášť podnětné v době, kdy významná část evropských komunistů, včetně některých hlásících se k „levici v KSCM“, propadá protiuprchlícké hysterii.)

Zkušenostmi z boje proti fašismu a otázkou jednotné fronty se zabýval Gregor Hollender z Komunistické strany Německa. Za chybu označil skutečnost, že **se komunistické hnutí po 2. světové válce nerozešlo se sociální demokracií** a například v Německu a Rakousku s ní udržovalo „soudružské vztahy“, jejichž následky byly zhoubné.

Karol Ondriaš z Komunistické strany Slovenska (neradi jsme ho považovali za zahraničního hosta, nikoli domácího účastníka) zdůraznil **klíčovou otázku zabránit válce**

a vyzval k **rozhodnému znárodnění, které jediné může zabránit zničení lidstva kapitalismem.**

Zběsilému fašistickému teroru čelící Komunistickou stranu Ukrajiny reprezentoval Volodymyr Alexyi. Poděkoval za protifašistickou solidaritu a uvedl, že **Ukrajina je nejzkorumpovanější zemí v Evropě, kde čtvrtina obyvatel žije pod hranicí chudoby, a miliony utíkají do zahraničí.** Výhrůžky komunistům smrti a jejich fyzické napadání zůstávají bez postihu. Existuje asi deset socialistických a levicových stran. KS Ukrajiny je bráněno v účasti ve volbách a proti jednotlivým komunistům jsou vedeny soudní procesy.

Helmuth Fellner z Rakouské strany práce řekl, že **odmítnutí soukromého vlastnictví je základní otázkou revolučního hnutí.**

44. pražská teoreticko-politická konference byla důležitým setkáním aktivistů mezinárodního komunistického hnutí. Vzhledem ke špatnému stavu tohoto hnutí patřila počtem svých účastníků i zastoupených zemí jistě k **největším akcím tohoto druhu v Evropě v posledních letech.** Konference se vydařila i navzdory **úsilí některých svých odpůrců z řad KSCM, kteří neváhali odrazovat domácí i zahraniční soudruhy od účasti a stejně jako i v minulosti o ní šířili různé pomluvy.** Dlužno dodat, že ze stoupenců reformistického směřování KSCM a „bojovníků proti stalinismu a nostalgikům“ se na konferenci jako obvykle žádný nedostavil, aby své myšlenky obhajoval. Předseda Filip se omluvil. Nezdálo se, že by někomu chyběl.

Leopold Vejr

K problematice teorie, programu, strategie a taktiky v komunistickém hnutí

Příspěvek odevzdaný do protokolu 44. pražské teoreticko-politické konference

Vyjádřit se k tak složité a náročné systémové problematice v komunistickém hnutí co nejstručněji je nemožné. Proto se pokusím vyslovit to, co dlouhodobě u mne vyvolává tuto otázku:

Do jaké míry platí charakteristika komunistické strany v současnosti vyjádřená v 21 podmínkách pro vstup vznikajících komunistických stran do III., tedy Komunistické internacionály (následně KI)?

Je vůbec dnes takto položená otázka aktuální? Vždyť KI byla založena 2. 3. 1919 a zrušena z taktických důvodů v květnu 1943. V dané době to mělo své opodstatnění. Určitá forma její obnovy byl vznik Informačního byra komunistických a dělnických stran (Informbyro, Kominforma) 21. 9. 1947. Bylo zrušeno po smrti J. V. Stalina v roce 1956 N. S. Chruščovem, což byl reálný projev **ústupu z pozic mezinárodní, poválečné spolupráce komunistických stran a**

také projevem voluntarismu a nastupujícího reformismu a likvidace bolševického charakteru KSSS i jádra mezinárodního dělnického a komunistického hnutí (MDKH).

Na druhé straně reformní sociálnědemokratické a socialistické strany mají svou internacionálu dodnes. Po vzniku KI si socialistické strany založily v roce 1919 Mezinárodní socialistickou komisi a následně Mezinárodní pracovní svaz socialistických stran. Od roku 1951 se transformoval na Socialistickou internacionálu a tak pracuje dodnes.

Uvádím to proto, že **reformní socialistické a sociálně demokratické strany jsou mezinárodně organizované po celém světě.** To jim umožňuje vzájemnou komunikaci a podporu a tak jejich činnost prospívá fungování kapitalistického politickoekonomického světového systému. Lze předpokládat, že jim to kapitál vrací formou nejen finanční podpory.

Domnívám se i při vědomí složitosti takového procesu, že **obnova alespoň určité hlubší**

a těsnější vzájemné mezinárodní spolupráce a součinnosti existujících komunistických stran (KS), či stran k nim se hlásících, **by posílila jejich mezinárodní autoritu.** To by pomohlo pozitivně ovlivnit činnost komunistického hnutí a účinněji a koordinovaněji pracovat na politickém uvědomění námezdně pracujících a dát jim tak naději, že změna k socialismu je možná, a že nakonec o tom můžou rozhodnout jen sjednocení pracující sami. Současně jde mého názoru by takováto spolupráce (nezabývám se ekonomickými a organizačními záležitostmi) vyžadovala sjednocení principů a norem charakterizujících programový obsah činnosti těchto stran.

Tím jsem se dostal k tomu, co jsem uvedl na začátku. **Pokusit se využít a aktualizovat oněch 21 podmínek pro vstup do III. KI,** což by dle mého soudu mohlo současně pomoci vypracovat přesný popis a obrys toho, co si pod pojmem charakteru KS v současnosti představovat a co by mělo být obsahem jejich činnosti.

Dějiny potvrdily, že **leninské vedení VKS(b) spolu s ostatními představiteli dělnických revolučních stran dokázali precizací oněch 21 podmínek vytvořit ideový a organizační základ budoucích vítězství** a objektivně i vzniku světové socialistické soustavy, rozmach národně osvobozeneckého boje a víru milionů pracujících v socialismus a komunismus.

Jen pro připomenutí budu citovat z 1. podmínky, ze tří jejich odstavců jen první a poslední, proto, že obsahují základní hodnoty, na kterých KI vznikla:

1. Veškerá propaganda a agitace musí mít skutečně komunistický ráz a musí odpovídat programu a všem usnesením III. internacionály. Všechny stranické tiskové orgány musí být redigovány spolehlivými komunisty, kteří dokázali svou oddanou věcí proletariátu. O dikta-tuše proletariátu se nesmí mluvit jako o běžné naučené formulí, nýbrž musí být propagována tak, aby její nutnost vyplývala pro každého řadového dělníka, dělnici, vojáka a rolníka z událostí běžného života, soustavně

denně zaznamenávaných naším tiskem... V novinách, na lidových schůzích, v odborových svazech, v družstvech – všude, kam mají přístup stoupenci III. internacionály, je nezbytné soustavně a nemilosrdně pranýřovat nejen buržoazii, nýbrž i její pomahače, reformisty všech odstínů.

Nyní praktickou otázku. Je pro soudobé KS a jejich propagandu a agitaci základní otázka diktatura proletariátu? Opravu jejich tiskové orgány mají nemilosrdně pranýřovat buržoazii a její pomahače? Z hlediska skutečnosti mohu prohlásit, že **u mnohých KS otázka diktatury proletariátu je tabu.** Běžně se používá termín – budování „demokratické“, „občanské“ (tedy podle K. Marxe buržoazní) společnosti s přívěškem přijatelným i některým buržoazním ideologům – „sociálně spravedlivé“ společnosti. Pranýřování pomahačů buržoazie, tzn. oportunistů a reformistů všech odstínů, je iluzorní a **v mnohém právě oni jsou pro buržoazii silnou oporou.**

(Pokračování na s. 4)

K oslavám sta let republiky
Uplakané a rádoby pompézní oslavy státního svátku 28. října symbolizovaly duchovní prázdnotu nynější kapitalistické společnosti. Schizofrennost organizátorů naznačila reportáž Televizních novin 27. 10. z přehledky historických bojových vozidel. Muž z okna jedoucího vozu vykřikoval z plných sil: „Za císaře pána a jeho rodinu“. To už rovnou mohli přizvat i Švejka. Někomu se to může zdát úsměvné, nebyt systematických snah vnášet do vědomí českého lidu **názor, že rozbití Rakouska-Uherska bylo dějinným omylem.**
Jasno v hodnocení uplynulých let od října 1918 nemá ani vedení

KSCM. Rozhovor Haló novin s předsedou Filipem 26. 10. byl uveden titulkem: „Na minulých sto let můžeme být hrdí“. Nevím jak kdo, ale **komunisté nejsou hrdí na posledních téměř třicet let po převratu v listopadu 1989,** obnovu kapitalismu v Československu a následné rozbití díla „mužů 28. října“ - společného státu Čechů a Slováků. A právě této otázce se Vojtěch Filip v rozhovoru vyhnul. Ve „slušné společnosti“ se přece o kapitalismu nemluví, že?

Zaujaly mne i další momenty z vysílání ČT ve dnech oslav, třeba reportáž z návštěvy francouzského prezidenta Macrona v Praze 26. 10. Milovník francouzského vína byl

PANORAMA

pozván na české pivo a ve vybrané pražské hospodě se setkal s americkou turistkou, která jej vychvalovala jako skvělého státníka a stavěla do protikladu s tím „hrozným“ Trumpem. Věc za jiného prezidenta USA nevidaná, zvláště v ČT, vždyť přece podle mínění panující buržoazie jsou USA „naš vzor demokracie“.

Rozruch kolem státních vyznamenání 28. října asi nepřekvapil. Opět se ukázalo, že protizemanovská část politiků a médií si k útokům na prezidenta Zemana

hůl vždycky najde. Letošní kampaň vůči Hradu zůstala ovšem mediálně trochu ve skrytu za **vyznamenáním Jaromíra Nohavici od ruského prezidenta.** Český bard přijal od Putina v Kremlu Puškinovu medaili za zásluhy o upevnění přátelství a spolupráce mezi národy a sblížení a vzájemné obohacování národních kultur. Co na tom, že tyto zásluhy Nohavica skutečně má, když popularizoval u nás desítky let písně Vysockého či Okudžavy, ale dostal pryč nikoli Puškinovu, ale Putinovu cenu a stal se podle polské verze časopisu Newsweek pro ruského prezidenta novým „užitečným idiotem“. A nenávisť k Rusku, zvláště v éře Putina, jde u mnohých tak

daleko, že podle sociálních sítí raději přestanou Nohavicu poslouchat.

K říjnovému plénu ÚV KSCM

ÚV KSCM na plenárním zasedání 20. 10. **odmítl jednat o změnách ve vedení KSCM** požadovaných po porážce v komunálních a senátních volbách některými OV a petici platformy Restart. Podle hodnocení serveru Novinky.cz ústřední výbor odsoudil „činnost rebelů ve straně“. Předseda Filip po jednání prohlásil: „Odmítl jsem poráženecké náladu. Střízlivě jsem hodnotil volební výsledek.“

(Pokračování na s. 4)

(Dokončení ze s. 3)

Vezmu-li KSČM, tak **systematická, ideově teoretická a ani politická práce neexistují**. Když po dlouhodobém úsilí a konkrétně na a po IX. sjezdu KSČM taková práce v tom nezákladnějším byla započata, X. sjezd ji bezohledně zastavil. Pokud existuje, tak jen sporadicky a individuálně, z vlastní iniciativy některých členů, např. jako tato naše dnešní konference.

Na druhé straně jsem si vědom, že

(Dokončení ze s. 3)

To, že jsme někde prohráli, neznamená, že strana celkově neuspěla. Podle jeho slov je úspěch, že KSČM získala více mandátů než třeba TOP 09 nebo Piráti.

Ke zklamání některých soudruhů, kteří stále věří, že je možné v KSČM prosadit marxistickou revoluční politiku na místo dosavadního oportunistické linie, opět se ukázalo, že taková změna není možná. K výročkům J. Dolejše se nebudu vracet, psal jsem o nich v Panorámě 10. 10. K jeho terminologii se přidali mnozí další, např. předsedkyně libereckého KV KSČM Dana Lysáková. Napsala pro Parlamentní listy 18. 10. na adresu petice Restartu: „je to povyk jednotlivců tzv. ze záhrobí, od milovníků Stalinovy éry“.

Místopředsedkyně KSČM a europoslankyně Kateřina Konečná, o níž je známo, že je připravována na funkci předsedkyně KSČM v příštích letech po sjezdu v řádném termínu, v rozhovoru pro Blesk Zprávy 13. 10. pohrozila rezignací, pokud ÚV vysloví nedůvěru předsedovi V. Filipovi (*teda ne, že by mi ve vedení scházela*). Konečná mj. řekla: „Slova pana Skály považují spíš za mediální hru, která nám v tuto chvíli nepomáhá“. Odkdy se členové strany přestávají oslovovat soudruhy? Nebo si paní Konečná myslí, že jí to pomůže ve volbách do Evropského parlamentu v příštím roce? Pro někoho možná drobný detail, ale dokládá atmosféru v buržoazním myšlením prolezlé straně, která zvojit, co může.

Diskuse po říjnových volbách opět oživila debaty o smysluplnosti tolerance Babišovy vlády. Vojtěch Filip se často ohání tvrzením, že tak KSČM může prosadit některé body svého volebního programu a má tudíž navzdory výrazným úbytkům poslanců nejsilnější pozici od roku 1990.

Připomíná to tzv. drobčkovou politiku českých politiků vůči Vidni po roce 1878, kdy Staročeši opustili pasivní politiku prosazovanou od roku 1867, vrátili se do vídeňského sněmu a říšské rady a v naději na drobné ústupky aktivně podporovali vládu v čele s Eduardem Taafem, nazývanou „železný kruh pravice“. Označení „drobčková politika“ vzniklo podle výroku vůdce Staročešů Františka Riegera: „musíme (naše práva) sbírat po drobtech“. Českému národu tato politika takřka nic nepřinesla a strana Staročešů ve více než 20. století zanikla. Jakkpak asi skončí jejich drobčkoví následovníci z vedení KSČM?

Soudružka Věra Klontza-Jaklová

žijeme v době morálního, ale i ideově organizačního rozvratu marxisticko-leninských stran po nástupu M. Gorbačova do vedení KSSS a pádu socialistického společenství. Již proto, že někteří se na politickém převratu přímo podíleli a jiní v teorii a praxi hledali „nová paradigma“ ve starých zdrojích revizionismu a oportunistu, je situace možného sebeuvědomění skoro nemožná. Kdo se o to pokouší, naráží za bariéry nepochopení, nejen z důvodu neznalosti. Vždyť **KSČM**

se ve svém dosavadním programu utápí v maloburžoazních a tzv. reformních iluzích, planém formalismu a nekonečném pragmatismu. Někteří delegáti X. sjezdu KSČM snad uvěřili antikomunistovi M. Zemanovi, že východisko pro obnovu komunistického hnutí je pokání. Za tento žvást mu většina i ve stoje tleskala. Požadoval pokání za 40 let nejúspěšnějšího období pro lid Československa (byť došlo k chybám a omylům, jak se to na nové cestě stává). Novodobí vládcí, ale i jejich

poddaní mluví v těchto dnech o období budování socialismu s pohrdáním. Při stém výročí vzniku Československé republiky se raději – kromě frázi o totalitě – tomuto období z hlediska dosažených budovatelských úspěchů vyhnuli.

Závěrem si dovoluji poznamenat: Pro mne je velmi důležité a mohu říci rozhodující, **najít konsenzus v ideově politickém a organizačním definování toho, co je podstatné pro charakter komunistické strany nejen v České republice, ale**

i mezinárodně. Proto se domnívám, že bez aktuálního posouzení oněch 21 podmínek pro vstup do III. KI, tedy podmínek pro vznik komunistických stran, bude velmi obtížné posoudit, zda ta či ona strana hlásící ke komunistickému hnutí je reálně, tedy ideově a organizačně věrohodnou, pro naplnění hlavního hesla Komunistického manifestu „Proletáři všech zemí, spojte se!“

Rudolf Košťál
3. 11. 2018

PANORAMA

nasazení amerických vojáků na území USA je flagrantním porušením ústavy. Televizní komentátor těmto námitkám čelil tvrzením, že vojáci nebudou bojovat proti občanům USA, ale čelit „invazi“.

Trumpovo rozhodnutí vyvolalo bouře nevole a bylo zneužito v kampani před volbami do Kongresu. Nejsm obdivovatel Donalda Trumpa, nicméně se domnívám, že **dochází ke zneužívání kritiky Trumpa nikoli kvůli zájmům běženců, ale ve snaze prezidenta svrhnout nebo alespoň oslabit**. Tato linie má podporu od mnohých evropských státníků a fandí jí zřejmě i ČT.

Viliam Burchert v internetovém Reflexu 3. 11. kritizuje „dvoji metr ČT: příjezdy nelegálních migrantů do Evropy neřeší, Trumpa a karavany (středoamerických) uprchlíků ukazují pořád.“ Podle tohoto autora každý den na dané téma něco vysílá s podtextem ne nelegální migrace, ale prezident Trump, který uprchlíky odmítá přijmout, je problém.

K volbám v USA

Ve volbách do Kongresu USA se nezařadil záměr demokratů ovládnout Kongres a zahájit proti Trumpovi proces odvolání. Většinu ve Sněmovně reprezentantů sice demokraté získali, ale republikáni udrželi většinu v Senátu a dokonce tam zvýšili své zastoupení. Demokratická většina ve sněmovně sice ztíží Trumpovi vládnutí, ale ten může obcházet Kongres a vydávat dekryty. Ty mu ale mohou zase blokovat soudy, jak se již párkrát stalo.

Republikáni také utrpěli porážku ve volbách guvernérů, kteří se vybírali ve 36 státech a třech teritoriích. V nočním zpravodajství (pro časový posun volby skončily v 7 ráno našeho času) jsem zaznamenal názor, že výsledek potvrzuje stále hlubší rozdělení americké společnosti. Je to prý vina Trumpa. Jako by jinak ve státech neexistovaly sociální boje (dříve bych psal rovnou třídní boje, ale nechci se vystavit případnému postihu).

V závěru zpráva pro obdivovatele USA. O volby byl prý velký zájem a k urnám se dostavilo zhruba 45 % voličů! U nás bychom to za velký zájem asi nepovažovali.

KSČM posloužila Babišovi

Páteční (23. 11.) fraška v Poslanecké sněmovně skončila podle očekávání. Opozice nesehnala 101 hlasů a nedokázala vyslovit nedůvěru vládě. Slovy serveru Ahaonline.cz: „8 hodin křiku! Ale

Babiš pozice udržel“. Premiéra zachránili poslanci KSČM.

Paradoxní situace. Nevládní strana KSČM hlasovala pro vládu, kdežto poslanci koaliční vládní strany ČSSD opustili sál. Její předseda krátce před hlasováním požadoval Babišovo odstoupení a doporučil nahradit ho jiným členem ANO. Poté hovořil i o možnosti předčasných parlamentních voleb. Pár dní poté pro změnu tvrdil, že „atmosféra ve vládě není narušena“. ČSSD tak pokračuje v kursu bývalého předsedy Sobotky, která vedla loni k volebnímu debaklu.

Nekomunistická KSČM opětovně zradila své kořeny a tradice. Předseda Filip ve sněmovně prohlásil: „Nemám v úmyslu přispívat k destabilizaci této země“. Dovedete si představit, že by za první republiky usilovali poslanci KSČ o „stabilitu“ buržoazního státu?

Současná kampaň proti premiérovi byla načasována tak, aby bylo možné zneužít výročí 17. listopadu. Demonstrace pak pokračovaly, i když podle Radka Kubaly ze serveru DenikReferendum.cz „drsné prosby“ z Václavského náměstí Babiše nezastaví. Radek Kubala místo nich doporučuje občanskou neposlušnost, narušování Babišových projevů například zpěvem písně Kdepak ty ptáčku hnízdo máš, ale také obsazení Lidového domu, úřadu vlády, sídel ANO, Agrofertu i KSČM. Zůstala by pak pravice „klidná síla“, za níž se vydává?

Perli i pan prezident. Nevyčítám mu ovšem jeho postoj k Babišově vládě, ostatně vrána k vráně sedá, mnohem víc mne nadzvedly **výroky Miloše Zemana při návštěvě Izraele**. Mimo jiné podpořil přesun české ambasády do Jeruzaléma a řekl, že nevěří ve vznik palestinského státu, ale spíše ve variantu „jednoho státu pro dva národy“.

Pozadí aféry Babišova syna podhalil v Parlamentních listech 14. 11. marketingový odborník Petr Viktorýn: „Reportáž Slonkové a Kubíka je podprahovou „reportáž“ o natáčení reportáže“, tedy více o akci a emocích než o faktech. Je to reportáž na objednávku. Slonková a Kubík šli za hranu etiky, protože věděli, že jim to projde. Byl-li ovšem materiál pořízen s cílem destabilizace vlády, nelze na Slonkovou a Kubíka pohlížet jako na reportéry, ale jsou to autentičtí agenturní zpravodajci. Ostatně Sabina Slonková se takto profiluje už od aféry Kavana a Srba.“

Jedním z plamenných pátečních řečníků byl i Karel Schwarzenberg. Jak upozornil Vladimír Tišer: „Kniže Schwarzenberg podnikal jako ministr vlády ČR po celou dobu ministrování se svou firmou ORLÍK NAD VLTAVOU s. r. o., kde drží 99,82% podíl. Kalousek této firmě převedl

více jak 100 milionů Kč dotací ze státního rozpočtu ČR. Přes 70 milionů Kč Schwarzenberg obdržel za odbavení písčítých rybníků Sobík, Silvestr a Zhoř, kde místo bahna těžil písek, který pak prodával. Pochopitelně, to všechno bylo a je (na rozdíl od kauzy Čapí hnízdo) naprosto v pořádku.“

Ukrajina

vyhlásila válečný stav

Ukrajinský režim vyhlásil 26. 11. po nedělním incidentu ruských a ukrajinských plavidel v Kerčském průlivu válečný stav. Postavení prezidenta Porošenka je ovšem natolik oslabené, že parlament schválil místo 60 dnů jen 30 dní a místo celé země jen platnost v 10 pobřežních a pohraničních oblastech. Zároveň přinutil Porošenka potvrdit březnový termín prezidentských voleb. Válečný stav umožňuje armádě podílet se na řízení státu, vyhlásit zákaz vycházení či konfiskovat majetek.

Europoslanec za ČSSD a prezidentem oprávněně odmítnutý kandidát na post ministra zahraničí Miroslav Poche v ČT včera večer tvrdil: „Členské státy NATO i EU jsou připraveny jednat velmi razantně. Zvažuje se zpřísnění sankcí a také se jasně postaví vojenskou a materiální pomocí za Ukrajinu.“

Americký list Washington Post byl naproti tomu nervózní z toho, že Donald Trump sice řekl, že „se mu situace nelíbí“, zdá se však, že ve věci nemíní hnout prstem. Německá kancléřka Merkelová v telefonátech s Porošenkem a posléze s Putinem vyzývala ke zdrženlivosti a deeskalaci napětí. Nabídla se jako zprostředkovatel.

Díru do protiruské verze konfliktu učinilo **přiznání šéfa ukrajinské tajné služby, že na palubě jedné ze zadržených lodí se nacházeli její důstojníci**. Proč? Ruské orgány opakovaně hovoří o **pokusech Ukrajinců zničit nebo poškodit most na Krym přes Kerčský průliv**. Stálý zástupce Ruska v Radě bezpečnosti OSN Poljanskij uvedl, že **zadržená ukrajinská plavidla převážela radikály, kteří chtěli vyhodit most do povětří**. Americká i ruská média zmiňují možnou souvislost incidentu s nastávajícím summitem nejvyšších představitelů G 20. Ruská pobřežní stráž kontroluje loď proplouvající Kerčským průlivem od jara. Spustilo je zadržení ruské rybářské lodi Nord ukrajinskou pobřežní stráží v březnu.

Ilja Jihlavský
27. 11. 2018

K hospodářskému postavení ČSR v meziválečném období 1918 – 1939

ČT 24 k ekonomice první republiky

Do psaní na uvedené téma jsem se pustil proto, abych reagoval na idealizující přístupy při hodnocení hospodářského vývoje naší první, buržoazní republiky, které v rámci propagandistické kampaně k 100. výročí jejího vzniku naprosto převládaly. Byly zdůrazňovány velké,

přímo příkladné ekonomické úspěchy, skutečná (buržoazní!) demokracie (na rozdíl od fašistické a prý i komunistické totality) a masarykovská humanita. Jde mi zejména o pořad v ČT 24 – „100 let republiky – jak se hospodařilo tehdy a dnes“, za účasti ekonoma T. Sedláčka, viceprezidenta Svazu průmyslu J. Rafaje a moderátorky

M. Hergetové. Jde mi především o ono „tehdy“.

Nyní k onomu **hodnocení první republiky**

T. Sedláček: Po I. světové válce se u nás začal průmysl silně rozvíjet, v roce 1924 byla průmyslová výroba silná jako před válkou. V roce 1928 bylo v celém Československu pouze 38 000 (tj. 1 %) nezaměstnaných. Ve

stejném roce se podílelo téměř jedním % na celosvětové průmyslové výrobě a řadilo se na 10. místo ve světě, bylo průmyslovou velmocí.

J. Rafaj: Ještě před rokem 1918, za Rakouska-Uherska 70 % jeho veškerého průmyslu bylo právě na našem území. České země prý měly několik dalších výhod. Byl to prý český kapitál, který hrál klíčovou roli

v období první republiky.

M. Hergetová k tomu dodala: Vy jste vlastně řekl, že zahraniční kapitál měl podíl zcela minimální.

Dále nastolila téma vlivu „komunismu“ na náš ekonomický vývoj, kdy položila otázku:

(Pokračování na s. 5)

(Pokračování ze s. 4)

T. Sedláček by to možná mohl zhodnotit – protože studie Nizozemské univerzity dokonce říká, že kdyby nebylo „komunismu“, je na tom ČR dnes lépe než Finsko nebo Francie. Skutečně?

T. Sedláček: Těžko říct, ale je to pravděpodobně možné, byli bychom pravděpodobně mezi zakládajícími zeměmi EU ...

Opět **M. Hergetová:** A je vůbec možné vyčíslit dopady komunismu?

T. Sedláček: Ne, je ale třeba se podívat na severní a jižní Koreu. To je takové jako dvojče. Stejný národ uměle rozdělen. A vidíte, jak jedná země je prosperující ... a severní Korea dopadla tak, jak dopadla. Takže ano. Nebyť komunismu, tak jsme určitě na té hospodářské špičce. **(Jak prostoduché, demagogické tvrzení - Z. K.)**

J. Rafaj: Možná. Já ještě statisticky. Mně zajímá, že vlastně v době první republiky jsme se pohybovali v těch statistikách někde v té druhé desítce. Zatím v té současné době se pohybuje někde na konci té třetí desítky, případně v té čtvrté desítce. Takže skutečně těch zhruba 10 až 15 příček toho úspěchu, si myslím i já, že bychom tady měli.

Opět prapodivná, manipulativní argumentace, neboť na ten konec třetí desítky případně do čtvrté desítky jsme se propadli právě po obnově kapitalismu, před 29 lety!

Všimněme si, pokud jde o první republiku, o velké světové ekonomické krizi a jejich devastující, sociálně ekonomických účincích na naši kapitalistickou, tak prosperující republiku, ani slůvko!

Následně moderátorka **M. Hergetová** přišla s prezentací československé ekonomiky tak, jak ji mělo formovat osm českých osobností (Rašín, Švehla, Gottwald, Zápotocký, Šik, Komárek, Klaus, Ježek). Samozřejmě, že znecitěn byl K. Gottwald i A. Zápotocký. U Gottwalda si přitom nemohla odpuštěm v buržoazní propagandě zaběhlé hodnocení: „Pod jeho vedením začali komunisté přebudovávat československou republiku po vzoru Sovětského svazu. Právě on zahájil přípravu **měnové reformy, která v roce 1953 všechny občany zaskočila a vzala jim úspory.** Režim se tak snažil čelit nedostatku zboží a potravin.“ A byl to, jak neopomenula dodat, druhý komunistický prezident A. Zápotocký, který „krátce před tímto nepopulárním krokem v rozhlase ubezpečoval a uklidňoval, že fámy o reformě šíří třídní nepřátelé.“

Poté položila otázku: Kdybyste si mohli vybrat, **kdo (z osobností) nejvíce uškodil?**

Podle **J. Rafaje** „lidé z období komunismu. **K. Gottwald a další,** kteří se na tom podíleli. Chtěl bych z toho vyjmout O. Šika, který měl svůj pozitivní přínos ...“ Zajímavé je, že na adresu „měnové reformy, kterou zavedl Rašín, a která byla poněkud riskantní“, rozvedl úvahu, že dělat měnovou reformu je opravdu riskantní, kdy ji nelze oznamovat předem!

Při velmi pozitivním hodnocení první republiky **T. Sedláčkem** konečně padlo, ovšem jen tak mimochodem, připomenutí onoho zásadního problému, jakým byla velká hospodářská krize. A to tehdy, když reagoval na slova J. Rafaje, že nám dnes chybí odvážné osobnosti, kdy proto nemáme odvahu např. změnit stavební zákon, který by zrychlil výstavbu atd. K tomu Sedláček řekl: když srovnáváme dnešek s první republikou, ta „trvala 20 let, poválečných, vlastně meziválečných 20 let. Během nich vlastně proběhla ještě velká hospodářská recese **(nemoc buržoazních ideologů a pedagogů,**

kdy raději místo přesného pojmu krize, používají ne tak výstižného pojmu = recese-Z. K.). V té době bylo milion nezaměstnaných Čechoslováků. A naše HDP propadlo dvaceti, třiceti procenty. A přesto za těch 20 let, co jsme všechno byli schopni postavit. A teď po třiceti letech jsme tady s velkou pompou otevřeli Werichovu vilu...“

Poté přišla **M. Hergetová** s připomenutím **ekonomických mezníků československého státu,** k událostem, které ovlivňovaly ekonomiku během staletého vývoje.

(1) V roce 1919 se začalo platit československou korunou. Startovala obnova poválečného hospodářství.

(2) Ekonomický rozjezd ale zbrzdila (rok 1933) velká, světová hospodářská krize. Na Československo sice dopadala se zpožděním, ale o to výrazněji. Bez práce zůstalo skoro půl druhého miliónu lidí. Další ránu československému průmyslu zasadila druhá světová válka.

(3) Obnovu po osvobození pak komplikovalo nejen znárodnování, ale také odsun 3 miliónu Němců.

(4) V roce 1949 se Československo stalo členem RVHP a první pětiletku zahájilo plánované hospodářství.

Toto čtyřicetileté období socialistického ekonomického rozvoje (1949-1989) nebylo vůbec hodnoceno na základě faktů, vycházejících ze statistických údajů, ale jen **odsouzeno v zaběhlých, negativistických frázích.** Opět se zde projevil onen zcela zjednodušující a zavádějící přístup vedený z pozic obhajoby a prosazování zájmů buržoazních a maloburžoazních, prokapitalistických tříd, sociálních skupin a vrstev. Přístup naprosto znevažující vše co bylo a je spojeno se zrodem lidové demokratického Československa, směřujícího k socialismu, při cíleném zamlčování podstaty věci.

Jak to opravdu bylo?

Ekonomická situace při vzniku Československé republiky

Československo za první, předmnichovské republiky bylo novým, samostatným kapitalistickým státem, jehož ekonomický systém byl determinován jemu vlastními objektivně působícími ekonomickými zákonitostmi, s cyklickým průběhem reprodukčního procesu, který byl charakteristický pro celý kapitalistický svět.

Při rozpadu habsburské monarchie jako procesu dezintegrace velkého hospodářského celku ve střední a jihovýchodní Evropě měla ČSR v této dezintegraci nespornou výhodu svým velkým výrobním potenciálem, při značné členitosti struktury průmyslu a značného počtu **kvalifikovaných výrobních sil. Konkrétně řečeno, Československo „zdedilo“ něco přes 60 % průmyslu habsburské monarchie, z toho asi 2/3 průmyslového potenciálu Předlitavska (Rakouska) a necelou 1/5 výroby uherské.** Přitom podíl ČSR z hlediska velikosti území v rámci bývalé monarchie činil jen 21 % a na obyvatelstvu 25 %.

Přestože ekonomika ČSR „zdedila“ významný a nemalý potenciál, měla samozřejmě v přepočtu na jednoho obyvatele nižší úroveň ekonomiky než vyspělé kapitalistické státy jako USA, Francie, Velká Británie, Německo aj. **(viz Průcha, V.: K některým otázkám hospodářského vývoje Československa v meziválečném období, K 70. výročí Československa a 50. výročí Mnichovského diktátu, červen 1988, s. 71-72; Průcha, V. a kol.: Hospodářské dějiny Československa v 19. a 20. století, Praha, Svoboda 1974, s. 73)**

Struktura průmyslové výroby

Struktura průmyslové výroby nebyla příznivá. Rozhodující podíl měla **výroba spotřebního průmyslu,** zejména textilu, skla, porcelánu a potravinářského průmyslu. Strojírenství a chemický průmysl měly na celkové průmyslové výrobě nízký podíl. Nejen to, velmi rozdílná, jak je již výše uvedeno, byla ekonomická úroveň jednotlivých oblastí republiky. Jestliže Čechy, Morava a Slezsko byly oblastí průmyslově zemědělskou, Slovensko a Podkarpatská Rus byly zeměmi agrární s málo rozvinutým průmyslem. V přepočtu na jednoho obyvatele dosahovala ekonomická úroveň Slovenska a Podkarpatské Rusi asi 40 % ekonomické úrovně českých zemí. Rovněž v českých zemích byla řada oblastí ekonomicky zaostalých. **(Argumenty agitátora 9/88, Naše vojsko, s. 5)**

Dynamika růstu v období dočasné a relativní stabilizace kapitalismu

Přes setrvačnost zděděné struktury hospodářství však Československo **zaznamenalo v období dočasné a relativní stabilizace kapitalismu vysokou dynamiku hospodářského růstu,** takže drželo krok s vývojem ve světě. Přispěly k tomu některé faktory v obou vzestupných fázích hospodářského cyklu, tj. za oživení a rozmachu **letech 1924 – 29,** kdy Československo využilo konjunktury na světovém trhu, dosáhlo stabilizace měny a přistoupilo k technické rekonstrukci řady podniků celých oborů. Tak v r. **1929 dosáhlo ve srovnání s r. 1913 vyššího indexu výroby zpracovatelského průmyslu** (tj. průmyslové výroby bez těžebních odvětví a výroby elektřiny, tepla a vody), než činil celosvětový průměr osmnácti nejvýznamnějších kapitalistických zemí Evropy. **Podíl Československa na světové výrobě zpracovatelského průmyslu vzrostl v letech 1913 až 1929 ze 1,4 % na 1,6 %.**

V přepočtu na jednoho obyvatele byl v letech 1925 – 1929 objem výroby ve zpracovatelském průmyslu ve Velké Británii a Belgii přibližně dvojnásobný. V Německu, Francii, Nizozemí a Švédsku o 40-50 % vyšší. V Itálii a Rakousku o 20-25 % nižší. Hektarová výnosy obilovin (bez kukuřice), cukrovky a brambor přesahovaly evropský průměr a byly vyšší než např. ve Francii, Rakousku nebo Maďarsku, ale nižší ve srovnání s Německem a s řadou menších západoevropských a severovýchodních zemí.

Uvedená vcelku uspokojivá pozice Československa se však zásadně a všestranně zhoršila ve 30. letech za velké krize po roce 1929. **(Průcha V.: K některým otázkám hospodářského vývoje Československa v meziválečném období. K 70. výročí Československa a 50. výročí mnichovského diktátu, červen 1988, s. 80-81)**

Na co je zde třeba důrazně upozornit, vzhledem k neustálým a neutuchajícím pomlůvkám a lžím na adresu první socialistické země na světě - SSSR, že ta v této době dosahovala ještě vyšších přírůstků průmyslové výroby.

Je nutné ještě říci, že **ve vývoji československé ekonomiky v letech 1918 - 1938 převažoval právě její krizový charakter.** Po krátkém poválečném růstu průmyslové výroby v letech 1919-1921 se **projevily první příznaky hospodářské krize, která vyvrcholila počátkem roku 1923** a následně přšla v depresi projevující se ve stagnaci celého hospodářství v podstatě na krizové úrovni, jež působila po celý tento rok. Tak již **v roce 1922 se průmyslová výroba v porovnání s rokem 1913 snížila na 78 %.** Počet evidovaných nezaměstnaných dosáhl v září 1922 počtu 232 000 osob.

Teprve koncem roku 1924 dosáhla **průmyslová výroba úrovně roku 1913.** **(Argumenty agitátora 9/88, Naše vojsko, s. 5)**

Tak začalo rokem 1924 - po odlivu poválečné revoluční vlny spjaté s vítězstvím socialistické revoluce v SSSR - ve světovém měřítku **období dočasné a relativní stabilizace kapitalismu,** které trvalo až do roku 1929, tedy do nástupu velké, celosvětové krize kapitalismu, jež započala krachem na burze v New Yorku. Přesto hospodářský vývoj nejen u nás, ale v celém kapitalistickém světě probíhal v tomto období nadále nerovnoměrně. Objem světové průmyslové výroby se zvýšil do roku 1929 proti vrcholné předválečné úrovni o více než polovinu. Z toho USA o 80 %, zatímco Velká Británie stěžejí vyrovnala předválečný stav a v Německu přírůstek nepřekročil jednu pětinu. **(viz Průcha, V. a kol.: Hospodářské dějiny Československa v 19. a 20. stol., s. 86)**

Jak již bylo naznačeno, Československo zaznamenalo v období dočasné a relativní stabilizace jistých nejen ekonomických, ale i sociálních zlepšení, což bylo podmíněno sociálními reformami, které přišly na svět především v počátečním, revolučním období 1918-1921 (uzákonění 8 h pracovní doby, ochrany nájemníků, vyplácení státní podpory nezaměstnaným, vyhlášení programu pozemkové reformy), kdy ovšem pro ně neexistovaly ekonomicky příznivé podmínky a životní úroveň byla velmi nízká. Ty byly příznivější ve druhé polovině oněch 20. let, kdy se zkonsolidovala zásobovací situace, zlepšilo se sociální pojištění, přes trvající nezaměstnanost se zaměstnanost zvýšila o několik set tisíc. Hospodářský vzestup v této době byl obdobím předmnichovského Československa, v němž životní úroveň lidu (námezdně pracujících a drobných živnostníků) významně předstihla vrcholný stav z doby Rakousko-Uherska. Negativa ovšem setrvala v podobě růstu intenzifikace práce, častější přesčasové práce, zhoršení podmínek v nezaměstnanosti a s tím spojeného **vystěhovalectví** těch, kteří nemohli nalézt práci (v letech 1920 až 1929 se z ČSR vystěhovalo natrvalo **více než 320 000 osob**). **(Průcha, V.: K některým otázkám hospodářského vývoje Československa v meziválečném období. K 70. výročí Československa a 50. výročí mnichovského diktátu, červen 1988, s. 86-87)**

O úloze zahraničního kapitálu

Pokud jde o otázku **meziválečného postavení Československa ve světovém hospodářství,** pak je nutné říci, že mělo dvojaký charakter. A to jak postavení dovozce, tak i vývozce kapitálu, kdy dovezený, zahraniční kapitál v různých formách značně převyšoval objem kapitálu exportovaného. **Zahraněční kapitál** se u nás uplatňoval především **přímými kapitálovými investicemi,** dále prostřednictvím dlouhodobých a krátkodobých **půjček** průmyslovým podnikům, bankám a obcím a konečně formou státních půjček. O účasti zahraničního kapitálu nebylo po celé meziválečné období provedeno statistické šetření. Dle reálného odhadu **podíl zahraničního kapitálu v celém národním hospodářství se pohyboval mezi 20 – 25 %.** Jestliže měl při vzniku ČSR po roce 1918 nejsilnější pozice kapitál rakouský, maďarský a z části i říšskoněmecký, pak postupně rychle rostl na jejich úkor **vliv kapitálu francouzského, anglického a amerického,** kdy francouzští a angličtí monopolisté k nám pronikali přímými kapitálovými investicemi i jako věřitelé nového státu, zatímco Spojené státy si zabezpečily hospodářský vliv

především poskytováním půjček a úvěrů na dovoz surovin. **Na této kapitálové invazi předních dohodových mocností a na vytlačování kapitálu rakouského a maďarského se podíleli i monopolisté dalších západoevropských zemí – Belgie, Holandska, Švýcarska a Itálie.**

Klíčové pozice v našem hospodářství **obsazoval zahraniční kapitál rovněž pronikáním do bankovních koncernových centrál.** Odhaduje se, že zahraniční monopolní vlastníky v ČSR 20-25 % celkového akciového kapitálu všech velkobank. Zvláště významné postavení měl zahraniční kapitál v Anglo-československé bance, Landerbance, v České bance Union a České eskontní bance **(eskont = úvěr zajištěný pohledávkou, který má formu prodeje a koupě pohledávky - směnky, faktury apod. - před její splatností – Z. K.).** **Ve spojení se zahraničním kapitálem byly ve větší či menší míře všechny vedoucí skupiny československého finančního kapitálu.** **(viz Průcha, V. a kol.: Hospodářské dějiny Československa v 19. a 20. stol., s. 148-150)**

Jak to vyplývá z výše uvedených skutečností, **vše bylo poněkud jinak, než tvrdili diskutéri na ČT 24. Podíl zahraničního kapitálu na naší ekonomice se pohyboval mezi 20 – 25 %.** Tento podíl **nebyl rozhodně zcela minimální.** Naopak, **měl nemalý vliv nejen na hospodářský rozvoj kapitalistického Československa, ale i na jeho vlastní existenci od jeho vzniku, až do jeho zániku po Mnichovu roku 1938.** Tedy do doby, kdy nás naši „největší“ a „nejbližší“ kapitalistické spojenci, imperialistické velmoci zradily. Zaprodaly nás za „cár papíru“ – proradnou smlouvou s Hitlerem, se kterou při návratu do Velké Británie, premiér Chamberlain mával se žvásty, že „přinesl mír“. 27. září 1938 v britském rozhlase mimo jiné řekl: „... **mají-li Britové připravovat zákony a zkoušet plynové masky v Anglii pro spor v daleké zemi a mezi lidem, o němž my nevíme nic. (...) A i kdybychom měli sebevětší sympatie s malým národem, proti němuž stojí veliký a mocný soused, nemůžeme jednat za všech okolností tak, abychom přivedli celou britskou říši do války prostě jen kvůli němu.**“

Velká hospodářská krize 1929 až 1933 a její následky

Relativní stabilizaci vystřídal všeobecný hospodářský rozvrát, který přinesl i vážné politické důsledky. Za této krize, která **započala v roce 1929 a ve světovém, mezinárodním měřítku vyvrcholila v roce 1932,** se kapitalistická světová průmyslová výroba snížila oproti předkrizovému stavu na **63 % a mezinárodní obchod** byl postižen ještě citelněji a dlouhodoběji – jeho úhrnný obrát v běžných cenách se **zmenšil v nejnepříznivějším roce 1934 na pouhou 1/3 úrovně roku 1929.** Katastrofální průběh měla rovněž agrární krize, která se prolínala s krizí průmyslovou, kdy dále došlo ke zhroucení cen, k hromadným bankrotům podniků, k rozvrátu měnových a úvěrových vztahů provázaných vlnami devalvací měn atd.

Počet nezaměstnaných se odhadoval na 30 – 40 miliónů. Z hlavních kapitalistických zemí měla tato krize nejtěžší průběh v USA a Německu. Nejvlivnější byla ve Francii, kdy Československo patřilo mezi ty země, na něž krize dolehla mimořádně silně.

Deprese, která v roce 1933 vystřídala ve většině zemí krizi, byla velká a oživení v řadě zemí nepřišlo do vrcholné fáze rozmachu, ale došlo k tomu, že vyústilo v roce 1937 přímo do krize nové.

(Pokračování na s. 6)

(Dokončení ze s. 5)

Tak se změnil i poměr sil mezi velmocemi, který byl nastolen v době po první světové válce. Třídní rozpory v táboře kapitalistických zemí se zostřily při zesílení vlivu krajní pravice, prezentované především nástupem fašistických tendencí zejména v Itálii, Německu a Španělsku. Především pak po nacistickém převratu v Německu v roce 1933, kdy se začal zjevně formovat blok fašistických zemí, které se začaly intenzivně připravovat na novou světovou válku. (Tamtéž, s. 89)

Vraťme se ještě k hospodářským, sociálně ekonomickým následkům velké krize u nás (1929-1933). Ty spočívaly nejen v tom, že se rapidně snížila koupěschopnost obyvatelstva a jeho osobní spotřeba. K nejtěžším a nejzávažnějším následkům této krize pak patří především počet nezaměstnaných (úředně registrovaných), který vzrostl v celoročních průměrech ze 42 000 na 740 000 (!), tj. skoro 18krát. Vezmeme-li v potaz skutečnost, že většina z nich živila rodinu, pak nezaměstnanost trpěla, se všemi jejími zlobnými důsledky, 3 – 4 miliony lidí. Běžná byla i částečná nezaměstnanost, vyvolaná dočasným vysazováním lidí z práce nebo nuceným zkracováním pracovního dne.

Neutěšené sociální poměry obyvatelstva, zejména dělníků, řady zaměstnanců a drobných zemědělců aj. podnikatelů, živnostníků, dokumentuje obrovský počet exekucí, který neklesl ani v jediném krizovém roce pod 1,1 milionu. Jen v letech 1931-1934 bylo provedeno 6 milionů exekucí, takže byla postižena v průměru každá rodina. Nejtěžšími důsledky měly exekuce na nemovitosti (1/6 až 1/5 z celkového počtu), při nichž

nejchudší rodiny ztrácely střechu nad hlavou nebo zemědělskou půdu. Za této těžké ekonomické a sociální krize kapitalismu narostla do nebývalých rozměrů také žebrota. Stala se vskutku závažným problémem celospolečenského dosahu. Již na počátku krize, v roce 1931 bylo na milodary obcí, podle oficiálních, úředních údajů odkázáno 408 000 osob. V některých okresech tvořili „obecní chudí“ až 8-10 % všech obyvatel. Krizové zbídačování ovlivnilo zásadně i počet sebevražd, kdy proti letům 1926-1929 došlo k jejich zvýšení o 80 %!

Co nelze opomenout je to, že po překonání nehlubšího bodu krize v roce 1933 se sice hospodářská situace v zemi pozvolna zlepšovala, avšak v sociální oblasti se tento obrat neprojevil a léta 1934-1936 poskytovala v mnoha směrech ještě chmurnější obraz krize, než na počátku 30. let. Nezaměstnanost zůstávala jen nepatrně pod krizovým maximem roku 1933. Znatelněji se snížila až v roce 1937, ačkoli podle neúplných úředních údajů přesahovala číslici 400 000 osob. (viz Průcha, V.: *K některým otázkám hospodářského vývoje Československa v meziválečném období*, K 70. výročí Československa a 50. výročí mnichovského diktátu, červen 1988, s. 87-89)

Zde si opět dovoluji poznámku, že jedinou zemí, v níž se hospodářská krize neprojevila, byl Sovětský svaz. Sovětský lid v 30. letech úspěšně realizoval dvě pětiletky, dokončil socialistickou přestavbu ekonomiky a změnil svoji zemi v průmyslovou velmoc, která zaujala kolem roku 1937 objemem výroby druhé místo na světě. Úspěchy Sovětského svazu na pozadí hospodářského úpadku kapitalistických zemí zvýšily prestiž a přitažlivost socialismu na celém

světě. (viz Průcha, V. a kol.: *Hospodářské dějiny Československa v 19. a 20. stol.*, s. 89)

Měnová reforma roku 1953 a skrytá měnová reforma po roce 1989

Jak to velmi výstižně vyjádřil v článku napsaném pro Parlamentní listy, 7. 6. 2016, pod názvem „95 procent“, Jiří Jírovec (žijící v Kanadě): Hodnocení měnové reformy z 1. června 1953 představuje zajímavý příklad výběrového postupu k informacím. Současná propaganda (*fanaticky antikomunistická a prokapitalistická - Z. K.*) tuto reformu spojuje s odporem dělníků v Plzni, ale zcela opomíjí historický kontext. J. Jírovec přitom připomíná webové stránky totalita.cz, z nichž cituje: „Sedm let po válce existoval ještě přidělový listkový systém a vedle něho volný prodej, kde ale byly ceny několikrát vyšší. Zboží a služby, které stát nedokázal zajistit, doplňoval černý trh. Neúnosnost této situace si začali brzy uvědomovat i představitelé státu. Tzv. měnová reforma, uskutečněná na přelomu května a června 1953, měla státu pomoci vyřešit několik věcí najednou: zastavit inflaci, zredukovat oběživo, přivést příjmy a úspory obyvatel do souladu s trhem a také přinést peníze do zchudlé státní pokladny na umoření státního dluhu.“

Připomeňme, pokud jde o onen státní dluh, že Československá, lidově demokratická republika měla začátkem 50. let proplácet dluhy z první republiky - válečné dluhopisy z konce 30. let i Rašimovy dluhační dluhopisy ze začátku 20. let denominované ve zlatě. Doba splatnosti některých z nich mimochodem sahala až do roku 1971. Nejen to, po válce Československu zbyly nekryté pohledávky vůči Německu za dodané zboží. Šlo o 73

miliard tehdejších korun, což byla hodnota převyšující roční hrubý domácí produkt tehdejšího Československa. Tento německý dluh nebyl nikdy splacen. (Kohout, P.: *Měnová reforma 1953: Československo versus Británie*)

K uvedenému výkladu o přidělovém listkovém systému lze podle Jírovce dodat, že třeba v Británii byl listkový systém zcela zrušen ještě později než v Československu. Chybí rovněž informace o tom, že po druhé světové válce proběhly peněžní reformy ve všech evropských zemích s výjimkou Spojeného království, Švýcarska, Švédska a Iberského poloostrova. V souvislosti s měnovou reformou se samozřejmě nemluví o tom, že u nás ke stejnému datu vznikl univerzální penzijní a zdravotní systém. Byl zjevně položen na zdravých základech, protože přežil všechny útoky až dodnes.

S odstupem času vypadají informace o měnové reformě skoro legračně. Tehdy byli u moci komunisté, a tak to je na koho svěst. Teď máme finanční krize, kam oko dohlédne, a nikdo za nic nemůže. (Potud racionální pohled J. Jírovce.)

Nyní k počátkům obnovy kapitalismu u nás a skryté měnové reformě po roce 1989

Za skrytou měnovou reformou po roce 1989 lze považovat vysokou inflaci, vlastně hyperinflaci. Ano, během tří let došlo k zvýšení spotřebitelských cen o úředně vykázaných 92,5 %. Uvažujeme-li navíc i s mírným skrytým růstem cen, pak už lze reálně počítat s celkovým průměrným zvýšením nejméně o 105 %, respektive koncem roku 1992 o 120 %. A to už je zhruba desetkrát vyšší tempo, než bylo před tím. To je výrazná hyperinflace. To znamená, že kupní síla koruny na

vnitřním trhu klesla nejméně o polovinu! Ve vztahu k zahraničí to bylo obdobné, ne-li horší. Jestliže se turistický kurs v roce 1989 pohyboval okolo 9 Kč za US dolar (USD) a koncem roku 1992 už byl po prudké a ničím neodůvodněné devaluaci „změkčen“ na 28 Kč za USD (dokonce s intermezem v roce 1990, kdy vystoupil až na 34 Kč za USD) – pak koruna dokonce klesla na třetinu.

Tato hyperinflace pro našeho obyčejného občana neznamena nic jiného než skrytou měnovou reformu, která ho ve skutečnosti ožebračila mnohem víc, než otevřená komunistická měnová reforma v roce 1953! (viz Dvořák, F.: *Bilancování naší první kapitalistické pětiletky, edice Bylo nebylo, Praha, Nakladatelství alternativy 1995, s. 14-15*)

Závěr

Je nezbytné dodat, že všechny podstatné a základní problémy kapitalismu, především jeho cyklické krize (z relativní nadvýroby, z finančních, bankovních spekulací apod., jež vedou především u pracujících tříd k drastickým sociálně ekonomickým důsledkům), jsou v něm hlubinně „geneticky“ zakódovány, kauzálně určeny, a to jeho základním rozporům: rozporům mezi společenským charakterem práce, výroby a soukromovlastnickou formou přivlastňování. To platilo a platím nejen pro kapitalistickou ekonomiku oné, dnes tolik idealizované prvě, buržoazní republiky (ve 20. a 30 letech), ale naplno to platí i pro jeho obnovenou, kapitalistickou podobu po roce 1989.

To musí mít neustále na paměti všichni lidé stojící na straně společenského pokroku.

Zdeněk Košťál, 22. 11. 2018

Hodnocení charakteru vzniku ČSR 1918

K výročí 100 let od vzniku Československé republiky uvádíme výňatek z publikace Karla Pomaizla ze 60. let „Vznik ČSR 1918“, kde hledá objektivní hodnocení vzniku ČSR z pohledu dějinného úkolu dělnické třídy. Polemizuje s tehdy se rozvíjejícím maloburžoazním netřídním pohledem na buržoazní Československo, stejně jako náhledy, které ztotožňovaly situaci po 1. a 2. světové válce. Svou kritiku zde nachází i proimperialistický kosmopolitismus. Karel Pomaizl rozvíjí marxistické pohledy na národnostní otázku i obecné tendence dějin. Shrnuje jednotlivé aspekty vnitřního a vnějšího vývoje, zrady sociální demokracie a neexistence revoluční strany, světové války, feudálního charakteru monarchie, vztahů jednotlivých národů, vlivu ruských revolucí a proletářských bojů, postoje jednotlivých politiků a zájmy imperialistických velmocí. Zdůrazňuje, že vznik ČSR byl relativním pokrokem, buržoazně národní a demokratickou revolucí v době, kdy už na pořadu dne byla revoluce socialistická, což ukázala Velká říjnová socialistická revoluce. Socialistická revoluce na pořadu dne zůstává nadále.

Pokrytectví dnešního kapitalistického režimu vystupuje na povrch v pompězních oslavách a interpretacích při příležitosti stých narozenin republiky, kterou právě tato vládnoucí třída pohřbívala. Tito si měli spíše připomenout 1. ledna čtvrtstoletí od jejího pohřbu v roce 1993 třeba na Slavině nebo příštího 1. května 15 let od nahrazení rakousko-uherského feudálního žaláře národů za ten bruselsko-štrasbursko-berlínský, imperialistický.

Konkrétní problémy vzniku ČSR a jeho výkladu – Hodnocení charakteru vzniku ČSR 1918

Upozornili jsme na celou řadu otázek, spjatých s konkrétní problematikou vzniku ČSR. Tento přehled není ovšem ani zdaleka úplný. Přesto však ukazuje, že je tato problematika skutečně problematická, a že ani současné výklady se s ní ještě úplně nevyrovňávají, i když ji na rozdíl od buržoazních prací a částečně i oproti dřívějším marxistickým pracím posouvají do nové roviny.

Obraťme se nyní k některým základním otázkám celkového hodnocení charakteru vzniku ČSR 1918. Ústřední místo mezi nimi zaujímá hodnocení vzniku ČSR 1918 jako revoluce a pokroku. Na rozdíl od dříve projednávané otázky revolučních úkolů našeho proletariátu na konci války jde tu o posouzení faktu vzniku ČSR.

Už na obecně a široce položenou otázku, byl-li vznik ČSR revolucí či nikoli, neexistovala stejná odpověď. Před druhou světovou válkou, ale i po ní (v diskusích) vyskytly se také názory, že v r. 1918 nešlo a nemohlo u nás jít o revoluci. Jaké byly argumenty? Především poukaz na poklidné převzetí moci národním výborem 28. 10. 1918 - odhalení, učiněná buržoazními autory při sporech o zásluhu na osvobození, že totiž „mužové 28. října“ přebírali moc z rukou rakouského místodržícího a opatrně zjišťovali, jaké je mínění Vídně; měli se prý dokonce krýt prohlášením, že vlastně provádějí císařův manifest o federalizaci monarchie. Tato argumentace kulhá už na svou jednostrannost a ve snaze snížit roli politiků, chvátajících se svými zásluhami,

činí uznání revolučnosti vzniku ČSR závislým právě a jen na jejich chování, uznává je tedy za hlavní činitele vzniku ČSR. Skutečnost zbabelého a opatrnického chování členů národního výboru nefiká však o revolučním či nerevolučním charakteru vzniku ČSR nic podstatného především proto, že se týká pouze formy (a to ještě jen některých a povrchních jejich stránek), nikoli obsahu.

Tento nedostatek nemá argument, dokazující, že 28. října 1918 došlo jen k přechodu moci z rukou jedné skupiny buržoazie (německé) do rukou skupiny druhé (české). Avšak nelehké na to, že to není pravda, neboť se vznikem ČSR jsou spjaty i sociálně politické přeměny (ekonomické oslabení šlechty, odstranění jejich privilegií a její dosavadní role v politickém životě, odstranění monarchie a její nahrazení republikou, buržoazně demokratické svobody apod.), už pouhý přechod moci z rukou vedoucích tříd jednoho, dosud vládnoucího národa, do rukou vedoucích tříd druhého, dosud utlačeného národa, je nejzákladnějším prvkem národní revoluce.

Daleko vážnější problém byl skryt v otázce vztahu vzniku ČSR k jejímu charakteru (buržoazního státu) a k charakteru buržoazie, jejíž účast a podíl na vzniku ČSR se na rozdíl od dneška pokládaly dříve za zcela nesporné. Vznikala dilemata: když šlo o revoluci, musela být buržoazie, která se jí zúčastnila, ještě revoluční, a útvar, který z takové revoluce vzešel, rovněž. Je však možno v takovém případě vést boj proti buržoazii a jejímu státu? Podpora však znamená vzdát se proletářské třídní politiky, dát za pravdu nebo se

přiblížit reformistům. - Je známo, že politika strany před rokem 1929, která si nedovedla dobře poradit s těmito problémy, dopouštěla se skutečně řady chyb reformistického charakteru.

V. sjezd KSČ v roce 1929 vyšel z téhož postavení otázky, řešil ji však úplně jinak: ČSR byla imperialistickým státem; buržoazie, která ji vytvořila, nemohla už být revoluční; a proto také nemohlo jít v r. 1918 o revoluci. Podobně jako v jiných případech popírání charakteru vzniku ČSR jako revoluce mluvil se o něm jako o pouhém převratu.

Co nejvíce zavádělo v názorech před V. sjezdem, byly – kromě srovnání ČSR pouze s bývalým Rakouskem – nejasnosti kolem Masaryka a jeho role jak při vzniku ČSR, tak v politickém životě buržoazní republiky. Masarykův zahraniční odboj zdál se zásadně kontrastovat, zásadně rozcházet s postojem domácích, nejreakčnějších buržoazních politiků, s nimiž se Masaryk dostával do konfliktů i po roce 1918. Přitom nejnadšenějšími stoupenci Masaryka byly maloburžoazní vrstvy. Našlo se tedy řešení, potírané na V. sjezdu jako typický projev „šmeralismu“: Masaryk byl ve skutečnosti představitelem maloburžoazie, která byla ještě revoluční v době, když už buržoazie byla reakční. Rozdíl Masaryka a reakčních buržoazních skupin byl vysvětlen a z tohoto vysvětlení byly učiněny i další závěry - např. o podpoře Masarykovy kandidatury při prezidentských volbách.

V. sjezd sprovořil tento problém ze světa, ukázav, že nebylo a není podstatného rozdílu mezi Masarykem a tzv. hradní skupinou

buržoazie a skupinami ostatními. V. sjezd neměl však zřejmě pravdu, upíral-li vzniku ČSR charakter revoluce. Pavel Reimann, který na sjezdu ještě vyslovoval tento názor, změnil jej v svých *Dějínách KSČ* a v diskusích o nich.

Jak však vysvětlit vztah vzniku ČSR jako revoluce k reakčnímu, buržoaznímu, imperialistickému charakteru ČSR? Tato otázka se už dříve – a tím spíše dnes, kdy se popírá zájem a aktivní účast buržoazie na vytvoření samostatného státu – řešila tak, že revoluci „materiálně“, „fyzicky“ prováděl lid, který měl dosti sil na odstranění monarchie, nikoli však už na odstranění buržoazie, která se postavila do čela revoluce, když jí nemohla zabránit, zmocnila se díla, vytvořeného lidem (na problematiku s tím spojenou jsme už upozornili), atd.

Ze zřejmé snahy odlišit vznik ČSR jako revoluci od reakčního, imperialistického charakteru buržoazní ČSR docházelo a dochází někdy k tomu, že rozhodnutí o buržoazním charakteru ČSR se odsouvá až do prosincové porážky dělnictva v r. 1920. Je pravda, že tehdy padlo definitivní rozhodnutí, že v mezidobí 1918-1920 najdeme mnoho prvků, které alespoň navenek odporují jednovládě jedné třídy atd.; ale tvrzení, podle něhož ČSR neměla buržoazní charakter v podstatě od svého vzniku, je při nejmenším sporné a není sdíleno všemi.

Vznik ČSR byl tedy revolucí národní (národní osvobození Čechů, Slováků alespoň do určité míry) a demokratickou (republika, demokratické svobody apod.).

(Pokračování na s. 7)

(Dokončení ze s. 6)

Co do hybných sil, nebo lépe sil, které ji „materiálně“ a „fyzicky“ prováděly, byl **revolucí lidovou**. Některé formulace (datování buržoazního charakteru ČSR od r. 1920, srovnání s rokem 1945) jako by naznačovaly, že byla lidovou i co do svého obsahu a sociálně politického charakteru. Ovšem vedení buržoazie hned od 28. října 1918 mluví *proti tomu*. Zřejmě daleko správnější je uřovat její charakter jako buržoazní čili chápat ji jako **druh buržoazně demokratické revoluce**, jejíž demokratické momenty a výsledky přináší aktivní účast lidových mas, podřizujících se však v základě buržoaznímu vedení, jímž je zase dán její omezený buržoazní třídní politický charakter, imperialistické její prvky apod.

Určení charakteru vzniku ČSR jako revoluce určitého typu není ještě úplným celkovým jeho hodnocením. Jde ještě o to, jaké bylo *konkrétní historické místo* a jaký byl *konkrétní historický význam* této revoluce. Snaha vystihnout tuto stránku proniká v názorech a diskusích o vzniku ČSR jako o *historickém*

pokroku, do nichž se pochopitelně musely promítnout, a to v koncentrované podobě, všechny rozpory kolem vzniku ČSR ještě více než do otázky revoluce.

V souvislosti s popíráním vzniku ČSR jako revoluce upíral se vzniku ČSR vůbec nebo téměř jakýkoliv pokrok. Základem podobného hodnocení bylo srovnání se socialistickou revolucí, soustředění na zradu sociální demokracie, na vedoucí roli buržoazie, na spojení se západním imperialismem. Toto hodnocení, vyskytující se v období V. a VI. sjezdu a výjimečně před ním, bylo jednostrannou reakcí na paušální vyzvedání vzniku ČSR jako pokroku vůbec nebo pokroku především, ve spojení, s nímž se v dřívější politice strany objevilo mnoho chyb. Hodnocení vzniku ČSR jako pokroku vycházelo pochopitelně ze srovnání buržoazní ČSR s bývalým Rakousko-Uherskem, z faktu národního osvobození, zřízení republiky, **prosazení buržoazně demokratických svobod v relativně širokém měřítku zvláště v začátcích ČSR**. V současné době přistupuje k tomu zdůrazňování úlohy lidu, vlivu Rijnové socialistické revoluce, potřeb

boje proti revanšismu, upírajícímu vůbec oprávněnost svobody a státní samostatnosti Čechů a Slováků, a do určité míry také to, že v buržoazní ČSR vidí se – v tom či onom smyslu – předpoklad a předstupeň dnešní socialistické ČSR.

Pouhé hodnocení vzniku ČSR jako pokroku *vůbec*, ať kladné či záporné, nebylo a není schopno vystihnout jeho složitost a rozpornost. Vyzvedá jen určité momenty a stránky a opačně přechází. Bývalo a bývá proto doplňováno a upřesňováno dalšími charakteristikami, umožňujícími ukázat, *v čem šlo o pokrok a v čem nikoli*. To také však ještě neukazuje na konkrétní historické místo a význam a nevyklučuje eklekticismus, případně relativismus v hodnocení.

Také hodnocení vzniku ČSR jako *relativního pokroku*, dosti obvyklé, trpí podobnými nedostatky. Ukazuje, stejně jako charakteristika buržoazně národní a demokratické revoluce, pouze změnu ve srovnání s minulým; historický význam tohoto relativního pokroku však ukázat nemůže. Není proto divu, že pod hlavičkou relativního pokroku najdeme jednu důraz na pokrok

a kladné stránky vzniku ČSR, po druhé naopak zdůraznění jeho omezenosti, čímž se v jiné podobě – pravda, přijatelnější – vrací opět otázka pokroku vůbec.

Řešení otázky je složité. Obráží v koncentrované podobě složitost vzniku ČSR vůbec. Zdá se nám, že klíč k němu je v té pasáži Leninova dopisu I. Armandové, v níž se říká: „...v jistém smyslu pro jisté období mohou *jakékoli* demokratické cíle (nejen sebeurčení! To si uvědomte! Na to jste zapomněla!) zabrdit socialistickou revoluci. V jakém smyslu? V které chvíli? Kdy? Jak? Například jestliže se hnutí už rozhořelo, *revoluce už začala*, je třeba *zabírat* banky, a na nás se volá: počkej, *nejdříve* upevní, uzákoň republiku aj.“ To je myšlenka, která se u Lenina v určité fázi první světové války objevuje znovu a znovu: „Chyba kautskiánství je v tom, že reformisticky klade takové požadavky a v takové chvíli, kdy je není možno klást jinak než revolučně...“ Aby bylo jasno, co Lenin míní: „Socialisté se nezřekají boje za reformy... Ale **propagovat reformy jako způsob řešení otázek, které historie a skutečná politická**

situace klade tak, že mohou být řešeny jedině revolučním způsobem, to je obyčejný buržoazní podvod. A právě takové otázky dává na pořad dne dnešní válka. Jsou to základní otázky imperialismu, tj. otázky bytí či nebytí kapitalistické společnosti, otázky oddálení krachu kapitalismu rozdělením světa...“.

„Dokončení toho, co nebylo doděláno na poli národnostních reforem, může někdy vnitřně upevnit imperialistickou koalici...“, atd. (5)

Smysl toho, co pro nás vyplývá z těchto Leninových myšlenek, vyslovovaných v mnoha souvislostech a variantách, je asi ten: *určitá, i revoluční opatření (otázky demokracie, sebeurčení) nelze hodnotit z nich samých, nýbrž pouze v celkových historických souvislostech. I revoluční opatření mohou nabýt charakteru reformy, jestliže historický vývoj klade už otázky nové, dalekosáhlejší.*

Vznik ČSR byl omezenou buržoazně národní a buržoazně demokratickou revolucí v situaci, kdy už na pořad dne se dostávala revoluce socialistická.

*Komunistický svaz mládeže,
www.ksm.cz*

Proti volební straně

Mezi nejdůležitější úkoly určené X. sjezdem KSČM patří vytvoření nového programu strany. S novým programem musí přijít také úprava Stanov a přizpůsobení stranické struktury. Úprava Stanov a stranická struktura musí ovšem odpovídat potřebám plynoucích z programu.

Tolik měsíců po sjezdu a tak krátce před konferencemi by měla na všech úrovních stranické struktury probíhat debata o programu. Neděje se tak. Stojíme na místě a neumíme se pohnout.

Jednou ze základních otázek, na kterou si musíme odpovědět je ta, zda myslíme vážně námi deklarovaný cíl – socialismus.

Pokud máme usilovat o systémovou změnu, je třeba k tomu stranu uzpůsobit. V debatě se soudruhy jsem si ověřil, že i v tak základní věci nemáme jasno. Podle názoru některých členů strany je jediným řešením naší nepříznivé situace **transformace strany ve stranu volební**. Já jsem toho názoru, že k takové transformaci strany dojít nemůže, jelikož k ní již došlo. **Takový model strany jsem nazval buržoazním.** Tohle mé tvrzení narazilo na tvrdý odpor a debata se vyhroutil i poměrně nepřijemným způsobem. Narazil jsem na nepochopení základních koncepcí politických stran. Nejen z tohoto důvodu považuji za nutné krátce se vrátit k základům. Sjezd nás postavil před jasnými úkoly a je třeba si vyjasnit to, v čem očividně nemáme (ale měli bychom mít) jasno. Musíme si připomenout, jaké pojetí strany známe, jaké pojetí strany máme a **jakou stranu mít musíme, chceme-li dostát svého historického poslání.** Tohle krátké pojednání není určeno těm, kteří jsou znalí marxismu leninismu, kteří studují a ve své práci uplatňují naši vědeckou teorii, ale těm, kteří by tak činit měli a nečiní. Nekladu si zde za cíl nabídnout vyčerpávající komplexní elaborát opírající se o veškeré poznání pramenící z děl klasiků a zkušeností dělnického a komunistického hnutí. Cílem je nabídnout základní vhled do problematiky, abychom mohli příště diskutovat na vyšší úrovni.

Zde se nebudu příliš zabývat charakteristikou objektivní situace a rovnou konstatuji, že momentálně působíme ve vrcholném stádiu kapitalismu – v imperialismu. Zkrátka, tato hospodářskospolečenská formace, v rámci které působíme, je monopolistický kapitalismus –

imperialismus. Je to **tentýž imperialismus, který tu byl za působení V. I. Lenina a který byl Leninem nejen charakterizován, ale také za přispění jeho teorie a organizační práce poražen.** Leninovo učení ukázalo nejen svoji platnost, ale skutečnost, že je možné imperialismus porazit. Imperialismus je charakterizován mj. jako epocha proletářských revolucí. To se konec konců historicky potvrdilo. Samozřejmě, i takové konstatování bude napadáno a může se stát (a mělo by se stát) předmětem dalších diskusí. Já se ovšem nebudu věnovat obhajobě tohoto tvrzení a zde jej předkládám jako fakt. Podložením tohoto tvrzení argumenty se budu nejspíš věnovat někdy příště, protože nechci vytvářet příliš rozsáhlý text a chci reagovat na tuto poměrně „živou“ záležitost. Těm, kteří jsou schopni samostudia, mohu doporučit prostudování knihy Imperialismus od Harpala Brara, ve které naleznou mnoho argumentů dokazujících, že se kapitalismus ve svém vrcholném stádiu nachází. Ale jsem si téměř jist, že **najdeme i takové kritiky, kteří bez znalosti věci budou zpochybňovat konstatování, že působíme v imperialismu, protože přece rok 1917 není rok 2018 a za těch více než sto let se musel imperialismus někam „posunout“.** Ano, posunul se, ale pouze v povrchových jevech, **jádro zůstává stejné.**

Podle V. I. Lenina je imperialismus charakteristický: 1) koncentrací výroby a kapitálu takového stupně, že vytváří monopoly, které mají v hospodářství rozhodující úlohu,

2) splynutím bankovního kapitálu s průmyslovým, tím vznikem finančního kapitálu a finanční oligarchie,

3) vývoz kapitálu nabývá většího významu než vývoz zboží (je vhodné zmínit jednu z základních „svobod“ EU – volný pohyb kapitálu),

4) vznikem mezinárodních monopolistických svazů kapitalistů, které si rozdělují svět,

5) ukončením teritoriálním rozdělením světa.

Imperialismus je tady stádiem kapitalismu, ve kterém nadvládu získaly monopoly a finanční kapitál, vývoz kapitálu nabyl nejvyššího hospodářského významu, mezinárodní trusty si rozdělují svět a celá planeta je rozdělena do „sfér vlivu“ imperialistických center. Taková charakteristika naprosto odpovídá

dnešnímu systému a je možné se bavit pouze o změně povrchních jevů. To určující nejen zůstává, ale umocnilo se a vystupuje stále zřetelněji na povrch ještě více, než za doby V. I. Lenina.

Zde je na místě si také připomenout úkoly komunistické strany v té nejobecnější rovině.

Jednak je třeba připomenout, proč se Karel Marx a Bedřich Engels při sepisování Manifestu komunistické strany vymezili vůči různým socialistům a levičákům právě tím, že Manifest nazvali komunistickým, nikoliv levicovým, autenticky levicovým či socialistickým. Je to uvedeno v Manifestu samotném: „Socialismus znamenal roku 1847 buržoazní hnutí, komunismus hnutí dělnické. Proto jsme již tehdy velmi rozhodně zastávali názor, že „osvobození dělníků musí být dílem dělnické třídy samé“, nemohli jsme být ani na okamžik na pochybách, které z těchto dvou jmen máme zvolit. Také nikdy později nás nenapadlo je odmítnout.“ Všimněte si, že nás sice nenapadlo je odmítnout, ale přímo jsme tento termín ve veřejné diskusí odvrhli. Mnohem častěji přijímáme právě ty výrazy, vůči kterým se klasikové vymezili. Sledujte veřejná mediální vystoupení anebo dokonce vnitrostranícké debaty vrcholných představitelů a poslanců. Co je ale důležitější, je zdůraznění, co Marx a Engels tvrdí (a dále dokazují) že „osvobození dělníků“ - od útlu kapitálu, je „dílem dělnické třídy samé“ - tj. **jediný možný subjekt, který může osvobodit pracující, jsou právě samotní pracující.** Pokud to není jasné, je možné upřesnit zcela jasnou formulací, která vyjadřuje základní cíl komunistické strany: „...ztvárnit proletariát v uvědomělou třídu, svržení panství buržoazie, vydobytí politické moci proletariátem.“ Tolik k cílům strany, která je komunistická.

Než se dostaneme ke koncepci strany, je třeba zmínit i tři hlavní „boje“ které musí strana svádět, aby jednak vůbec vytvořila z „třídy o sobě“ uvědomělou třídu, „třidu pro sebe“ a také, aby byla předvojem takové třídy: **musí svádět boj ekonomický, politický a ideologický** – a to ne „za proletariát“ nebo „místo proletariátu“, ale s proletariátem, v jeho čele. Tohle jsou tři důležité fronty a není možné zanedbávat ani jednu, chceme-li být ve svém poslání úspěšní. To ale znamená, že strana musí plnit funkci nejen

zastupitelskou, ale také organizační a agitační a mnoho dalších. **Boj komunistů je zkrátka různorodý a není možné jej determinovat pouze na volební klání** a držení palců těm vyvoleným, kteří mají tu čest a odpovědnost usednout do poslancových či zastupitelských lavic. Tím se dostáváme k hlavnímu předmětu zájmu, tj. ke koncepci strany samotné.

Z teorie i praxe komunistického a dělnického hnutí známe **dvě koncepce politické strany**. Jednou je **strana volební** (nebo také nazývána jako strana buržoazního typu), druhou je **strana nového typu, nebo také – leninská strana**.

Volání po volební straně, jako po jediné možné anebo například i moderní alternativě, je volání zoufalého člověka, nebo také člověka neznalého naší teorie a historie – což bývá často totéž.

Koncepce volební strany je zastaralou koncepcí z dob II. Internacionály (Sociálně demokratické internacionály). Tato internacionála ztroskotala v bouřlivých dnech války, v roce 1916, jelikož se ukázalo, že vlastně mnoho stran v ní organizovaných nechce a nemůže pracovat dle zásad proletářského internacionalismu a přiklonilo se k podpoře vlastních buržoazních vlád. Strany a celá internacionála zkrátka v tento krizový moment naprosto selhala, již v té době přestala plnit svoji pokrokovou úlohu, kterou neoddiskutovatelně plnila v dřívějších dobách. Převládající koncepcí stran organizovaných v II. internacionále byla právě koncepcí strany volební, jelikož během existence II. Internacionály se pokládaly parlamentní formy boje za boje hlavní. Jak se ukázalo, **taková koncepcí strany se nehodí pro revoluční boj a naopak v krizový moment selhává, nebo vede přímo ke kolaboraci s buržoazií.** Zpohodlnění v zastupitelských křeslech, přimknutí se k domácí buržoazii, to byl charakteristický znak tehdejších i dnešních sociálně demokratických stran.

Co je charakteristické pro volební stranu? Dnes, stejně jako tomu bylo v dobách II. internacionály, je volební strana: - volebním aparátem přizpůsobeným potřebám parlamentních voleb a parlamentních bojů - základní politickou organizací není strana jako taková, ale parlamentní frakce - **strana je přívěskem a dodavatelem hlasů parlamentní frakci.**

Bohužel, k této zastaralé a v praxi překonané koncepci jsme se, byť neformálně, vrátili. Proto si stojím za tím, že **KSČM je dnes strana buržoazní** (příznávám, že kdybych používal termíny „volební“ nebo „sociálně demokratická“, tak bych se vyhnul přehnaným reakcím názorových oponentů, ale nebylo by to na místě). Tím netvrdím, že v KSČM nejsou komunisté, kteří upřímně věří v nutnost svržení kapitalismu a v nutnost vybudovat komunistickou společnost. Tvrdím pouze to – že taková koncepcí strany, jakou máme, nemůže naplnit to, co deklarujeme ve vlastních Stanovách: „Programovým cílem KSČM je socialismus...“ **Utůžovat takovou koncepcí strany, koncepcí, která znemožňuje vést efektivně boj proti kapitalismu, je ve svém důsledku pomoc buržoazii, v zájmu buržoazie, proti zájmům pracujících.** Takové vědomé konání je kolaborace a poraženectví.

Pokud zpochybňuji efektivitu transformace ve volební stranu, mohu se opírat o historii II. internacionály. Jsem si ale vědom toho, s ohledem na to, že „znám“ uvažování některých soudruhů, které se dá charakterizovat jako - „ano, je to pravda, ale to bylo, dnes je to jiné“, že budu muset použít i „čerstvější“ příklady. Mohu vzpomenout nedávné události na východě Ukrajiny, a vlastně na Ukrajině celé. Rozvrat této země je následkem soupeření imperialistických center. V takovém prostředí, kdy buržoazní instituce ztrácí naprosto legitimitu, kdy vládnutí buržoazie metodou zastupitelské demokracie se stává neúčinnou a vládnoucí třída tento způsob vlády nahrazuje otevřeným fašistickým terorem, nedokázala KS Ukrajiny, která je volební stranou (byť v neporovnatelně lepší formě než KSČM) jakkoliv zasáhnout do dění. Naopak, iniciativu přebrala zprvu živelná a dále organizovaná skupina lidu, která sáhla i ke zbraním, aby vyjádřila svůj odpor proti vládě prohnité buržoazie. I na územích, kde došlo k dílčím vítězstvím a nová antifašistická moc byla relativně stabilizována, nedokázala komunistická strana převzít iniciativu. Lidové hnutí nebylo dostatečně zorganizované ani uvědomělé, aby boj dotáhlo do vítězného konce, což opět dokládá nutnost existence komunistické avantgardy v procesu vedoucímu k revolučnímu přechodu od kapitalismu k socialismu.

(Pokračování na s. 8)

(Pokračování ze s. 7)

To je jeden z příkladů toho, že volební strana, byť se socialismem ve štítu, nedokáže vést revoluční boj a nedokáže ani být hlavní silou v době, kdy ty nejtvrďší boje za ni vybojují jiní.

Věřím, že někteří soudruzi mohou jít ještě dále a zpochybnit relevanci i tohoto argumentu. No dobrá, podíváme se na nedávné události z České republiky.

Mohu uvést příklad soudružky Baborové, která se v roce 2012 stala jihočeskou radní. V krajských volbách v roce 2012 skončila v Jihočeském kraji KSČM na druhém místě, se slušným výsledkem téměř 20 % volebního zisku. KSČM se stala stranou vládnoucí koalice a soudružka Baborová radní pro školství. Antikomunistická reakce se s takovým stavem nehodlala smířit a byli jsme svědky soustavně štvavé kampaně proti soudružce Baborové. Komunisté takovým útokům „z ulice“ nebyli schopni čelit. Naopak, antikomunistům se podařilo mobilizovat poměrně nezanedbatelnou část populace, která soustavně hlásala štvavá hesla na adresu soudružky, ale také proti všem komunistům. V tomto směru zůstala KSČM bezzubá. To, že za námi nejdou lidé, si někteří členové strany vykládají jako projev nepolitičnosti společnosti.

Takové události ovšem musí tedy nutně přehlízet, nebo si do své kapsy lžou zcela vědomě. Další případ je poměrně nedávný, případ s. Ondráčka. Nebudu hledat, co bylo za tím, o jaké dohody ve vládě šlo, na koho bylo ve skutečnosti třeba přitlačit. Ale projev byl stejný, mobilizovaná velká masa obyvatel vystoupila proti komunistovi, který mohl pro stranu získat poměrně výhodný post. Komunisté opět museli ustoupit, na nátlak opozice, která se opírala o část společnosti, která byla ochotna aktivně vystoupit. To jsou dva případy, kdy volební strana postavila do čela dva své zastupitele, ale nedokázala je žádným způsobem podpořit proti ostrým výpadům. To se bude opakovat vždy, pokud půjde o reálný podíl na moci. Komunisté budou vždy ostrakizováni, zstrašováni a napadáni. **Antikomunismus je naprosto přirozený jev v systému, ve kterém působíme.**

Ze zmíněných událostí pro nás jasně vyplývá:

- Volební strana není schopna reagovat v situaci společenské krize, kdy dochází k pádu důvěry obyvatel v buržoazní instituce. Strana se stává bezzubá a iniciativu přebírá i neparlamentní skupina, která je organizovaná a má určitou (byť krátkodobou) oporu ve společnosti. - Je možné efektivně prosazovat požadavky i z opozičních pozic, podaří-li se mobilizovat obyvatelstvo (to se bohužel daří převážně antikomunistům právě v útocích proti komunistům). - Zisk strany opírající se pouze o pasivní souhlas anonymní, do určité míry náhodné části obyvatel (o výsledky voleb) je neudržitelný a může být snadno smeten organizovaným nátlakem. - Orientace pouze na zastupitelskou činnost je z těchto důvodů nedostatečná, nevede k systémové změně a je pro komunisty také velice nebezpečná.

Bohužel, na půdě strany se poměrně často setkávám s různými nerealistickými názory, které tuto skutečnost vyvrací, nebo zlehčují. Častou omluvou neúspěchů strany je konstatování, že „když se daří ekonomice, nedaří se komunistům“, případně „lidé jsou spokojeni, není revoluční situace.“ anebo také „již neexistuje dělnická třída, komunisté nemají koho reprezentovat“. Takové projevy poraženectví nejsou ovšem nic nového. Zmínit mohu například tzv. Hlohovecké memorandum části slovenských komunistů, které se

datuje do 20. let minulého století a vyjadřuje naprosto totožné postoje, jako hlasy některých členů KSČM dnes: „Radikální dělnické hnutí je v agonii. Každý chce žít pro sebe, pro svůj úzký kruh, pro svoji rodinu. Doba velkého idealismu v širokých masách je pryč.“

Volání po transformaci v tzv. volební stranu je tedy: - projevem poraženectví a projevem oportunistu ne nepodobného oportunistu II. internacionály - návratem o více než sto let zpět, - ignorováním poznatků klasiků vyjádřených v jejich dílech, ignorováním historické zkušenosti komunistického a dělnického hnutí, cestou k ještě výraznější marginalizaci strany ve společnosti, - velice nebezpečnou tendencí, která uvolňuje ruce dalšímu stupni vykořisťování pracujících buržoazií, která se takovou sebedestrukci komunistů zbavuje svého jediného a nejnebezpečnějšího nepřítele - ignorováním objektivní situace a potřeb dělnického a komunistického hnutí, - je to tedy **projevem otevřeného likvidátorství komunistického hnutí.**

Jakou stranou má tedy být komunistická strana, když ne stranou volební? **Komunistická strana působící v epoše imperialismu musí být stranou nového typu – leninskou stranou.**

Imperialismus je charakterizován mj. třemi rozpory:

- rozporem mezi prací a kapitálem
- rozporem mezi imperialistickými centry a zeměmi ovládanými
- rozporem mezi imperialistickými centry samotnými.

Projevy těchto rozporů jsou stále častější. Dochází k drancování a rozvratu „slabších“ zemí, dochází k živelným projevům třídních bojů, k vyostřování vztahů mezi imperialistickými centry. Z toho plyne míra nebezpečnosti situace. **Největším nebezpečím pro lidstvo dnes je možnost světové války, o které se dá předpokládat, že bude válkou jadernou – tedy poslední válkou, kterou lidstvo zažije, protože má potenciál zničit život na Zemi.**

V takovém prostředí je krizová společenská situace nejen možná, dokonce je neodvratná a je pouze otázkou času, kdy se plně projeví. Z výše zmíněného je jasné, že koncepce volební strany je pro prosazování cílů pracujících většiny nejen nedostatečná a škodlivá, ale v důsledku stojí proti zájmům pracujících většiny.

Pokud se budeme chlácholit tvrzením, že „není revoluční situace, proto se nedá nic dělat“, jednak ignorujeme skutečnost, v jakém prostředí pracujeme, ale také se předem vzdáváme a odsuzujeme k zániku. V dobách konjunktury se otevírá možnost intenzivně pracovat na zkvalitnění subjektu (strany) a je nutné mít na vědomí zmíněné rozpory imperialismu, které dříve nebo později způsobí vážnou společenskou krizi. Zde je na místě citovat J. V. Stalina: „Nevíme dne ani hodiny, kdy nastane událost, která otevře cestu velkému revolučnímu rozmachu. Proto se musíme připravovat již dnes.“

KSČM má již po „volebním maratónu“, který byl bohužel (očekávatelnou) sérií porážek. **Jediné volby, které nás v dohledné době čekají, jsou volby do Evropského Parlamentu.** Tyto volby jsou společensky bezvýznamné v současné situaci subjektu, jelikož se dá předpokládat, že přední kandidáti budou nositeli tendence škodlivé pro komunistické hnutí a jejich obhajoba bude tudíž také škodlivá a případný zisk mandátu nijak neprospěje k prosazení požadavků směřujících k osvobození pracujících tříd. Nejen s ohledem na následující konferenci je zde nutnost vážné diskuse o směřování strany.

Koneckonců, argumentem do diskuse by měl být i tento článek. Co je tedy tzv. strana nového typu – leninská strana?

Je to strana, která je schopna pojmut širokou škálu nutných aktivit komunistů. K tomuto účelu je uzpůsobena a zajišťuje pevnou vazbu mezi pracující třídou a jejím předvojem.

Je odpovědí na dnešní „nářky“, že komunistická strana ztrácí oporu v pracující třídě, že pracující nemají zájem se zapojovat do politiky a aktivně vystupovat v boji za své zájmy. Je to strana, která musí být schopna napomáhat mnoha úkolům. Ne být pouze volebním štábem, agenturou realizující volební kampaň a servisem pro zastupitele. Musí být schopna organizovat a sjednocovat činnost svých členů a sympatizantů, řídit jejich činnost v nekomunistických organizacích, v odborech, na pracovištích. Musí využívat a rozvíjet vědeckou ideologii, nové poznatky vědy. Musí tyto poznatky umět aplikovat, rozšiřovat povědomí o nich do společnosti. A musí také umět bránit získané pozice.

1) Strana jako předvoj pracujících

Otázka komunistické strany jako předvoje pracujících je také často diskutována mezi soudruhy. Mnoho z nich si na tuto otázku nevědomky již odpovědělo, pokud uvažuje směrem, že je prý nutné „zjistit, co lidi trápí“. Je to objektivní příklon ke chvostismu a tím vzdání se avantgardní úlohy. Ano, my musíme jasně identifikovat potřeby pracujících, ale s ohledem na konečný cíl. Pokud je někdo takového mínění, že by měla nevědomě pracující třída, která je tři dekady soustavně masírována antikomunistickou propagandou, určovat cíle strany a strana by podle těchto „námětů“ měla uzpůsobovat svůj program a svoji činnost, sešel neodvratně z cesty hodné komunisty. Měl by si odpovědět na otázku, kdo jsou to komunisté. Pokud si odpoví, že komunisté jsou nejuvědomělejší částí pracující třídy, nemůže podléhat tak hloupým iluzím. Pokud se považuje za komunistu ten, který nedokáže vhlédnout do podstaty společenských procesů a jeví, orientovat se v nich a nabízet a srozumitelně interpretovat východiska, hluboce se mylí a měl by své činnosti, která v tomto případě nemůže být ku prospěchu věci, zanechat a raději složit ruce do klína.

Zkrátka, omezování se pouze na sbírání hlasů nespokojených, soustředování se na krátkodobé a aktuální touhy nevědoměle, živelně projevující se většiny, je projevem nikoliv avantgardy, ale chvostismu. Taková taktika nemůže být komunistické straně vlastní. Naopak, **úkolem komunistů je povznést se nad buržoazní propagandou formované druhořadé zájmy pracujících, ukazovat směr a povznést pracující na adekvátní úroveň,** na které budou i přes veškerou nepřátelskou propagandu schopni formulovat své opravdové zájmy a také budou schopni je prosazovat. Právě tím se stávají komunisté a komunistická strana skutečnou avantgardou. Až právě tímto zaujímá strana místo, které jí náleží.

Setrávání na pozici chvostismu je právě projevem volební, buržoazní strany. Takové setrávání je pouhým populismem, který je účinný pouze v krátké době volební kampaně, kde může přinést zdánlivý zisk vyjádřený volebním výsledkem (a tento zisk je dále nevyužitelný a neudržitelný, jedná-li se o zásadní požadavky pracujících směřujících k oslabení kapitalismu). To je důvod, proč taková „taktika“ je právě volebním stranám vlastní. Ovšem, následkem takové taktiky je

Proti volební straně

zanechávání velké většiny lidu pod vlivem buržoazie, zanechávání pracující třídu bezbranné, vydané na pospas všem vrtochům „mocných“. I z tohoto plyne, jakou „službu“ plní v současném systému volební strana.

Kdo se má vyznat ve složitosti společenských procesů a jeví, kdo má ukazovat revoluční perspektivu pracujícím masám, kdo má ukazovat cestu k socialismu a komunismu a konečně, kdo má pracujícím ukazovat jakým způsobem k tomuto cíli dojít? Je jen jediná odpověď – strana komunistů.

2) Strana jako organizace pracujících a jako nejvyšší formální organizace pracujících

Kapitalismus je společenskohospodářská formace, ve které je společnost rozdělena do tříd. Třídy jsou velké skupiny lidí lišící se od sebe způsobem získávání prostředků pro život. Existence tříd je objektivní realitou a existence tříd nestojí a nepadá na tom, zda si jednotliví členové uvědomují třídní rozdělení společnosti, nebo na tom, zda si uvědomují, že jsou součástí té které třídy. Do které třídy kdo objektivně patří, je určeno jeho vztahem k výrobním prostředkům. Je-li osoba vlastníkem výrobních prostředků a nájímá si práci druhých, je objektivně součástí třídy buržoazie (vykořisťovatelů). Získává-li osoba prostředky pro život tím, že pronajímá svoji práci, je součástí pracující třídy (vykořisťovaných). V tento moment je vedlejší, zda se osobně ztotožňuje s tím, že společnost je třídní. Je vedlejší, zda si lidé připouštějí, že patří do jedné ze tříd. Tím, že někdo prohlašuje, že již třídní společnost je minulostí, nebo že jsou termíny jako buržoazie či proletariát zastaralé a „pro společnost odpudivé“, se nic na tomto faktu nemění. **Trvá-li existence soukromého vlastnictví výrobních prostředků a je-li hlavním výrobním vztahem vztah námezdní, zůstávají hlavními třídami třída buržoazie a třída proletariátu (námezdní pracujících).** Je úplně jedno, zda se nám to líbí nebo ne, a rozhodně je jedno, že tuto skutečnost někteří členové KSČM odmítají. Zavíráním očí před realitou se tato skutečnost ovlivnit nedá. „*At' chceš nebo nechceš, někam patříš. Jak hodně však někam patříš, to už záleží jen na tobě.*“ Tento citát slavného sociálního pedagoga a spisovatele A. S. Makarenka je pro tento moment velice výstižný. Jak bylo řečeno, to zda někdo patří či nepatří do té které třídy, není věcí jeho chtění, ale jeho objektivního postavení v hospodářskospolečenské formaci. **Co je ovšem závislé na vůli jednotlivce, je uvědomění si této skutečnosti, uvědomění si souměřitelnosti s ostatními členy třídy a uvědomění si toho, že spolu tvoří třídu.** Jelikož zájmy těchto dvou hlavních tříd jsou protichůdné, objektivně neslučitelné, probíhá mezi nimi třídní boj. Třídní boj nemusí nabývat forem otevřeného ozbrojeného střetu. Projevem třídního boje jsou často mnohem prostší, běžnější životní situace. Takový třídní boj vede a vedl méně či více uvědoměle každý z nás. Jen si vzpomeňte, kdy jste šli za svým zaměstnavatelem požádat o zvýšení mzdy či o placené volno. Existence tříd je objektivním jevem, stejně tak jako boj mezi nimi probíhající. Třídní boj je zkrátka neustále probíhající „tahanice“ o vlastní zájmy, taková „tahanice“, ve které jedna skupina ztrácí tím, že druhá získává. Samozřejmě, pouze ta třída, která si tuto skutečnost uvědomuje, ta třída, která své zájmy prosazuje organizovaně a uvědoměle, má příležitost k trvalému a zásadnímu získání výhod a rozhodující podílu na moci. Tím se dostáváme k subjektivní stránce. Úspěšnost třídního boje závisí na mnoha faktorech. Tím z nejpodstatnějších je právě to, zda

je boj pracující třídy uvědomělý, nebo naopak živelný. To, zda je uvědomělý či živelný, neorganizovaný, závisí právě na stupni uvědomělosti členů pracující třídy, to je ten subjektivní faktor. Podle terminologie marxismu-leninismu jde o pojmy *třída o sobě* (tj. třída objektivně existující, bez ohledu na to, zda si členové třídy uvědomují existenci třídy a to, že do této třídy patří) a *třída pro sebe* (situace, kdy si členové třídy uvědomují, že společně patří do jedné třídy a že společně tvoří třídu se společnými zájmy). Třída pro sebe nám nespadne z nebe. Třída pro sebe se ani nevytvoří tím, že dojde k nějaké zásadní krizové situaci. Jen vzpomeňme na cynické zvolání některých zoufalých soudruhů: „Až přijde válka, lidé si uvědomí, že je třeba podporovat komunisty, až přijde válka, pak teprve budeme moci znovu budovat socialismus.“ Třída pro sebe vzniká pouze organizační prací, společným bojem a pod vlivem naší ideologie. Připomeneme si, co je cílem komunistických stran: „...zvrátnit proletariát v uvědomělou třídu, svržení panství buržoazie, vydobytí politické moci proletariátem.“ A víme, že úkol osvobození pracující třídy je úkolem pracující třídy samé. Z toho plyne – **bez uvědomělé pracující třídy není možné svrhnout kapitalismus.** Bez komunistické strany, která bude plnit funkci organizační, ideologickou, agitační a která bude stát v čele pracujících, bude plnit avantgardní úlohu, nelze očekávat zvýšení uvědomělosti pracujících až po vznik uvědomělé pracující třídy.

Čekání na zázrak v podobě automatického příklonu pracujících ke komunistickým myšlenkám následkem společenské krize, bez toho, aby byla strana schopna být aktivním prvkem ovlivňující tento příkon, je vyčkávání „na příležitost“ vhnáním pracujících do spárů fašismu. Zkrátka ti, co se chovají podle hesla „daří-li se ekonomice, nedaří se komunistické straně“, ignorují skutečnost, že jednak je pro kapitalistické hospodářství charakteristický cyklus střídání krizí a konjunktury a také, že v epoše imperialismu je krize otázku ne „zda“, ale „kdy“. Víme, že „fašismus je kapitalismus v krizi“ a bohužel, ať se tváří sebevíc mile, stávají se objektivně spojenci těch, kteří v krizi budou uplatňovat proti pracujícím metodu „tvrde ruky“, nebo přímo fašistický teror.

Kde je tedy v této situaci místo pro komunistickou stranu?

Víme tedy, že komunistická strana nemůže být skutečnou komunistickou stranou, není-li součástí pracující třídy, neexistuje-li jasný a pevný vztah mezi stranou a pracující třídou. V třídně rozdělené společnosti nemůže stát strana „nad společností“ a v třídně rozdělené společnosti vede komunistická strana uvědomělý třídní boj. Tím je dána odpověď na tuto otázku. **Strana musí být tvořena uvědomělou částí pracující třídy, je pevnou součástí pracující třídy a stojí v čele pracující třídy.** Jinak řečeno – strana musí být schopna učít pracující třídu organizovat se a bojovat za své zájmy. Jak dalece postoupila v tomto směru KSČM za dobu své existence?!

3) Strana neúnavně bojující proti oportunismu v řadách dělnického a komunistického hnutí

Aby bylo možné efektivně plnit úkoly, je nutné neustále svádět boje proti nepřátelským tendencím nejen ve společnosti, ale také, a to je nanejvýš důležité, ale „nepopulární“ (především v době, kdy je nepřátelská tendence vládnoucí ve straně samotné) uvnitř komunistické strany.

(Pokračování na s. 9)

Proti volební straně

(Dokončení ze s. 8)

Nejdůležitějším ideologickým bojem probíhající uvnitř komunistické strany je boj proti oportunismu. **Oportunismus je „pátou kolonou buržoazie v řadách dělnického hnutí“.**

Projevem oportunismu je ohýbání politiky strany takovým způsobem, aby nedocházelo k závažným střetům s buržoazní mocí (což samo o sobě není v některých momentech boje nepřipustné), s cílem udržet své postavení (jak strany, tak některých jednotlivců) v buržoazním systému vládnutí a v aparátu, ale při tomto „ohýbání“ ztrácet ze zřetele konečný cíl – boj za socialismus a komunismus.

Zdrojem oportunismu je skutečnost, že pracující třída není třídou izolovanou. Do této třídy následkem kapitalismu neustále spadávají členové různých jiných tříd, zproletarizování vývojem kapitalismu. Jedná se o členy maloburžoazie, maloměšťáky, inteligenci. **Dochází také k rozkladu vrstev proletariátu,** hořejších vrstev tvořených odborářskými vůdci, poslanci, zastupitelé, kteří jsou často závislí na financích pocházejících ze služby v buržoazním aparátu. **Jsou korumpování a kupování buržoazií.** Z marxismu známe poučku, že „byť utváří vědomí“. **Takoví lidé jsou nositeli maloburžoazní morálky a buržoazních hodnot.** Ačkoliv jsou objektivně součástí pracující třídy, pracují proti zájmům pracující třídy. To ovšem neznamená, že všichni poslanci, všichni zastupitelé, veškerá inteligence jsou nutně pátou kolonou, pracující v zájmu buržoazie! Jediným možným způsobem, jak bránit pracující třídu proti buržoazním vlivům a vlastně i sebe sama proti sklouzávání k nebezpečným tendencím, je neustále zvyšování své uvědomělosti, organizovanosti, znalosti – zkrátka, nám známé – „učit se komunismu“. Koneckončů, to se odráží i v části Stanov KSČM v části povinnosti členů – „**povinnost odborně a politicky se vzdělávat**“. A vzdělávat v čem? Vzdělání komunisty, které není podloženo dobrou znalostí naší vědecké ideologie – marxismu-leninismu, takové vzdělání není pro náš cíl přínosem. **Bez znalosti marxismu-leninismu je jakkoliv vzdělaný**

„komunista“ odsouzen k tomu, aby **podléhal jakékoliv buržoazní propagandě a přijímal protidělnové teze,** které se nutně objevují i ve vědě, odborné literatuře, médiích a kultuře.

Dalším, systematickým a efektivním nástrojem, který slouží k očistě strany od oportunismu, ale i dalších škodlivých směrů, **nástrojem, který má sloužit k předcházení chyb a omylů a k tomu, abychom neustále neopakovali stejné chyby, je kritika a sebekritika.**

Některým soudruhům při zaslechnutí slov kritika a sebekritika naskakují pupínky. Mají dojem, že jakákoliv kritika a sebekritika je projevem nepřátelství, útokem na stranu a něčím, co stranu oslabuje. Je tomu ale právě naopak. **Kritika a sebekritika je nástrojem, který stranu posiluje.** V. I. Lenin vyzýval k „sebekritice a nemilosrdnému odhalování vlastních nedostatků“ již počátkem 20. století, v době, kdy nemohlo být řeči o komunistické organizaci jako o organizaci mohutné a pevně konstituované. V. I. Lenin se otáče kritiky a sebekritiky věnuje ve svém díle Krok vpřed, dva kroky vzad, kde uvádí: „*Oni se zlomyslně radují a pošklebují, když pozorují naše spory; vynasnaží se ovšem vytrhávat pro své účely jednotlivá místa z mé brožury, věnované nedostatkům a slabinám naší strany. Ruští sociální demokraté jsou již dosti ostrílení v bitvách, že je tyto pošklebky neuvedou do rozpaků, že budou pokračovat navzdory nim v sebekritice a v nemilosrdném odhalování vlastních nedostatků, které budou určitě a nevyhnutelně překonány růstem dělnického hnutí. Necht' se však páni odpůrci pokusí nám předvést obraz skutečné situace ve svých „stranách“, jenž by se jen zdaleka podobal obrazu, který podávají protokoly našeho druhého sjezdu!“* V Dětské nemoci levičáctví V. I. Lenin dále rozvádí účel kritiky a sebekritiky: „*Poměr politické strany k jejím chybám je jedním z nejdůležitějších a nejspolehlivějších měřítek, jak vážně strana chápe své poslání a jak opravdu plní své povinnosti ke své třídě a k pracujícím masám. Otevřeně přiznat chybu, odhalit její příčiny, analyzovat situaci, z níž vzešla, bedlivě uvážit prostředky k nápravě chyby – to je rys*

strany, vážně chápající své poslání, to je to, čím strana plní své povinnosti, to je výchova a školení třídy a potom i masy!“

Potlačování kritiky a sebekritiky, vnímání tohoto nástroje jako instrumentu škodlivého, je projevem zahňování a úpadku strany. Komunisté musí mít schopnost a odvahu otevřeně a veřejně přiznat své chyby, jelikož všechny jejich chyby ve svém důsledku negativně ovlivní život pracující třídy. Komunisté musí umět otevřeně mluvit o svých slabostech, protože jen tak mohou být tyto slabosti odstraněny.

Největší překážkou v uplatňování kritiky a sebekritiky je byrokratismus vládnoucí ve straně. Byrokratismus je živěn našimi nedostatky a chybami a stráničtí byrokraté se proto snaží udusit uplatňování tohoto nástroje, který ve svém důsledku právě odstraňuje ty chyby, které napomáhají rozvinout ve straně byrokratismus.

Důsledná aplikace kritiky a sebekritiky, neustálé zvyšování uvědomělosti, neustálé studium marxismu-leninismu a nových poznatků a jejich uplatňování v praktické činnosti (i té vnitrostraničké) – to jsou zásadní předpoklady překonání negativních tendencí v komunistickém a dělnickém hnutí a odstranění oportunismu zvláště. Samozřejmě, nevyhneme se tím ostrým ideovým střetům, které budou obzvláště ostré ve straně samotné.

4) Ne pragmatismus, ale revoluční elán a věcnost

Jaký styl práce si musí přisvojit komunista působící v komunistické straně nebo jiné pokrokové organizaci? Komunistům musí být vlastní především dvě vlastnosti – **revoluční elán a věcnost.**

Je také nutné si uvědomit, že přístupy komunistů se liší a musí lišit v různých situacích. Jde o to umět využívat možnosti, které se jim naskýtají.

V době, kdy komunisté působí v prostředí, kdy nemají podíl na moci, nemohou si dovolit opustit zásadu věcnosti, ale je třeba si uvědomit, že skutečný podíl na moci, skutečný podíl na řízení státu je velice nízký. „**Svědomitě spravovat stát“ není ničím jiným, než svědomitě plnění zájmů buržoazie a svědomitě spravování utlačova-**

telského aparátu buržoazie. Někdy se můžeme zamýšlet nad tím, jaký význam může mít sepisování stovek řádků, neustálé komentování společenských jevů, glosování politických vyjádření, opakování statí z děl klasiků. Je taková činnost opouštění zásady věcnosti? Jaký má taková činnost význam? Taková činnost má význam právě v oblasti agitace. Je nutné neustále „zasévat naši ideologii a naše pohledy do společnosti“. Buržoazie, která vlastní masové sdělovací prostředky, tisk, televizi, ta to za komunisty dělat nebude. Naopak, v situaci, kdy dojde k tomu, že se pracující třída chopí moci, v době, kdy je možné a nutné veškerou iniciativu věnovat řízení státu a boji proti poražené třídě, může být takové počínání jen nemístným žvaněním. Zde je potom na místě věcnost.

Revoluční elán, nebo revoluční entuziasmus je hnacím motorem, který budí myšlenku, je protijedem proti rutině, byrokratismu, zkonstnatělosti, konzervatismu, porážecnosti, vyhoření. Je životodárnou silou, která pohání komunisty stále kupředu. Je silou, která láme staré a ukazuje revoluční perspektivu. Známé výroky některých soudruhů o tom, že je nutné „držet se na zemi“ (jako by chtěli dořít – držet se koryt), srážející jakoukoliv iniciativu, třesoucí se nového, změněného stylu zaběhnuté práce a rutiny, která by ovšem mohla ohrozit jejich postavení a tudíž je samotné. Ovšem, bez věcnosti, bez „mrazivého realismu“ může takový revoluční elán snadno přerůst v prosté snilkovství, fantazírování, iluzionismus. Věcnost a realismus jsou protiváhou entuziasmus. Ta dodává činnosti houževnatost. Umožňuje dotahovat věci do konce, umožňuje realistický náhled na počínání a realistickou analýzu možností a sil.

Co je tedy třeba? Revoluční elán, nebo naopak realismus? Potřeba je obojího, různou měrou. Tyto vlastnosti musí tvořit jednotu. Samotná věcnost může sklouzávat v rutině a prakticismus. Jak snadno by podlehl Julius Fučík v cele gestapa, nebo vojáci Rudé armády ve Stalingradu bez jasně hořícího plamene revolučního elánu?! A jak by se zdařil heroický plán

GOERLO, bez nutné dávky realismu?!

Co dodat závěrem? Co vyplývá z těchto řádků?

Myslím si, že je jasné, jakou stranu potřebujeme, **je jasné, že komunistická strana musí být stranou nového typu, nikoliv stranou volební.** Prosazování koncepce volební strany může zajistit materiální zájmy některých jedinců a může dodat klidu jiným, kteří ze strachu a bezradnosti zavírají oči před komplikovanou situací (z čehož plyne, že hmotné zájmy jedněch a bezradnost druhých se vzájemně doplňují a posilují), ale rozhodně nemůže naplnit cíl, který straně ukládají Stanovy – cíl budovat socialismus. V historii je mnoho příkladů, kdy revoluční, zorganizovaná strana uvědomělých lidí dokázala vést lidové hnutí a dokázala lidové hnutí přetavit ve vítězné tažení, ale **neexistuje ani jediný příklad, kdy volební strana bez opory lidu dokázala zlepšit podmínky života lidí** (to je možné pouze době konjunktury, ale je úplně jedno, kdo vládne).

Co je důležitým nástrojem, který posiluje komunistickou stranu? Tím důležitým nástrojem je kritika a sebekritika a naším nutným úkolem je odstranit všechny překážky, které uplatnění takového nástroje ve stranické praxi překáží.

Co jsou důležité vlastnosti komunistů? Jsou jimi **revoluční elán a věcnost, smysl pro realitu.** V osobě komunisty se musí tyto dvě vlastnosti zosobnit a vzájemně se doplňovat.

Co je hlavním cílem komunistů? **Ztvárnit pracující v uvědomělou třídu, aby byla schopna dobýt a udržet moc politickou i ekonomickou.**

Co je tím prostředkem, který k takovému cíli vede? Je jím leninská strana, která dokáže plnit funkci zastupitelskou, organizační, ideologickou a agitační.

Aleš Hubert

Projev soudruha Karla Klimši na jednání ÚV KSČM 20. 10. 2018

Vážené soudružky a soudruzi, už delší čas říkám těm svým vystoupením HÁZENÍ HRACHU NA STĚNU, ale házím ho proto, aby pak jednou někdo neřekl: „Proč jste o tom nemluvili? Proč jste nevarovali? Proč jste něco nedělali, to jste neviděli, kam to spěje?“

Ty signály z řady posledních voleb jsou JASNÉ, VÝMLUVNÉ A NEPŘEHLÉDNUTELNÉ.

Je stále podivnější a nepochopitelnější, že je zatvrzele odmítáme vzít na vědomí!

V dosud posledních eurovolbách jsme ztratili polovinu hlasů a přišli o 1 mandát.

Krajské a parlamentní volby byly vyloženým propadákem a v hodnocení politologů udomácněl termín VOLEBNÍ DEBAKL.

Teď jsme citelně ztratili v komunálních volbách a vyklidili jsme SENÁT – odešel náš poslední mohykan.

Ve všech volbách – parlamentních, euro-, krajských i komunálních – do značné míry rozhoduje:

1. celkový obraz strany;
2. osobnost, gravitační síla lídra.
Obraz strany je mdlý, matný, nepřitažlivý a lídr nikomu nic moc neříká!

Jsme hodně opatrní, korektní, ustrašení – jakoby si naše „věrchuška“ nechtěla komplikovat své NĚJAKÉ JINÉ ZÁJMY.

Nechceme či neumíme pracovat s protestním elektorátem, který je nespokojen až znechucen ESTABLISHMENTEM, tím politickým i mediálním. A nás pomalu a postupně řadí mezi něj.

BOJÍME SE POPULISMU, ale on je do jisté míry vyjádřením zdravého rozumu národa.

Plácáme hlouposti, protože je říká EU – opakujeme je po Straně evropské levice a GUE/NGL – skloňujeme (někteří) genderismus, práva gejų a lesbiček, **zpochybňujeme, že manželství je svazkem muže a ženy,** to že je zdravá rodina, a jediné v ní se rodí děti, naše budoucí pokolení.

Podílíme se na rozleptávání TRADIČNÍCH HODNOT, na kterých stojí normální lidská civilizace.

VOLIČ – NÁŠ VOLIČ – to vidí, vnímá, diví se a stále častěji:

1. buď nejde volit;
2. anebo volí jinou stranu; jedni Babišovo ANO, druzí Okamurovu SPD.

Prostě, už dlouhý čas jdeme ŠEJDREM a ti, kteří tu holou pravdu

připomínají, jsou nazýváni rozvraceči.

Obávat se o osud strany, s tak dlouhou a slavnou historií, NEMÁ BÝT DOVOLENO!

Prof. Krejčí ve svých statích o volbách hovoří o MASAKRU LEVICE.

Prof. Keller se ptá: „Kam se poděla levice?“

Doc. Valeník volá po PROGRAMOVÉ LEVICI, která stojí na skutečných hodnotách levicové politiky.

Zdeněk Zbořil píše o krizi levice a absenci opravdových levicových lídrů.

JEN MY NIC! Nikdy jsme z výsledků voleb nevyvodili racionální poučení, nepojmenovali příčiny, neprovedli nezbytné změny.

Ve filmu *Marečku, podejte mi pero* se mistr Jiří Kroupa ptá na poli posádky traktoru: *Jak to chodí, Vamfola?*

– *Chodí to dobře, ale neseje to.*
– *To je u secího stroje dost závažný problém. Nemyslíte?*

My máme podobný „závažný“ problém, ale ne a ne ho řešit. Patrně, podle některých, by bylo dobře ještě počkat. Jenže aby nás to čekání nakonec nezastihlo coby

mimoparlamentní stranu!

Straně zvoní hrana a před námi jsou eurovolby. Začneme něco dělat – jasně, rázně, lidem srozumitelně!

Hamáček vystoupil v OSN jménem vlády ČR, kterou podporujeme, a obsahově to bylo v řadě bodů v příkrém rozporu s linií KSČM. A MY NIC! Snad s výjimkou výborného, věcného článku vedoucího mezinárodního oddělení ÚV Jaroslava Romana v Haló novinách. Ale to měl být sakra rachot ve Sněmovně a na lince Babiš – Hamáček – Filip.

Anebo celý ten velký trapas Poche – Petříček. Lze jasně tušit, co můžeme od neosobnosti typu Petříčka čekat. A my zase nic moc!

Docela časté a hodně nešetrné poznámky Andreje Babiše na naši adresu (jako ten v Berlíně o tom, že KSČM měla být rozpuštěna) **přijímá naše vedení s hrdostí zmoklé slepice.**

Bude schvalován ROZPOČET, včetně štědrých částek na kontě vojenských misí. I těch v Pobaltí, i těch, v nichž v Afghánistánu – za cizí zájmy – umírají čeští vojáci. Postavíme se tomu?

A co neziskovky? Minule jsme tu připomínali úkol z března t. r., aby

poslanecký klub předložil do konce roku návrh zákona o neziskových organizacích. I přes jistou redukcí na ně jdou horentní sumy. A teď nemyslím ty, které unesou ten název, nýbrž ty, co v cizím žoldu, ale i z našich peněz, naplňují cizí, protinárodní politické zájmy doma i v zahraničí.

Poslední poznámka je k nadcházejícím eurovolbám, které budou na programu příštího zasedání.

Jedinou cestou je, orientovat se na tu část veřejnosti, voličstva, která je kriticky naladěná k EU. Nikdo nepřející nemaloval její obraz. Evropská komise a Evropský parlament si samy nakreslily – bezpočtem svých nesmyslných rozhodnutí a příkazů – vlastní karikaturu.

Pokud by – nedejbože – byl lídrem naší eurokandidátky nějaký zamaskovaný eurohujer a rád by znovu „vylepšoval“ Evropskou unii, můžeme to rovnou zabalit.

NÁŠ VOLIČ BUDE VOLIT EUROSKEPTICKÉ STRANY!

Karel Klimša

OSČMS k vládní krizi

České třídní odbory věrné svému programu, věrné české pracující třídě a dlouhé historii revolučního odborového hnutí, nikdy nebudou podporovat, velebit, ani bojovat za vládu oligarchie, ať už je v jejím čele oligarcha Babiš nebo ať už je placena oligarchy Bakalou, Kellnerem nebo dalšími.

Nebudeme nekritickými obdivovateli vlády, ani servilními tichými spojenci, kteří jak hladově čokli čekají, co jim upadne od stolu velkokapitálu! Nepodporovali jsme ani Bakalou, nebudeme podporovat ani Babiše!

Babiš, zrozený z normalizačního nepotismu a privatizační vlny listopadového převratu, háže lidem drobné v době končící konjunktury, zatímco uskutečňuje vlastní podnikatelské záměry a v době nastupující krize teprve ukáže tento „přítel lidu“, jak spolu s notorickými zrádci sociálními demokraty bude právě tomuto lidu utahovat opasek, aby národ pochopil a velkokapitál

a jeho vrstva si mohla bez rozdílu nácipávat svoje nenažraná břicha!

Jsmo pro demokracii. Ale na rozdíl od pravicových křiklounů a probudivších se hokynářů bojujeme za tu demokracii, která nebude jen na papíře, která nebude jen deklarována, ale která bude cítit v každodenním životě, jak ve vlastním sociálním a politickém životě, tak na pracovišti. **Bojujeme za demokracii, která nepozná souhlas ani toleranci s vykořisťováním, která nepozná nadvládu kapitálu a která bude znát slovo „oligarcha“ jen z učebnic dějepisu!**

Sklánění se před Babišem, proti kterému nehalasněji bojuje „demokratický blok“ druhého oligarchy Bakaly, je jen známkou politického a lidského slabošství, oportunistu a bezpáteřnosti, která se nikdy nezapíše výrazným písmem do dějin našeho národa. Takovou slabošskou politiku třídní odbory nikdy dělat nebudou, nenechají se opít rohlíkem a nebudou se plazit před boháči, aby jim byzantským způsobem vládlí!

Celá vládní „krize“ je jen ukázkou

souboje dvou křidel finančních skupin, dvou křidel kapitálu, a nikoli bojem za demokracii. Pokud si někdo stěžuje na moc oligarchie, právě ta je známkou hry, která s našim národem začala po převratu roku 1989. To je demokracie pouze v uvozovkách, to je reálný kapitalismus!

Sekretariát OS ČMS

OSČMS se distancuje od Zemanovy servility k rasistickému režimu v „Izraeli“

Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska se distancuje od návštěvy prezidenta republiky v tzv. Izraeli, v okupované Palestině. **České třídní odbory se distancují od prezidentovy hlasité podpory rasistické ideologie sionismu a od jeho servility k vládnoucím fašistickým kruhům.** Prohlášení českého vazalství sionistickému lobby není naším jménem!

Upozorňujeme, že sionismus je rezolucí Valného shromáždění OSN

č. 3379 označen za jednu z forem rasismu. Upozorňujeme, že Izrael je jedním z hlavních tajných podporovatelů Islámského státu a jedním z nejdůležitějších spojenců zruďného saúdskoarabského režimu.

I toto ukazuje na pokrytectví pravice, která volá po české zahraniční politice jako po politice lidských práv, a v otázce podpory apartheidu proti původním obyvatelům je s prezidentem zajedno. Naše buržoazní politická scéna znovu ukázala, že je to jen a pouze páchnoucí jímka a že političtí představitelé jsou ubohé loutky izolovaného sionistického režimu.

Mlčení politických stran k takové hlasité podpoře kriminální a rasistické ideologie sionismu, podpoře izraelského apartheidu a rasové segregace a legitimizaci okupace vnímáme jako projev slabošství.

Vždy budeme jako třídní odbory spolu se svými skoro sto miliony soudruhy ze Světové odborové federace a celým zbytkem lidstva stát na straně palestinského národa a demokraticky cítících izraelských

občanů. Jediná možnost pro řešení situace v regionu je přátelské soužití a spolupráce, nikoli rasismus, šikana a okupace.

Zeman svými gesty podpořil Netanjahuovu fašistickou politiku, politiku etnického čištění a jen ukázal, že je to pouze bezohledný kašpar oligarchie, nikoli prezident suverénní republiky a jejího suverénního lidu. Loutek jsme si za 30 let užili až příliš, poslední hlava privatizovaného státu dala našemu národu ke stému výročí jeho státnosti dárek v podobě pěti minut slávy na hromadě mrtvol.

Netanjahuova vláda si bere ve své rétorice za rukojmí oběti rasové perzekuce let 1939–45, zatímco ve svých slovech a činech uskutečňuje hitlerovskou politiku ve 21. století. Česká podpora této politiky je jen stěží smytelná hanba!

Pryč s rasismem, sionismem a okupací!

Sekretariát OS ČMS

Ke štvavé knize Niny Špitálníkové

Knihy Niny Špitálníkové s neuctivým názvem „Mezi dvěma Kimy – na studiích v KLR“ (Nakladatelství Lidové noviny, Praha 2017) získala značný mediální ohlas, jednak díky tomu, že autorka své aktivity skandalizující socialistickou Koreu rozsáhle propaguje, jednak protože duše českého maloměšťáka přímo pase po informacích, jak se někde jinde (prý) mají lidé špatně a že u nás je oproti tomu ráj na zemi. K popularitě knihy zřejmě přispěla i skutečnost, že českých studentů v KLR nebylo zrovna mnoho. A také díky aktivitám Niny Špitálníkové zřejmě v dohledné době ani mnoho nebude.

Špitálníková kupodivu na 181 stránkách nepřináší příliš mnoho vlastních zážitků a postřehů z lidové Koreje, ale velká část knihy je tvořena citací pochybných výpovědí přeběhlíků a knih všelijakých vesměs zahraničních reakčních pisálků, už podle názvů zcela tendenčních. Nechybí mezi nimi „dílo“ zrádkyně Pak Jon Mi, jejíž morální profil výstižně popisuje dokumentární film „Jedovatá houba, která vyrostla na hromadě smetí“, dostupný na internetu s anglickými titulky.

Pasáže zesměšňující politiku Korejské strany práce a její nejvyšší představitele vycházejí z kapitalistického chápání fungování společnosti jako jediné alternativy, s jejím individuálistickým pojetím „svobody a demokracie“ a „lidských práv“, kde jedinec je nadřazen nad kolektiv a člověk člověku je vlkem. Je pochopitelné, že na vnějšího pozorovatele s takovým chápáním a pojetím hodnot bude dlouholeté úsilí lidové Koreje o výchovu nového člověka těžko pochopitelné.

Musím podotknout, že velkou část argumentů proti korejskému socialismu převzala Špitálníková z jiných zdrojů. Její vlastní popis pobytu v Pchjongjangu (v letech 2011 a 2012), včetně tří výletů na venkov, je oproti tomu vcelku věrohodný, beze snahy o falešnou senzaci, nesnažící se za každou cenu vše hanobit. V tomto ohledu mě autorka příjemně překvapila. **Její závěrem ovšem je zhruba to, že krásnou zemi s dobrými lidmi kazí špatné politické vedení.**

Nemíním se zde zabývat otázkou, proč je socialistická společnost lepší než kapitalistická. To ostatně osvětlili největší myslitelé lidských dějin už před více než 100 lety a před stoletím začali poprvé uskutečňovat v praxi.

Je velmi laciné přehlížet úspěchy dosažené ve výstavbě a obraně socialismu v KLR a vypichovat nedostatky, zvláště bez přihlídnutí ke krutým a naprosto nespravedlivým mezinárodním sankcím a vojenským hrozbám, které po desítky let blokuji hospodářský rozvoj a nutí mírumilovný korejský lid vynakládat obrovské úsilí a finanční prostředky na národní obranu. Zamčena je hrůzná skutečnost, že američtí imperialisté a jejich vazalové za sebou zanechali po Korejské válce spálenou zemi, kde kromě tří milionů lidských životů zničili i téměř veškerou zástavbu a infrastrukturu.

Je snadné poukázat na sešlé fasády některých domů, na díry v silnicích, prašné boční ulice a méně významné silnice nebo na to, že někdy někde nejde elektřina nebo neteče teplá voda. Několik let po období náročného pochodu, kdy šlo doslova o přežití. **Většina kapitalistických zemí nikdy nečelila tak těžkému mezinárodnímu tlaku a současně nepřízní počasí jako KLR, přesto v kapitalistických zemích nalezneme celé chudinské čtvrti, ghetta a slumy, kde elektřina ani voda není někdy ani zavedena, nemluví už o teplé vodě či dokonce stavu domů a vozovek. I v Praze najdete nezapomenutelné ulice. Ale proč srovnávat s ČR, která měla podstatně lepší historické podmínky pro rozvoj? Srovnajme města a venkov KLR s ostatními zeměmi Asie! Ty se ovšem kritizovat nesluší, protože je v nich kapitalismus nebo „tržní socialismus“, což je ekonomicky v základě totéž.**

Česká republika, která se tak ráda považuje za vědecko-technicky i politicky vyspělou a v tomto směru poučuje ostatní, je na rozdíl od KLR plná bezdomovců, žebráků, pouličních zlodějů a prostitutek. Nikdo z českých delegátů přátelství nic takového v KLR neviděl. I ostatní delegáti přátelství uvádějí tento poznatek.

ČSSR reaktivní také líčí jako zemi sešlých domů, ale i když tehdy byly starší domy sešlé, protože byly jiné priority, všechny domy byly funkční a obývané. Dlouhodobě opuštěné objekty a novodobá ghetta jsou problém až po roce 1990. **A jsou to města a vesnice v ČR, nikoli v KLR, kde vidíme vedle sebe honosná sídla zazobanců a chátrající zříceniny, názorně ukazující stále se zostřující sociální rozdíly.**

Sám jsem v KLR před rokem

2017 nebyl, ale podle mnoha dostupných fotografií, filmů i vzpomínek návštěvníků z dřívějších let mohu potvrdit, že sešlé domy jsou postupně opravovány či nahrazovány novostavbami a zlepšují se postupně i vozovky, stav dopravních prostředků či dodávky elektřiny. Už neplatí, že „po západu Slunce se Pchjongjang ocitne ve tmě a je lehké se ztratit“. V dubnu 2018 byly významné ulice osvětleny do jedné hodiny ráno. Potom už je v ulicích minimální provoz a není důvod svítit. Několik nočních chodců a řidičů si posvítí a na rozdíl od kapitalistických zemí se nemá ve zhasnutých ulicích čeho bát.

Triky a pověry

Řadu tvrzení z knihy ohledně fungování společnosti v KLR nelze konfrontovat s oficiálními zdroji a s informacemi místních občanů, protože se o tom cizincům neznámí. Polemizovat s některými fámami a provokacemi by skutečně nebylo důstojné hrdinného korejského lidu. A řadu aspektů fungování tamní společnosti by většina cizinců nepochopila a obracela proti ní. **Vlivem zločinných machinací imperialistů a jejich nohsledů musí Země jitřní svězsti i 65 let po příměří fungovat jako vojenská pevnost.** A ve vojenské pevnosti si prostě nemůže každý dělat, co chce, chodit, kam chce a fotit, co chce. Host zvláště ne.

Ale i kdyby občané KLR otevřeně odpovídali na všechny otázky senzacechtivých cizozemců, odpůrci by zpravidla odpověděli, že to jsou lži vyřčené jen z povinnosti. Zato přeběhlíci, představující asi 0,01 % populace severní Koreje, jistě mluví vždy pravdu a jsou hodnověrným vzorkem pro výzkum veřejného mínění. Přestože i Špitálníková připouští, že ti „politicky zajímaví“ jsou placení jihokorejskou zpravodajskou službou.

Obvyklou legendou v popisu fungování společnosti v severní Koreji je „třídní systém songbun“. Údaje typu, že „k jádru patří 28 % populace, (...) tři třídy jsou rozděleny do 51 podkategorií“, nejsou ničím podložené. Socialistická společnost není samozřejmě ani v KLR beztřídní. Existují rozdíly mezi jednotlivými profesemi, mezi fyzickou a duševní prací, mezi městem a vesnicí. Vědecko-technický rozvoj je snižuje, ale existují. **Základním principem fungování socialistické společnosti je**

odměňování podle množství a kvality práce. Je naprosto pochopitelné, že lépe odměněni jsou občané, kteří dosáhli mimořádných úspěchů v budování a obraně vlasti, projevíli mimořádný talent či hrdinství a jsou vysoce uvědomělí a politicky angažovaní. Žádný lepší systém odměňování neexistuje. Máme-li k dispozici určité množství benefitů, které nemůžeme zajistit všem, je snad spravedlivější rozdat je náhodně tažením v loterii nebo těm prvním v abecedě...? (Mimoходом, jak odměňují nejlepší pracovníky kapitalisté? Namnoze tak, že jim přidají další práci za stejnou odměnu nebo se jich raději zbaví, aby nepřekáželi méně schopným nadřízeným...)

Určité popsané jevy, zejména ty související s organizovaností, disciplinovaností, jednomyslnou jednotou a třídním uvědoměním severokorejské společnosti, jsou v knize vykresleny negativně, ačkoli ve skutečnosti jsou **skvělým ovocem korejské revoluce, které nemá obdobu ani v současném světě, ani v lidských dějinách.**

Výsměchu je vystaven důraz na sebekritiku, není ovšem uvedeno, že se jedná o kritiku a sebekritiku. Je snad lepší kapitalistický přístup s kariéristickou snahou připsat všechny úspěchy sobě a všechny problémy svalit na ostatní?

Kritizována je korupce, není však dodáno, že korejské vedení si tohoto problému vědomo, korupci trestá a rozhodně usiluje o její překonání, což uvedl vážený soudruh nejvyšší vůdce i v projevu na 7. sjezdu Korejské strany práce v květnu 2016 a v novoročním projevu 2017. (Ale pokud se „demokratický“ svět dozví, že byl někdo za korupci potrestán, spustí povyk, že bylo porušeno jeho „lidské právo“ korumpovat a být korumpován.)

Varovný je popis silnicích tržních prvků v hospodářství. Zkušenost bývalých socialistických zemí dokazuje jejich zhoubnost. Na druhou stranu se tomu těžko může ubránit poměrně malá země v obklíčení kapitalistickými státy a „tržně socialistickou“ Čínou, se kterou provádí 90 % zahraničního obchodu (samozřejmě na tržních principech). Dokumenty z KLR a celá dosavadní praxe dokazují, že vedení strany a státu chápe toto nebezpečí a **vede rozhodnou kampaň pro zachování a prohloubení třídního a vlasteneckého uvědomění a úcty k revolučním tradicím.**

Nedostizný vzor

Celkem věrohodně působí i přes určitou bulvárnost kapitola o **partnerských a manželských vztazích. Stabilitou a morální úrovní těchto vztahů může být společnost osvobozené části Koreje příkladem celému světu,** plnému rozvrácených rodin, nešťastných osamělých lidí a sexuálního násilí, jejichž společným původcem je vyhrcovaný individualismus.

Stejně tak je lidová Korea **nedostizným vzorem celému světu v módě a obecně upravenosti svých obyvatel.** Ty jsou v knize popsány dosti přesně. Je radost pohledět na společnost bez jedinců poškozených tetováním či piercingem, bez mániček, pankáčů, výstředníků s barevnými vlasy, úmyslně rozervaným oblečením, bez barbarů chodících i do divadla ve vytahaném tričku a v džínách, prostě na společnost vysoké kultury odivání i chování. Společnost bez nýmandů, kteří nedokáží své okolí zaujmout jinak než šokujícím vzhledem či chováním. Podstatné je i to, že velmi pěkně oděné a upravené ženy se nemusejí obávat, že by byly terčem nevkusných poznámek či obtěžování jako v buržoazní společnosti.

Ale že by ženy v Pchjongjangu nesměly nosit kalhoty a činit tak jen díky tomu, že „se naučily, kdy a kde se hlídky (kontrolující odivání) nacházejí a těmto místům se v danou dobu snaží vyhnout“, to je směšné. Ženy v kalhotách chodí běžně i po těch nejrušnějších ulicích. (A mírou demokratičnosti společnosti určité není to, kolik procent žen nosí kalhoty a kolik sukne.)

Pochybné a nepodložené jsou informace o platech a cenách. Pokud by například byt (ve vlastnictví státu) bylo možné koupit či prodat za cenu od 100 tisíc dolarů (2,8 milionu Kč) a mzda či plat se pohybovaly někde okolo 2 eur (52 Kč!), taková společnost by naprosto nemohla fungovat. Ve skutečnosti KLR zajišťuje jako jediný stát na světě bydlení všem svým občanům.

Ostatní uvedené poznatky o nakupování zhruba odpovídají naší zkušenosti. Skutečnost, že cizinci platí valutami, je výhodná pro obě strany. Málo praktický je souběh tří valutových měn.

Zajímavá je kapitola věnovaná jídlu. Pivní festival, který je zde líčen jako pravidelná záležitost, se konal jen jednou.

(Pokračování na s. 11)

(Dokončení ze s. 10)

Následuje líčení masových tělocvičných a uměleckých slavností Arirang v roce 2012. „Ve společnostech, kde jsou respektována individuální lidská práva a práce, není tento výkon možný,“ uvádí autorka. Ano, ve společnosti, kde si každý může sobecky dělat, co chce (pokud na to má peníze), bez ohledu na ostatní a proti nim, není bezmála žádný smysluplný organizovaný výkon možný. Co se práce týče, ta je sotva v jakékoli jiné zemi tak oceňována jako v KLDŘ. Ostatně, v názvu ji má Korejská strana práce, vedoucí síla celé společnosti, i její deník Noviny práce.

Délka vojenské služby je zmiňována v kapitole o Arirangu uváděna „tři až pět let“ od 17 let věku a v popise jedné fotografie v rozporu s tím 10 let. Faktem je, že nástup na vojnu ani délka služby nejsou jednotné. Jen v loňském roce se přihlásily do Korejské lidové armády více než tři miliony dobrovolníků a jejich počet je tak velký, že ne všichni zájemci jsou odvedeni. Není to nic překvapivého, protože děti jsou od nejtříletého věku vychovávány k horoucímu vlastenectví a obraně socialistické vlasti.

Skutečnosti neodpovídá tvrzení, že „v zemi neexistují odpadkové koše“. I takovou kuriozitu lze použít v protikorejské kampani. Nejenže existují, ale pořádek v ulicích a veřejných prostorech mohou lidové Koreji všichni cizinci závidět i z hlediska estetického, nejen politického. Zvláštní je také tvrzení o padesátiminutové předpovědi počasí v televizi. I na internetu lze zhlédnout úplné záznamy vysílání Korejské ústřední televize a předpověď počasí je délkou podobná jako u nás, asi dvě minuty. A není nic komického na tom, že má být „od 5 do 30 stupňů“ – takový rozdíl mezi teplotou na vrcholu Pektusanu a nejtěplejšími místy skutečně je.

Báchorky o dopravě

Pchjongjang charakterizuje Špitálníková jako „více než dvoumilionovou metropoli“ (ve výkladu pojmu na straně 193 je to už 3,222 milionu, stejně jako uvádí „World Population Review“), „s metrem, autobusovou a trolejbusovou dopravou“. Tramvaje autorka jaksi přehlédla, ale později je zmiňuje. S tím, že provoz zajišťují „vozy ojeté z Evropy“. Ve skutečnosti byly na přelomu 80. a 90. let pro obnovu provozu, zničeného za Korejské války, dodány vozy nové, staršími byly doplněny až později.

Není pravda, že cizinci smějí

metrem jezdit jen jednu stanicí. Naopak je pchjongjanské metro lákadlem turistů z celého světa, zájemců o veřejnou dopravu, techniku i architekturu, a účastníci tematických zájezdů si mohou prohlédnout a vyfotografovat celou jeho síť (dvě trasy) a všechny stanice.

Na čem se shodují i odpůrci lidové Koreje a co je velmi pozitivní, je skutečnost, že veřejná hromadná doprava je skoro zadarmo.

Leteckou společnost KLDŘ s anglickou variantou názvu „Air Koryo“ nazývá Špitálníková „jednou z nejnebezpečnějších aerolinek světa se zákazem létat na území EU kvůli nesplněným bezpečnostním požadavkům“. Stránky Evropské komise uvádějí, že dvěma z letadel Air Koryo je let na území EU povolen. Dle dostupného seznamu letadel je velká většina mezinárodních letů dnes zajišťována stroji vyrobenými po roce 2007. V poznámkách knihy Špitálníkové se oproti tomu chyběně uvádí, že Air Koryo „operuje výhradně s letadly sovětské výroby.“ Důvodem zastavení zahraničních letů mimo Čínu a Rusko byly především sankce, nikoli bezpečnost. To potvrzuje i seznam destinací Air Koryo na anglické Wikipedii. Za 65 let od konce Korejské války měly aerolinie KLDŘ jednu závažnou leteckou havárii. Ovšem asi jen v případě KLDŘ jsou i dopravní nehody zneužívány ke skandalizaci celého státu. Pokud k takové katastrofě dojde u dopravce z kapitalistické země, nikoho nenapadne s tím spojovat kapitalismus ani vedení daného státu...

Velmi příznivý dojem z Air Koryo kazí cestujícím jen chaos při odbavení na přetíženém letišti v Pekingu a s ním související možné zpoždění.

Přehnaná je zmínka o tom, že města jsou dnes „auty přeplněná“. Zejména v Pchjongjangu je na některých ulicích poměrně silný provoz, ale kolony jsem zde neviděl. V jiných velkých městech jsem nebyl, ale fotografie a filmové záběry silný provoz neukazují. Míra vyspělosti konkrétní země se rozhodně neměří počtem automobilů. Socialismus jako kolektivistická společnost musí klást důraz na veřejnou hromadnou dopravu. To zdůraznil i vážený soudruh nejvyšší vůdce při prohlídce a zkušební jízdě nové tramvaje a trolejbusů v srpnu 2018. Je velkým štěstím KLDŘ, že se vyhnula dopravním kolapsům způsobeným přebujelou individuální automobilovou dopravou a že si (na rozdíl od mnoha kapitalistických zemí) uchovávala tramvajovou a trolejbusovou

dopravu a nerušila železniční trať, a doufejme, že tomu tak zůstane i nadále a že veřejná hromadná doprava překoná obtíže zděděné z náročného pochodu a bude se nadále rozvíjet.

Důvěřuj, ale prověřuj

Sám případ Niny Špitálníkové, které socialistický stát umožnil po dvě období studovat na nejlepší a nejslavnější univerzitě v zemi a ona se po návratu odvěčující květinové zahradě a kolébce lidského štěstí, svědčí o tom, že věnovat pozornost aktivitám cizinců pobývajícím ve vlastní čuče je nanejvýš namístě. Ovšem přehnané je tvrzení, že po každém rozhovoru občana KLDŘ s cizincem musí tento „podat na příslušném úřadě přesný popis obsahu konverzace a taková výpověď může trvat i několik hodin“. (Představte si třeba servírku, která několik hodin na výslechu vysvětluje, že si cizinec objednal pivo.) Ačkoli je poznámkový aparát knihy plný všelijakých zdrojů, toto tvrzení zdrojem zaštitěno není, stejně jako to o údajné propagandistické dezinformaci o výhře národního fotbalového týmu na mistrovství světa a převzetí první ceny osobně váženým soudruhem nejvyšším vůdcem.

Vyložení mě pobavila zmínka o tom, že květinu kimilsongii (kimirsénii) pojmenoval indonéský botanik Sukarno po velkém vůdci jako projev svého obdivu. Nebyl to botanik, ale architekt, ale hlavně první indonéský prezident.

Není pravda, že by se v KLDŘ nehrála zahraniční hudba, která prý „má špatný vliv na tělo i duši“ (ačkoli mnohá bezpochyby taková je). Výrazně převažuje domácí hudba, národní formou a socialistická obsahem, ale hraje se i hudba původem ruská, čínská nebo z jiných zemí, ať už s původním či korejským textem nebo instrumentálně. Jde o hudbu moderní i klasickou. Nenačteme však mezi ní všelijaké úpadekové styly a texty, což je zcela správné. Mezi vážnou hudbou, která se hrává na slavnostních koncertech k významným událostem, se opakovaně objevuje Vjezd gladiátorů od Julia Fučika, a v otočné restauraci hotelu Korjo jsme v dubnu 2017 slyšeli Smetanovu Vltavu.

Ještě trocha strašení

V kapitole o justici jsou tresty v KLDŘ vykládány jako tak přísné, brutální a rozsáhlé, že pokud by se

tato tvrzení měla zakládat na pravdě, buď by se nikdo v této zemi v praxi nemohl dopustit ani sebemenšího přestupku (což by bylo ideální, ale ani příkladná země socialismu nežije ve vakuu a pronikají sem reakční vlivy ze zahraničí a působí přežitky minulosti, takže určitá míra kriminality pochopitelně existuje, jako všude na světě), nebo by všichni byli už dávno uvězněni či dokonce popraveni. Nejdolejší je, jak jsou na jedné straně líčeny tvrdé podmínky v ostře střežených pracovních táborech, kde stráž prý má právo zastřelit každého, kdo se pokusí o útek, a na druhé straně někteří přeběhlci tvrdí, že z takového tábora nejen utekli, ale nepozorovaně pak prošli velkou částí Koreje a potom stejně nepozorovaně překročili státní hranice...

Překvapil mě důraz Niny Špitálníkové na „právo nebyť mučen“, které je prý v KLDŘ porušováno. Vzhledem k jejímu na první pohled viditelnému sklonu k sebeпоškození bych od ní očekával spíše touhu po „právu být mučen“.

Správný je poukaz na těžký osud těch uprchlíků, kteří podlehnou zahraničním nebo jihokorejským obchodníkům s lidmi a nutí občany KLDŘ v Číně nebo jižní Koreji pracovat v tragických až otročských podmínkách. Chybí doplnění, že mnoho takových uprchlíků nebylo motivováno politicky, ale jen ekonomicky, vidinou dobře placeného zaměstnání. Po poznání hořké skutečnosti se chtějí vrátit do KLDŘ, ale jihokorejská loutková vláda či čínská mafie jim to neumožní.

Výkvet buržoazní koreanistiky

Závěrečná kapitola knihy je věnována dějinám KLDŘ, samozřejmě v interpretaci z pohledu imperialistů, včetně obvyklé báchorky o tom, že KLDŘ rozputala Korejskou válku. Jistě, dějiny USA až do současnosti dokazují, že tato velmoc je naprosto mirumilovná, ta přece záutočit nemohla...

Faktickou chybou je tvrzení, že velký vůdce soudruh Kim Čong Il byl „ihned po úmrtí otce jmenován do funkce generálního tajemníka Korejské strany práce a předsedou Výboru národní obrany KLDŘ“, zatímco ve skutečnosti byl zvolen (nikoli jmenován) předsedou Výboru národní obrany v dubnu 1993, ještě za života velkého vůdce soudruha Kim Ir Sena (Kim Il-songa), a generálním tajemníkem KSP v říjnu

1997, více než tři roky po úmrtí věčného prezidenta.

Zcela zavádějící je informace o „popravě hlavních představitelů režimu“ po zvolení váženého nejvyššího vůdce soudruha Kim Čong Una do nejvyšších stranických a státních funkcí. Z vedoucích představitelů byl od této doby až do současnosti popraven jeden. Naopak většina vedoucích funkcionářů zastávala významné pozice ve straně a společnosti už v období revolučního vedení velkého vůdce a velkého generála. Narození váženého soudruha nejvyššího vůdce je zřejmě překlesem v knize datováno až do roku 1994. Asi jen jazykovou neobratností vznikla nehorázná formulace, že „dny narození a úmrtí (velkého vůdce) jsou oslavovány jako severokorejské státní svátky“. Výročí úmrtí není pochopitelně svátkem ani oslavou.

Jednou z mnoha legend je také tvrzení, že letopočet čuče se počítá ode dne narození velkého vůdce (15. 4. 1912). Špitálníková pobývala v KLDŘ dost dlouho na to, aby si všimla, že letopočet čuče má stejné dny jako náš letopočet, tedy počínaje 1. 1.

Zarážející je při autorčině znalosti korejštiny několik chyb v transkripci a překladu, např. „Kim Söng-ju“ (anglická transkripce) místo „Kim Söng-džu“, „čeoismo“ místo „čchondoismus“ (náboženství), „Bongsu“ (anglická transkripce) místo „Pongsu“, jednou „Kim Hjöng-džik“ a podruhé „Kim Hjöng-čik“ a zvlášť kuriózně „Stadion May Day“, což je částečný překlad anglického názvu „May Day Stadium“ pro Stadion 1. máje. Napsat „Moranbong, občas přezdívaný Moran Hill“ (překlad poslední slabiky složeného slova do angličtiny), je podobný nesmysl jako tvrdit, že „Praha je občas nazývána Prague“.

Květinová zahrada nezaroste jedovatými houbami

Mám-li provést závěrečné zhodnocení štvavého pamfletu pokleslé provokatérky Špitálníkové, nenalézám vhodnějšího výrazu pro tuto přísluhovačku imperialismu, než který použili korejšti soudruzi pro zrádkyni Pak Jon Mi: „Jedovatá houba, která vyrostla na hromadě smetí“.

Lukáš Vrobel

Můžeme vítězit!

Pravda číslo 126,
16. – 19. listopadu 2018

Program Komunistické strany Ruské federace (KSRF) nachází odezvu v srdcích milionů občanů, což potvrdilo i vítězství komunistky Valentina Konvalova ve volbách do funkce gubernátora Republiky Chakasie a další volební úspěchy strany. S dosaženým vítězstvím se však nelze uspokojit. Předseda ÚV KSRF Gennadij Andrejevič Zjuganov v interview pro televizní kanál „Rudá linie“ zdůraznil, že bez změny sociálně ekonomické orientace ruské vlády se Rusko nevyrovná s hrozbou zániku své existence.

Dotaz TV: Komunistka Valentin Konvalov zvítězil ve volbách nehlédě na bezprecedentní tlak. Politická moc prohrála. Jak byste komentoval výsledek voleb?

Odpověď: Šlo o nejneobvyklejší volby v ruských dějinách poslední doby. Volby trvaly téměř pět

měsíců. Od prvního až do posledního kola proběhly dva měsíce, přestože to obvykle trvá pouze čtrnáct dní. Vyplývá to z toho, že vláda se obává občanů, kteří reálně požadují lidovládu, těch, kdo by chtěli čestně a důstojně vládnout, těch, kdo předkládají tvůrčí program. Vláda vzdorovala především proto, že oligarchové uloupili hlavní bohatství republiky a jejich kandidát Zimin byl tak zvaně „pod pantoflem“. Zimin doufal, že ihned dosáhne lepšího výsledku. Nicméně již po prvním kole diskusí ztratil hodně hlasů a pak se ukázalo, že není schopen dále bojovat. Pak se vzdal kandidatury jednu hodinu před zahájením voleb. Šlo o porušení zákona, poněvadž volební lístky již byly natištěny a on pro své odstoupení neuvedl žádný důvod. Pak vláda začala protahovat volební proces, aby odradila voliče a ti se nezúčastnili voleb. Komunisté však zapracovali úspěšně. Předložil program „Deset kroků k důstojnému životu“

a Valentin Olegovič s ním seznámil všechny voliče. Do Chakasie se rozjeli představitelé vedení KSRF, včetně ředitelů tak zvaných „lidových podniků“. V předvolebním boji velmi dobře vystoupil kandidát na funkci ruského prezidenta v březnu 2018 Pavel Nikolajevič Grudinin, ředitel „Leninova sovchozu“ v Podmoskevské oblasti. Výborně byl prezentován „lidový podnik“ Ivana Ivanoviče Kazankova. Jeho syn Sergej, poslanec za KSRF, podrobně vysvětlil, jak je možné dosáhnout nejlepších výsledků. Výborně zapracovali představitelé strany z Irkutsku, Novosibirsku, Krasnojarska a z Altajského kraje.

Nyní je potřeba učinit hlavní závěry. Za prvé: pokud sestavíme správnou kandidátku a tvůrčí program, občané nám uvěří a přijdou k volbám. Za druhé: pokud budeme bojovat jako muži, důstojně a při tom budeme dodržovat zákony, můžeme nad touto politickou mocí zvítězit. Za třetí: ať budou oligarchové zuřit

sebevíc, lidé se jich již nebojí. Lid usiluje o změnu vedení, chce čestné a důstojné volby.

Masmédia zaujala v těchto volbách velmi agresivní, v podstatě provokativní pozici. V Chakasii věnovala média komunistovi Konvalovovi přes padesát článků a ani jeden pozitivní. Přitom Konvalov je jedním z nejtalentovanějších mladých vůdců. Střední školu ukončil se zlatou medailí a univerzitu s červeným diplomem. Výborně ovládá jurisdikci a zákonodárnou práci. Má kolem sebe kolektiv ekonomů. Je schopen zobecnit nejlepší zkušenosti lidových podniků v Rusku a společně s vedením KSRF přenést tyto zkušenosti do Republiky Chakasie.

Konvalov projevil ve volební kampani a v diskusích se svými oponenty hrdinství a důstojnost. Zimin, kandidát strany „Spravedlivé Rusko“, utekl po druhém kole předvolební debaty. Po něm nastoupil kandidát ze strany „Strana růstu“.

Ten rychle zjistil, že nemůže být soupeřem Konvalovovi. Pak z ničeho nic ruská vláda vyhlásila, že neexistuje alternativa. Řekl jsem – jak to, že neexistuje? Konvalov položil tři kandidáty na lopatky a vyhodil je za dveře. Nebyli schopni mu konkurovat. Nešlo pouze o nějakou alternativu. Alternativou byli představitelé všech stran a hnutí. Jeho vítězství je plně zákonné.

Není však potřeba se radovat předčasně. Republika má dluh v hodnotě 20 miliard rublů. Zemědělství je rozbité. Průmysl se nerozvíjí. Obyvatelstvo je zbídačeno. A to všechno přesto, že sám region je jedním z nejbohatších. Komunisty čeká kolosální práce. Chceme především poděkovat všem, kdo nás volili. Tvrdíme, že Konvalov je reprezentantem všech občanů, i těch, kteří hlasovali proti němu. V nejkratší době předloží lidu program rozvoje republiky.

(Pokračování na s. 12)

Zločiny kapitalismu

Ukrajínští nacionalisté učí děti, jak zabíjet

Radikální ukrajínští nacionalisté pořádají speciální tábory, v nichž učí školáky zacházet se zbraněmi. Jeden takový tábor nazvaný Síla vůle navštívil reportér agentury AP. Viděl, jak i osmiletým dětem vysvětlují, že při střelbě je klíčové nebrat nepřítele jako člověka. „Nikdy nemíříme zbraněmi na lidi“, řekl táborníkům a tábornicím instruktor Jurij Čerkasin přezdívaný „Čornota“. V zápětí dodal: „Ale my nebereme separatisty a okupanty jako lidi.“

Čerkasin je veteránem bojů na východní Ukrajině, kde byl zraněn. Pak vedl Sokol, mládežnické křídlo nacionalistické strany Svoboda. Prý vstěpuje mládeži „vlastenecké“ myšlenky, aby mohla bojovat s Putinovým Ruskem a výzvami, „které by mohly zcela zničit evropskou civilizaci“. Tim myslí především homosexuály, jež odsuzuje jako ukázkou „západní dekadence“.

Děti v táborech žijí ve válečných podmínkách. V noci je někdy budí exploze ohlušujícího granátu, celé dny musí nosit automaty AK-47. Kalašnikovky jsou přitom větší než mnozí z táborníků. O pauze, jak zažil reportér, hraje jeden z účastníků na kytaru pochod nacionalistů. Má na ní nálepku s bílými bombami dopadajícími na mešity a slogan: „Naším cílem je bílá Evropa.“

Na tuto výchovu dětí k rasismu a xenofobii přispívá ukrajinské ministerstvo pro mládež a sport. Jen letos na dotace pro tábory vyčlenilo čtyři miliony hriven (3,3 miliony Kč). Příznačné je, že ukrajinskou vládu podporují i orgány české buržoazní republiky.

Krvavá operace „Kondor“

25. 11. 1975 pozval šéf chilské tajné policie DINA (jeden z opor Pinochetovy fašistické vojenské diktatury) Manuel Contreras své kolegy z latinsko-amerických zemí do Santiaga. Po minutě ticha za španělského diktátora Franca, který zemřel týden před tím, začaly rozhovory ukončené uzavřením dohody o operaci nazvané „Kondor“. Jejím cílem byla fyzická likvidace stoupenců marxismu v zemích Latinské Ameriky. Do operace se zapojily vojenské diktatury Chile, Argentiny, Brazílie, Uruguaye, Paraguaye a Bolívie, později spolupracovalo i Peru, Ecuador a některé středoamerické země.

Mezi praktikami zločinných „Kondorů“ proslulo mučení dětí před jejich rodiči, aby je agenti donutili vypovídat, a lety smrti, při nichž bylo na 4400 obětí shozeno z vrtníků do oceánu. Důkazy o krvavém řádění dvounohých „Kondorů“ přinesly tzv. Archívy teroru - dokumenty nalezené v prosinci 1992 na předměstí paraguayského hlavního města Asunciónu. O čtyři roky později odtajnila vláda USA dokumenty CIA potvrzující, že představitelé USA o mučení a zabíjení na jihu kontinentu věděli a přinejmenším z počátku podporovali.

Bilance operace Kondor podle Archívů teroru: pohůnci pravicových diktatur zabili 50 tisíc lidí, dalších 30 tisíc nechali „zmizet“, na 400 tisíc lidí skončilo ve vězeních.

(J)

Můžeme vítězit!

(Dokončení ze s. 11)

Nyní se ve Státní dumě zabýváme studiem zkušenosti tří regionů: Novosibirského, Orelského a Irkutského. Rozpracováváme plán rozvoje na nejbližší období. Maximálně jsme zobečnili všechno nejlepší a nyní opírající se o profesionální kádry, budeme realizovat svá programová ustanovení, do kterých zahrneme požadavky voličů. Čeká nás rozsáhlá a odpovědná práce. Poprosil jsem Valentina Olegoviče, aby promyslel všechno, co je spojeno s nastávající zimou a věnoval pozornost školám, školkám, nemocnicím, poliklinikám atd. Musíme věnovat pozornost nemocným, invalidům, početným rodinám, svobodným matkám. Kdo chce pracovat – bude podpořen. Nebojíme se ničeho. Je potřeba jít kupředu a tahat republiku z velmi těžké situace.

Dotaz: Podle hodnocení expertů a údajů sociologů je počet opozičních hlasů proti kandidátovi na gubernátora Přímořského kraje Olega Koženjako mnohem vyšší než jeho oficiální rating. Jak byste vyhodnotil situaci před dalším kolem voleb?

Odpověď: Předem je potřeba zdůraznit, že se volby v Přímořském kraji již uskutečnily. Zvítězil v nich komunistický kandidát Andrej Iščenko. Výsledek voleb byl zveřejněn 16. 9. 2018. Zvítězil s převahou 20 tisíc hlasů. Pak systém, jak se nyní často stává, ochrnil a ráno, když se všichni probudili, ohromeně zalapali po dechu. Najednou zjistili, že podle zveřejněných výsledků Iščenko prohrává o 2 %, o která večer vedl. Zjistilo se, že v okresech „Sovětském“, v „Art'omu“ a „Ussurijsku“ došlo k divokým falsifikacím při sčítání hlasů. My komunisté jsme otevřeně protestovali. Požadovali jsme, aby okresy, ve kterých zřejmě došlo k pochybením, byly vyloučeny z voleb a za platné byly považovány volby

v ostatních okresech. Byli jsme odmítnuti. Ústřední volební komise zaujala „chytráckou“ pozici, že prý došlo k narušení na straně moci i na straně komunistů, a proto je potřeba organizovat nové volby. Navrhli jsme, že v takovém případě musí realizovat volby spolehlivý a čestný člověk.

V Ussurijsku je primátorem Evgenij Korž. Porušil všechna existující pravidla. V každém volebním okrsku připsali straně „Jednotné Rusko“ 700–1200 hlasů. Oficiální pozorovatele násilně zahnal do budovy administrace, kde je uzamkli. Podali jsme přes 20 trestních oznámení. Navrhli jsme, aby nejdříve byla řešena tato oznámení, pak byla vytvořena nová volební komise a teprve pak byly provedeny nové volby. Politická moc však brání realizaci námi navrhovanému postupu, odmítá uznat hrubá narušení voleb a nechce rozpouštět volební komise, které se dopustily masových falsifikací. Místo toho byly vyhlášeny nové volby. A co to je? To znamená, že znovu musíte projít „municipálním filtrem“. To je téměř nemožné, protože deset okresů je načisto profiltrováno. Všechny hlasy poslancům již byly připsány a jsou v bezpečí v trezorech. Nemůžete znovu získat hlasy!

Proto se plenum komunistické organizace rozhodlo, že bude trvat na projednání všech trestních oznámení, ustavení nových volebních komisí a teprve pak na svolání nových voleb. Nechceme proto nyní zveřejňovat jméno našeho kandidáta, který by samozřejmě neprošel filtrem. Považujeme Iščenka za vítěze voleb a požadujeme na něm, aby postupoval rozumně a důsledně. On se však rozhodl, že bude kandidovat jako samostatná osoba. Má na to právo, i když já si myslím, že politická moc mu nedovolí projít znovu filtrem a při tom se bude odvolávat na jakoby zákonnou normu, že nezískal požadovaný počet doporučení.

V nové rubrice budeme informovat o zajímavých knihách odhalujících zlořády kapitalistické společnosti. I když leckdy půjde o tituly vydané dříve, redakce ověří, že jsou v knižních fondech pražské Městské knihovny, takže lze předpokládat, že jsou k zapůjčení i v dalších velkých knihovnách ČR.

Viktor Farkas: Válka médií. Mýtus informační společnosti

Praha, Knižní klub 2012 (z německého originálu 2005)

Máte odvahu podívat se na svět, jaký skutečně je? Dětská práce, ghetta, jako rakovina se rozrůstající velkoměsta, lidé žijící na odpadcích, slumy, lichvářské nájmy, vykořisťování, spekulace s půdou, šilenství s akciemi, globalizace, centralizace, kontrola občanů, sebevraždy, alergie, agrese, poruchy spánku, anorexie, drogová závislost, fobie, mánie, deprese, mafie, obchod s lidmi, dětská prostituce, ozónový plach, smogový poplach, katastrofy, ničení životního prostředí, zničené zemědělství, skandály s jedovatým odpadem, ropné zamoření, hory odpadků, nejkruťější metody velkochově zvířat, transporty zvířat a zabíjačkové orgie, stále znovu bestiální a často zbytečné pokusy na zvířatech, choroby cest dýchacích, spaliny, dopravní chaos, nehody reaktorů, genové manipulace, válka, mučení, masové vraždy, vyhladovění, epidemie postihující lidi i zvířata, obchod se zbraněmi, lži, podvody, shovívavost vůči zločincům, korupce, ziskuchtivost, úroky, státní dluh, společnost plýtvání, konzumní teror, vnučování určitých značek, strach o práci, stres, hektický způsob života, červená čísla, strach ze stárí, nedostatek lékařské péče, rozbité rodiny, nezaměstnanost mládeže, vyřízené děti, stále zkorumpovanější politici, neschopní manažeři, náboženští fanatikové, pokrytecké moralizování, téměř naprostá závislost na mikročipech a magnetických kartách, elektronická demence...

Tak začíná pozoruhodná kniha v předmluvě uvozené citátem Marka Twaina (1835-1910): „Pravda je drahocenné zboží, a proto s ní nesmíme plýtvat.“ Také 1. část knihy nazvaná **Zamíčená skutečnost** je zahájena citátem Williama Shakespeara: „Aby dosáhl svého cíle, cituje z bible i sám ďábel.“

Kromě analýzy Evropské ústavy se v ní například dočteme: „Když 13. května 2000 vyletěla uprostřed čtvrti Mekkelholt v 150 tisícovém nizozemském městě Enschede do

Dotaz: Nedávno se v Paříži konal memoriál věnovaný stoletému výročí ukončení I. světové války. Zúčastnili se ho Trump i Putin. Jednání mezi nimi se však neuskutečnilo. Sankce proti Rusku přibývají a volby do Kongresu i Senátu v USA potvrdily, že rozkol v americké společnosti pokračuje a zvyšuje se. Jak hodnotíte současnou mezinárodní situaci, která se vytvořila i kolem Ruska?

Odpověď: Nyní se Trump rozhodl, že roztrhá všechny mezinárodní smlouvy, které byly uzavřeny za posledních padesát let. Pokud dojde k likvidaci „Smlouvy o likvidaci raket středního a malého doletu“, budou jaderné rakety opět dislokovány v Evropě. Mohou je dotáhnout do Polska, do Pobaltí a nedej bůh i na Ukrajinu. Pak poletí raketa, určená centrem řízení a velení v Moskvě, pouze 3–4 minuty. Pak se pokusí zničit naše mezikontinentální balistické střely,

Stojí za přečtení

povětří firma vyrábějící zábavnou pyrotechniku S. E. Fireworks, zemřelo 22 lidí. Raněných bylo více než 1000 lidí, 500 domů bylo zcela zničeno. Úřady byly mnohokrát upozorňovány na nedbalé skladování výbušnin, ale nic se nestalo. Zato z ministerstva obrany, pod jehož působnost spadá schvalování a kontrola firem vyrábějících pyrotechniku, spisy S. E. Fireworks beze stopy zmizely. Někdy, jak se doslycháme, však nemizí jen akta, ale rovnou také svědkové.“

Následují kapitoly o vraždách a pohlavním zneužívání dětí a relativně směšných trestech za zvláště brutální zločiny na dětech, nezřídka páchané kněžními; o přestavbě společnosti „made in EU“ s otázkou: **Přichází lidské stádo?** (kapitola je uvedena citátem: „Být svobodný znamená moci si zvolit, či chceš být otrok“, jehož autorem je Jean Moreau); o chobotnici trhu s tisíci chapadly a Molochu globalizace, lžích o privatizaci; o nejtemnější stránce globalizace - ekonomice „šedé zóny“ s obchodníky s drogami i zbraněmi a s terorem jako ekonomickým faktorem.

Passáž z kapitoly **Marx pro nemarxisty**

V Komunistickém manifestu se můžeme dočíst, co zní jako citát z bestselleru Past globalizace: „*Tim, že těží ze světového trhu, učinil kapitál výrobu a spotřebu všech zemí kosmopolitickou. Vzal průmyslu pod nohama národní půdu. Prastará národní průmyslová odvětví byla zničena. Jsou vytlačována novými průmyslovými odvětvími, která už nezpracovávají domácí suroviny, nýbrž suroviny dovážené z nejdlejších končin zeměkoule, a jejich tovární výrobky se spotřebovávají nejen ve vlastní zemi, nýbrž zároveň ve všech světadílech. Místo starých potřeb, uspokojovaných výrobky vlastní země, vznikají nové potřeby, jejichž uspokojování si vyžaduje výrobky nejdállejších zemí a podnebných pásem.*“

Skutečně to nezní jako něco neznámého, většině lidí to ani nepřipadá jako Karel Marx, ale spíše jako zpráva ze současného tisku. A když už jsme u toho: nejen marxistům připadá cynické, neřku-li přímo obscenní, když firmy vykazují miliardové zisky, a přitom masově propouštějí zaměstnance. Koho udiví, že se mezitím v Evropě objevuje požadavek zakázat zákonem propouštění tam, kde podnik dosahuje miliardových zisků! Je jen trapné, že s tímto návrhem

přišli francouzští komunisté, zatímco odbory se důstojně držely pěkně zpátky. Občas slycháme rovněž otázku, jestli by nešlo zároveň zakázat i přebírání a lovení podniků, protože to s propouštěním také souvisí.

Mnoho zajímavých a méně známých faktů čtenář najde i v kapitole „**Třetí světová válka už probíhá**“ a v II. části Nesmírný světadíl věnované „**USA bez masky**“ (mj. s líčením pozadí 11. září) a „**Ekonomickému obru**“ na hliněných nohou. III. část nazvaná „**Směrem ke světovládě**“ odhaluje machinace a zákulisní praktiky USA a nadnárodních organizací velkokapitálu.

V kapitole „Ticho: světová vláda zasedá!“ se mj. dočteme: „Jistý redaktor American Free Press označil členy Bilderberského klubu za loutkáře, kteří ovládají Mezinárodní měnový fond, Světovou banku, státy G8, NATO, OSB, USA i EU. Jinými slovy: celý svět.“ V dalších pasážích jsou poodhaleny některé jejich zločiny, například na počátku 21. století v Bolívii a ve Venezuele za pokusů svrhnout vládu Huga Cháveze.

A ještě ukázkou z kapitoly „Big brother je čilejší než jindy“: „Nejen paranoici tvrdí, že temná hororová víze světa totálního dozoru v knize 1984 od Orwella je v tzv. svobodném světě už dávno dohnána, ba překonána (o dnes používaných metodách si mohli Orwell i Goebbels leda tak nechat zdát). Omezování občanských svobod a orgie kontroly obyvatelstva se musejí „prodávat“. K tomu přece máme média.“

Část IV. „**Čas obratu**“ je optimističtější. Viktor Farkas, narozený roku 1945, novinář, kritik, odborník na komunikaci a renomovaný autor literatury faktu v kapitolách Svět se otřásá, Pravda se dere na světlo či Občan se bouří popisuje odpor veřejnosti k výše uvedeným skutečnostem „svobodného světa“.

Na závěr citát posledního odstavce knihy: „Není důvod klesat na mysli. Informace existují - vždyť jinak bych je neměl ani já, ani ti, na které se odvolávám. Jen je člověk musí hledat. Naservírovány nikomu nebudou, neboť skuteční držitelé moci nemají na svěprávných občanech zájem - i když vytrubují opak. Kdo nic neví a nic ani vědět nechce, ten musí všemu věřit! Proto už dál neberte všechno, co vám hlásají, jako moderní evangelium!“

(Jf)

své možnosti. USA pak okamžitě zahájily jednání. A naši si stále představují, že si podají ruce a pohovoří s Trumpem a něco se změní.

Proti krizi je potřeba bojovat společně, organizovaně a rozhodně, jak to ukázala Chakasie. To bude možné dělat, pokud se národně-patriotické síly sjednotí a budou demonstrovat tvořivou vůli a snahu zlepšit tento stav mírovou a demokratickou cestou. Zkušenost z práce našich gubernátorů a celého vedení strany demonstrovají, že můžeme být v naší práci úspěšní.

Překlad Karel Kluz
(zkráceno, v úplnosti na internetových stránkách www.kldialog.cz)

Dialog*otázky*odpovědi, komunistický list — číslo 342 - listopad-prosinec 2018, uzávěrka 28. 11. 2018

Roční předplatné včetně poštovného 250,- Kč. Šéfredaktor: Zdeněk Košťál. Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Vyhrazuje si právo redakční úpravy příspěvků. Vychází zpravidla jako dvouměsíčník.

Příhlášky na předplatné tištěného vydání, reklamace a připomínky k distribuci můžete uplatňovat elektronickou poštou na redakce@kldialog.cz, poštou na adresu *Josef Mráček, Poznánská 437, 181 00 Praha 8* nebo na MT + 420 607 750 816, nejvhodněji přes SMS s přesnou adresou.

Internetové stránky WWW.KLDIALOG.CZ. Registrováno MK ČR 6320; ISSN 1210-454.